

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

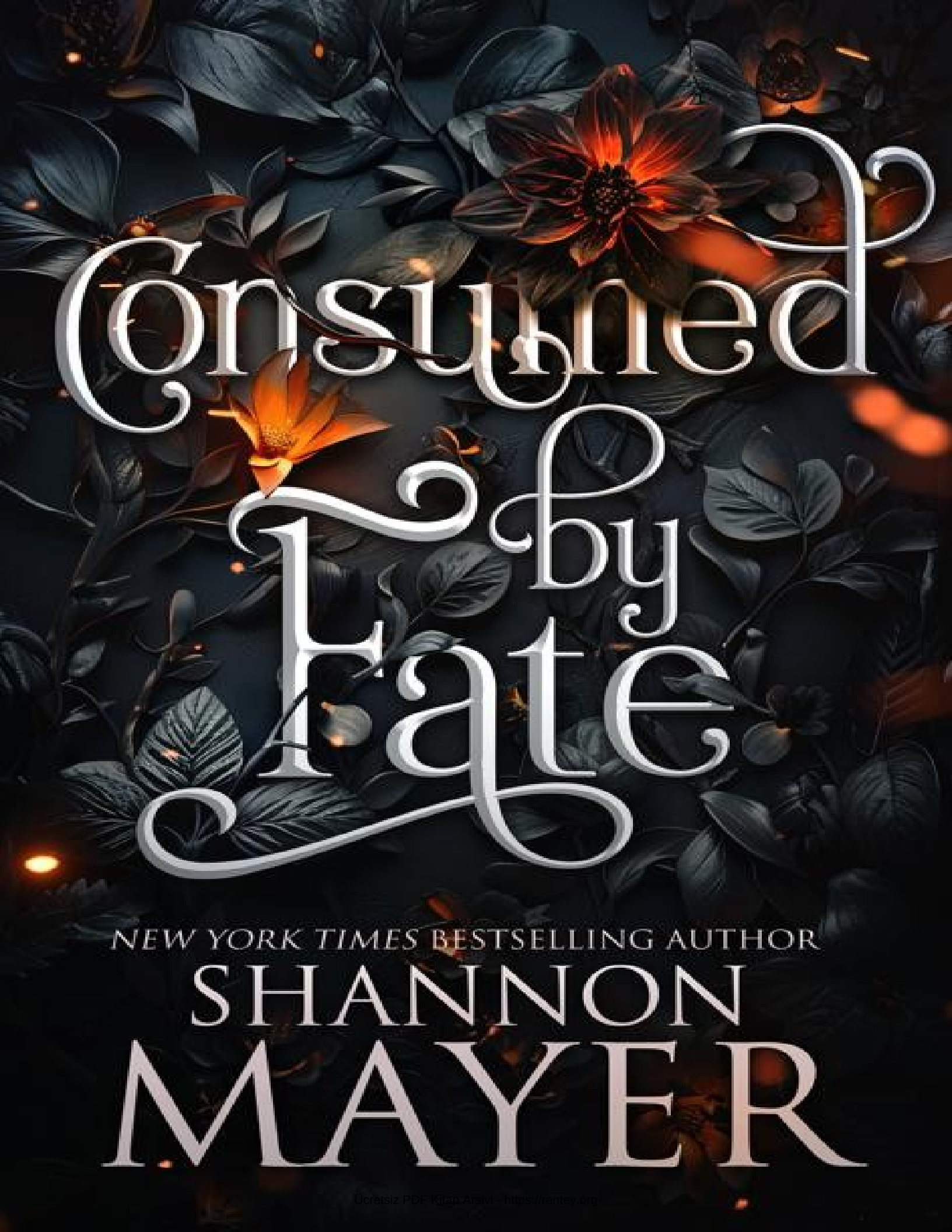
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Consumed by Fate

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHANNON
MAYER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Consumed by Fate

NFW Y'OIJ P/MCS ÇOK SATAN YAZAR

SHAVVOV
MAYER

Blurb

Kurdum bedenimden ve ruhumdan koparıldı ve bu Raven'ın suçu. Kalbim ve bedenim onu ne kadar şiddetle arzulasa da affetmek imkânsız geliyor.

Bir zamanlar gururlu kurtadam kraliçesiyken, şimdi kendimi kendi derimin içinde bir sahtekâr olarak buluyorum. Kurtlar zayıflığının kokusunu alabiliyor ve her geçen an saltanatım çöküşe biraz daha yaklaşıyor.

Zaman daralırken, Raven ve ben Alfa Bölgeleri'ndeki doğaüstü grupların liderlerini bir araya getirmek için tehlikeli bir ittifaka zorlanıyoruz. Başarısız olursak, Karanlık Tanrıça dünyamızın üzerine yıkımı salacak - göze alamayacağımız bir son.

Yine de, gergin müzakerelerimiz boyunca Raven ve benim aramda yadsınamaz bir sıcaklık var. Beni buraya getiren ihanetinden dolayı ondan nefret etmem gerekirken, ikimizi de yok etmekle tehdit eden bir arzuyla yanıp tutuşuyorum.

Son saatte, Karanlık Tanrıça'nın saldırısını beklerken, ihanet beklenmedik bir figürden geliyor - bir zamanlar sevdiğim birinden.

İç savaş yaklaşırken, idamlar eli kulağındayken ve kurtadamlarımın topraklarında savaşlar alevlenirken, imkânsız bir seçimle karşı karşıyayım.

Raven'ı eşim olarak benimseyip onu kurtaracak mıyım yoksa daha büyük bir iyilik için aşkımı ve onun hayatını feda edip halkımı kurtaracak mıyım?

Zaman tükeniyor - ne için savaşacağım: arzu mu yoksa görev mi?

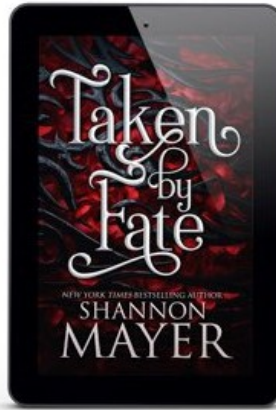

Hoş geldiniz

Alfa Bölgelerine hoş geldiniz.

Bu ilk ziyaretinizse korkmayın, Kaderin Tükettiği, Kaderin Kafesi ve Kaderin Sakladığı'ndan SONRA okunabilir, ancak Bölgeler'e bir giriş noktası değildir.

Diana'nın hikayesine geçmeden önce Vampir Tahtı Savaşı (Dom ve Sienna'nın hikayesi) ile başlamak isterseniz [BURADA](#) bulabilirsiniz.

Kurtadam Kraliçeniz yardım çağrısı gönderdi. Onu bekletmeyin.

Never Miss A Release!

* * *

[HABER BÜLTENİME KATILIN](#)

her zaman bültenlerimden haberdar

olmak için. (Kendi kişisel Oracle'ınıza sahip
olmak gibi.)

Contents

[Önsöz](#)

1. [Kuzgun](#)
2. [Diana](#)
3. [Kuzgun](#)
4. [Diana](#)
5. [Kuzgun](#)
6. [Diana](#)
7. [Kuzgun](#)
8. [Diana](#)
9. [Kuzgun](#)
10. [Maverick](#)
11. [Diana](#)
12. [Kuzgun](#)
13. [Diana](#)
14. [Kuzgun](#)
15. [Diana](#)
16. [Kuzgun](#)
17. [Diana](#)
18. [Diana](#)
19. [Kuzgun](#)
20. [Diana](#)
21. [Kuzgun](#)
22. [Diana](#)
23. [Kuzgun](#)
24. [Kuzgun](#)
25. [Diana](#)
26. [Diana](#)

[Sonsöz](#)

[Hiçbir Yayını](#)

[Kaçırmayın!](#)

[Benimle Bağlantı Kurun](#)

Prologue

Maverick

I Sık alıllıkların arasında tekzleyerek ilerlerken aldığım talimatların gerçek olup olmadığını merak ediyordum. Elbette, bir iblisle poker oynuyordum ve istediğim bilgiyi almak için ruhumu tehlikeye atmıştım, ama eğer öğrenirse

Aldattım... Boku yedim.

Nefesimin altında mırıldanmak, kanatlı iblis srtüğünü lanetlemek istesem de ağızımı kapalı tuttum ve sesimi en aza indirdim.

Verdiği talimatlar basitti ve bunları söylerken parlak kırmızı dudaklarını hâlâ görebiliyordum.

"Kuzeydoğuya, bizimle Fae'ler arasındaki sınır bölgesine git. Cadının kulübesi bir yaz sabahının sisinde, sonbaharın ilk öpücüğü gibi görünecek."

Gerçi bu haftalar önceydi ve ben yaz bitmeden o görünmeyen sınıra ulaşmak için mücadele ediyordum. Şimdi bile çok geç kalmış olabilirdim. Sabahlar, efendimden kaçtığım zamanki kadar ılık değildi.

Parmak ucumu sağ bileğime gömülü taşın üzerinde gezdirdim, etin derinliklerine ittim. Daha doğrusu taşın olduğu yerde. Yara küçüktü ve onu çıkardıktan haftalar sonra bile zonkluyordu.

Ağır palmiye yapraklarını yolumdan iterek karanlıkta tekzledim. Sabah doğarken cadının kulübesine rastlamayı umarak gece yolculuk etmiştim.

Buradan kaçmak için *son* umudum.

İçimden bir ürperti geçti. Bölgeden çıkmalıyım. Burada doğmuş olmam, annemin burada doğmuş olması ya da aynı iblis tarafından sahiplenilmiş olmamız umurumda değildi.

Öyle ya da böyle buradan çıkacaktım.

Güneş ışığı ağaçların arasından kıvılcımlar saçıyor, uzun ışık huzmeleri dünyayı bir renk yağmuruna tutuyordu. Yaprakların ve çalıların yeşili daha parlaktı, kuşlar yüksek sesle şarkı söyleyerek günü karşılıyordu ve hiçbir yerde lanet olası bir sis damlası yoktu.

"Tanrım." Kendimi daha fazla tutamadım, iki yumruğumu da gökyüzüne kaldırdım ve başımı geriye doğru eğdim. "Sadece şu lanet cadıyı bulmam gerek!"

Sözlerim ormanda yankılandı, etrafa sıçradı ve sonra bana geri döndü... yumuşak bir kahkaha ile birlikte. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve bedenim tepki verdi, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Lanet olası cadı, ha? Ses havada süzülüyor gibiydi, sanki fiziksel değil de buhar ve sisten ibaretti. Sis, yerden sıcak buhar gibi yükseliyor, hava birkaç saniye içinde nem ve yoğunlaşma ile doluyordu.

Sertçe yutkundum ve yavaşça döndüm, dikkatini çektiğimi ve dikkatli olmazsam bunun benim ve tüm planlarımda sonu olacağını fark ettim. *Akıllı oyna Mav.*

"Saygısızlık etmek istemedim leydim! Haftalardır sizi arıyordum ve belki de... sizi asla bulamayacağımı düşündüm. Beni affedin."

Etrafımdaki sis hiçbir şey göremeyinceye kadar yoğunlaştı, yüzüme doğru tuttuğum elimi bile. Gözlerimi kırptım, nem cildimin üzerinde kayıyordu.

"Bir lütuf diliyorum leydim, yeteneklerinize ve yardımınıza ihtiyacı olan çaresiz bir adamım. Başvurabileceğim başka kimse yok."

Size neden yardım edeyim ki? Pek çok kız kardeşimi katledenlerden uzakta, peçeli evimde güvende kalıyorum. Sana neden yardım edeyim, insan?

Annem, babamın eşi benzeri olmayan gümüş bir dili olduğunu ve bunu bana verdiğini söylemişti. Bir cadıyı kandırmak için yeterli olacak mıydı? Bunu öğrenmenin zamanı gelmişti.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı eğdim. "Kızım Delilah... Bir sonraki dolunayda iblis topraklarında kurban edilecek. Efendim Kızıl Baron kızlardan zevk alır ve sonra onlara işkence eder, kanlarıyla yıkanır. Delilah'ım... Sırada o var."

Son kısımda sesimin kesilmesine izin verdim, kelimeler zar zor anlaşılacak şekilde çatladı ve düştü.

İyi bir yalan söylemenin püf noktası, gerçeğe olabildiğince sadık kalmaktır. Kızıl Baron kızları kaçırdı, onlara tecavüz etti ve sonunda hayatlarına son verene kadar günlerce işkence etti. Öte yandan benim bir kızım yoktu.

"O..." Sesim hıçkırıklarla kesildi ve iki elimle yüzümü kapattım. Cadının kendisi bana yardım etmek istemesi için bir yol vermişti.

Kız kardeşlerinin öldüğünü söylemişti. O zaman ona kurtarması için *yeni* bir kız kardeş verirdim.

"O da sizin gibi sihir taşıyor leydim. Nasıl kutsandığını bilmiyorum ama hâlâ genç... sadece dokuz yaşında, kuzguni bukleleri ve yıldız ışığıyla dolu gözleri var. Onun için ölürüm leydim ama bir iblisi öldüremem, yardım almadan buradan kaçamam. Ben sadece bir adamım. Dediğiniz gibi, sadece güçsüz bir insan."

Alçak bir tıslama havayı yardı ve sis buharlaştı. Başımı kaldırdım. Pelerinli bir figür önümde duruyordu. Bir elini kaldırmış, hançer gibi tırnakları olan uzun, zarif parmaklarını kıvrıyordu. "Benimle gel."

Bir girdap gibi döndü. Parıldayan siyah etekleri, deri çizmelerinin parıltısı ve beni gerçekten hazırlıksız yakalayacak kadar düzgün bir figür gözüme çarptı. Cadının yaşlı, pörsümüş ve çirkin olmasını bekliyordum.

Bu düşündüğümünden daha kolay bir iş olabilirdi. Eğer onu da baştan çıkarabilirsem, belki de bana buradan bir çıkış yolundan fazlasını verebilirdi...

Zihnim olasılıklarla dolup taşarken, aceleyle peşinden gittim.

Parmaklarını şıklattı, ellerinin etrafından kıvılcımlar saçıldı. Yere düşmeden önce, havada yakalanan yıldızlar gibi bir an için etrafında süzöldüler. Kalın balçıklı toprak kıvılcımları emiyor, sanki büyüye susamış gibi onları derinlere çekiyor gibiydi.

Ani bir inilti havayı böldü, sabahın erken saatlerinde böğüren bir canavar gibiydi.

Gözlerimin önünde, sanki serbest bıraktığı sihir tohumlarından büyümüş gibi yerden bir yapı filizlendi. Önce sivri çatı, kiremitlerden akan toprak, sonra kirişler ve ahşap çıtalar, kapılar, pencereler takip etti.

Toprak kabardı ve evi dışarı itti, ancak kapı yerden kalktıktan sonra duruldu. Parlak kırmızı çiçekleri olan koyu yeşil sarmaşıklar evin bir yanından yukarıya doğru uzanıyordu, duman

bacanın üstünde. İçeride bir ışık titriyordu, ön pencerenin çarpık camından görülebiliyordu ama kapıda görebildiğim kadarıyla bir tokmak yoktu...

Cadı girişe doğru adım attı ve kapı o dokunmadan ardına kadar açıldı.

"Eğer gerçekten kızını kurtarmak istiyorsan, o zaman gir. Ama bunun bir bedeli olmayacağını düşünme. Her büyüünün bir bedeli vardır, Maverick."

Sertçe yutkundum, korku neredeyse beni boğuyordu. Eğer aklımı okuyabiliyorsa, işim bitmişti. "Sen... adımı biliyor musun?"

"Çok şey biliyorum, Maverick." Bana bakmak için başını eğdi. Gözleri gümüş rengindeydi, kenarları altınla çevriliydi. Bana, hangisinin üzerine atlayacağına karar verirken fareleri izleyen kedi gözlerini düşündürdüler.

Kendimi kısmen gösteriş için, kısmen de gerçekten eğilirken buldum. Onun varlığı, belki de hayatım boyunca hissetmediğim bir saygı uyandırıyordu.

Birkaç adım sonra cadı kulübesinin içindeydim. Kapı arkamdan tıkrıdayarak kapandı ve... ev yer kabuğunun altına doğru batmaya başlarken gümbürdedi. Kendimi sabitlemek için bir elimi duvara koydum. Bu işi berbat edersem çıkış yolu yoktu.

"Adımı nereden biliyorsun?"

Pelerinini yüksek arkalıklı bir sandalyenin üzerine atarak kendini tamamen ortaya çıkardı. "Seni ormanımın etrafında tökezlerken, nefesinin altında mırıldanırken izliyordum."

Başımı salladım ve düşüncelerimi toparladım. *Korkmuş bir babasın.* "Kızım, Delilah. Ona yardım edebilir misin?"

Cadı ateş ışığına doğru adım attı, saçları da gözleri gibi gümüş rengindeydi ama gözlerinden farklı olarak saç telleri bana annemin yetiştirdiği çiçekleri hatırlatan leylak tonuna meyilliydi. Uzanıp ona dokunma dürtüsü elimi kaldırmama neden oldu. Elim tekrar yanıma çektim ve başımı salladım, korku beni sarmıştı.

"Güzelliğiniz bana neden burada olduğumu unutturuyor leydim."

Bir kakhaha . "Gerçekten, gelmeyeli uzun zaman oldu.

Gerçek halimi saklamamı mı tercih edersiniz?" "Hayır."

Başını salladı ve sonra kaşlarını çatı, ifadesi ciddileşti. "Acı bir gerçeğin zamanı geldi. Kızınız... onu kurtarmanın bedeli çok ağır olacak. Kaderin akışını değiştirmek küçük bir şey değil." Odanın içinde ilerledi, belinin ve göğsünün kıvrımları beni bir arının bala yaklaşması gibi kendine çekti.

Tanrım, her hamlede kemikleri bana batacak kadar kötü beslenmemiş bir kadınla birlikte olmayalı ne kadar zaman olmuştu?

Çok uzun.

İblisler yumuşak, kıvrımlı kadınları kendileri için aldılar ve bize hayaletlerden başka bir şey

Bir nefes verdim ve yumruklarımı sıktım. "Bu gelgitleri değiştirmeye ve bedelini ödemeye hazırım." Tereddüt ettim. "Delilah için. Kızım için."

Bir kitabın durduğu yüksek bir podyuma gitti. Çok büyük bir kitap değildi. Mallarının hesabını tuttuğu basit bir defter olabilirdi. Elini kitabın üzerinde gezdirdi ve sayfalar kendiliğinden çevrildi; iki parmağını iki yana hareket ettirirken her sayfa yumuşak bir *sessizlikle* akıp gidiyordu.

"Çok iyi. Birlikte çalışabileceğim inançlı bir adam." Eli durakladı. "Al bakalım. Bu işe yarayacaktır."

Ona fiyatını sormadım. Kızını seven bir adamın fiyat sormayacağını, her şeyi ödeyeceğini biliyordum. Bu yüzden o çalışırken sessiz kaldım.

Sonra, duvara dayalı uzun bir masaya gitti. Eşyaları toplarken ne yavaş ne de hızlı hareket ediyordu. Bir aşçı gibi malzemeleri yara bere içindeki ahşap yüzeyde doğradı ve ateşin üzerinde fokurdayan kazana metodik bir şekilde ekledi.

Yaklaştım, kendimi kürsünün ve onun çalıştığı deftere benzeyen kitabın yanında buldum.

Arkası dönükken, sayfaya göz attım. Sol tarafta, kelimeler karalama şeklinde yazılmıştı

Bir ölüm bıçağı yapmak için.

Sağ tarafta farklı bir el yazısıyla yazılmış bir dizi kelime daha vardı.

Güç ve şöhret kazanmak için.

Beni becer ve taşaklarımı бүk. İçimden heyecan fişkırdı. "Bunu gerçekten yapabilir misin?"

." Hafifçe güldü ve omzunun üzerinden bana baktı. Kitap yerine doğrudan ona baktığımdan emin oldum. Yanaklarındaki rengi ve bana yukarıdan aşağıya bakarken kirpiklerinin kayışını da bu şekilde gördüm. "Eşiniz, kızınızın annesi..."

"Gece belasından öldü. Üç yıl önce. Kızım ve ben o zamandan beri yalnızız ama bana verdiği çocuk için her gün minnettarım."

Başımı eğdim ve iki parmağımı gözlerimin arasına dokundurdum, bu bir keder işareti ve ruhların kolayca geçip gitmesi için bir yalvarış.

Kafamı kaldırdığımda bakışları hâlâ bana sabitlenmişti, köşede bir pırıltı ya da gözyaşı vardı.

Yakaladım.

İşine geri döndü, otlar ve malzemeler arasında tanıdık gelen hiçbir şey yoktu. Yine de kitaba göz attığımda ne olduklarını görebiliyordum.

Posy'nin kalbi.

Gryphon yumurtasının

kabukları. Adaçayı.

Bir savaşçının kemik tozu. Ama asıl dikkatimi çeken son malzeme grubuydu.

Toz kan-vampir, fae, kurtadam, melek ve iblis.

Cahilliğimle ben bile beş ırkın kanının güçlü olduğunu biliyordum ve hepsi birlikte beni sadece iblislerden değil, üzerime gelen herkesten kurtaracak bir silaha dönüşebilirdi.

Durdurulamaz olurdum.

Cadı ayağa kalktı ve ellerini sırtının alt kısmına koyarak gerindi. "Bıçağın var mı?"

Gözlerimi kırptım ve sonra yanımdaki hançere dokundum. "Var, ama fazla değil. Kesinlikle bir kılıç ya da-"

"Bir kılıç bu büyü için çok fazla demir. Bir hançer olacaktır." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve parmaklarını bir kez daha salladı.

Hançeri kınından çıkardım ve ona doğru yürüdüm. "Bu babamın bıçağıydı."

Başka bir yalan. Ne de olsa ona iblislerden çaldığımı söyleyecek değildim. Yardımını istiyorsam iyi ve güvenilir olduğumu düşünmesine ihtiyacım vardı. Bu olmadan, sözde büyülü hançeri nasıl çalıştıracağımı anlamaya çalışırken burada, Bölgeler'de sıkışıp kalırdım. Kaçtığım iblislerin beni bulup kendilerine hizmet etmem için geri getirmeleri an meselesi olurdu.

Bana işkence etmeyi bitirdikten sonra tabii ki.

"Seninle bir bağı olması daha da iyi, çöl topraklarının Maverick'i. Seninle konuşacak." Kılıcı aldı ve ışığa tuttu. "Ve demir ucuz ve çukurlu, bu yüzden büyü ona iyi ve düzgün bir şekilde batacak."

Topuğunun üzerinde bir dönüş yaparak bıçağı havaya ve kazanın hemen üzerine gelene kadar yavaşça, uçtan uca döndü. Parmaklarını şıklattı ve bıçak bir gümbürtüyle sıvının içine düştü, parlak mavi bir duman kazanın kulplarının etrafında yuvarlandı. "Gücün kılıcın içine sızması zaman alacak, Maverick." Döndü benimle yüzleşmek için. "Saatler. Ateş söndüğünde, kılıç hazır olacak."

Yaklaştığında sertçe yutkundum, zaten bunun nereye gittiğini biliyordum. "Leydim, memnuniyetle beklerim."

"Ah, ama bir bedel ödemelisin, Maverick." Gülümsemesi yayıldı, alt ve üst köpek dişleri dışında düz dişleri görünüyordu. Her birinin hafif bir ucu vardı ve bana bir kez daha kumlarda dolaşan kedileri hatırlatıyordu.

Ellerimi açtım. "Ne bedeli leydim? Kızımın güvenliği için her şeyi ödeyeceğimi biliyorsunuz. Onu Kızıl Baron'dan kurtarmak için."

Benim boyumdaydı, o yüzden yaklaştığında burun buruna geldik. "Sihirli bir çocuğun var, Maverick. Bu annesinden gelmiyor, çünkü içinde devam eden bir büyü çizgisi hissediyorum."

Bu ne lan? "Ama ben sadece insanım."

Gülümsemesi kaba değildi. "Belki de soyunun bir yerinde bir piç doğmuştur, bir köle ile efendinin çocuğu. Belki iblis. Belki de fae. Hatta belki de cadı." Bir elini yanağıma doğru kaldırdı, dokunuşu bir damga gibi sıcaktı. "Sen nadir bulunan birisin, Maverick. Belki de fark ettiğinden daha fazla."

Kalbim küt küt atıyordu. *Doğru oyna dostum, lanet olası doğru oyna ve günü kazan.* "Leydim. Bu... eğer istediğin şey... senden çok benim için bir lütuf. Benim için yaptığın şey için yeterli değil. Kızım için."

Gözleri kapalıydı, uzun koyu kirpikleri gece yarısına yakın teninin üzerinde dalgalanıyordu. "Bir çocuk, Maverick, bildiğin gibi, küçük bir nimet değildir. Sihirli bir çocuk istiyorum, kız kardeşlerimin ve benim yöntemlerimle yetiştireceğim bir kız. Kızını kurtaracak kılıç için istediğim ödeme bu. Bana kendi çocuğumu ver."

Bu sefer tereddüt etmedim. Kollarına girdim ve yüzünü kavradım, onu içime çektim, dudaklarım dudaklarına değerken etrafındaki taze bitki kokusu, aramızda dalgalanan bir güç karıncalanması, elleri gömleğimin altından kayarak belime doğru sürüklendi.

Uzun lila saçlarının çerçevelediği o gümüş ve altın rengi gözlere baktım ve kendimi onun büyüsüne kapılmış hissettim. Sanki gece gökyüzüne yerleştirilmiş yıldızların kendisine bakıyormuşum gibi.

Başparmaklarımı çenesinde gezdirdim ve içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim.

"Nasıl isterseniz leydim."

* * *

Cadı mışıl mışıl uyuyordu; ona verdiğim zevk için çığlıklar atarken ateş saatler önce sönmüştü. Sırt üstü uzandım, bedenim rahatlamış, doyunluğa ulaşmıştı. Cadı... yani o bir fenomendi, ben zevk verirken bile zevk veriyordu. Tadı hala dudaklarımdaydı.

Tadı sihir gibiydi.

Ve şimdi onu terk etmek zorundaydım. Yataktan kaydım, yorganın altına geri kayma ve onu bir kez daha beceme, alabildiğim her şeyi alma arzusunu kovaladım. Ama dışarı çıkarken onun uyumasına ihtiyacım vardı.

Çünkü sadece bıçağı almıyordum. O kitap da benimle geliyordu.

Eğer sihirli olsaydım, eğer gerçekten içimde rahmine bir çocuk ekmeye değer bir şey olduğunu düşünseydi, o zaman o kitabı benim için çalıştırmanın bir yolunu bulurdum.

Mumun ışığında hızla giyinerek önce kazana doğru süründüm. Aşağıdaki ateş sönmüştü, köz bile kalmamıştı. Dibini göremiyordum. Bu da kaynayan sıvının gerçekten gittiğine güvenmekten başka çarem olmadığı anlamına geliyordu ve içeri uzandım.

Parmaklarım dibe kadar hiçbir şeyle karşılaşmadı, tırnaklarım dibi sıyırdı.

Ve onu buldum.

Hançerimin sapı hâlâ aynıydı ama çekip çıkardığımda bıçak yumuşak, mavi bir ışıkla parlamaya başladı.

Sihir. Sırıttım ve kılıfımın içine soktum. Ona bakarak kaybedecek zamanım yoktu, zamanım kısıtlıydı.

Sonra, deftere gittim. Sadece tek bir sayfa alabilirdim ama... orada çok fazla şey vardı.

İnce kitabı aldım ve gömleğimin altına sıkıştırdım.

Artık gitmeye hazırdım. Ve nasıl çıkacağımı da biliyordum. Yatakta onun yanında yatarken bir anda farkına varmışım. Onun yanında.

Adını bile bilmiyordum. Hiç vermedi.

Yine de isimler güçlüydü, özellikle de bir cadı için. Tüm sayımlara göre son cadı.

Bir kez daha aceleyle şömineye gittim, eğilip içeri adım attım. Baca yeterince genişti, bundan oldukça emindim. Ve duman bir yere gitmeliydi.

Nefes aldım ve sıçrayabildiğim kadar yükseğe sıçradım, ellerimi ve ayaklarımı açarak kendimi tuğla bacanın iki yanında yakaladım.

Bingo.

Yavaşça ve dikkatlice ilerleyerek en tepeye kadar çıktım. Şimdi gerçek an gelmişti. Elimi kaldırdım ve başımın üstündeki toprağın içine soktum.

Elim havayla karşılaştı. Sırtarak yukarı doğru ittim, önce başım ince toprak tabakasından çıktı, sonra vücudumun geri kalanını dışarı çektim.

Her zaman herkesten daha zeki olmayı sevmişimdir ve burada bir kez daha bir cadıdan bile daha zeki olduğumu açıkça kanıtlamıştım.

Bacadan sürünerek çıktım ve ayağa kalkıp koşmaya başladım. Üç bölgeyle sınırı olan nehri güneye doğru takip edecektim. İblis. Fae. Kurtadam. Eğer kurtadamlara ulaşabilirsem.... anladığım kadarıyla onlar ırkların en aptallarıydı. Kolayca kandırılıyorlardı.

Anakaraya gitmeyi çok daha kolay hale getirecekti. Güzel bir kız bulurdum, onu baştan çıkarırdım, bana güvenmesini sağlardım ve sonra bam, rüzgarla birlikte giderdim.

Başımı arkaya eğdim ve güldüm. "Aferin Mav, aferin amına koyayım!"

* * *

Cadı yavaşça uyandı, vücudu yaptığı şeyle rahatlamıştı. Maverick'in ona armağan ettiği sihrin kıvılcımıyla canlanmaya başladığını hissedebiliyordu. Gerçekten de adil bir takas. Eli koruyucu bir şekilde karnına gitti. "Seni güvende tutacağım, küçüğüm. Dünyamızın gördüğü en güçlü cadı olacaksın."

Yan tarafına yuvarlandı, Maverick'i bekliyordu ve hiçbir şey bulamadı.

Ayakları yatağın kenarına doğru sallandı ve çıplak ve sersemlemiş bir halde ayağa kalktı.

Nasıl gitmiş olabilir?

Parmaklarını şıklatarak yıldız ışığından elbisesini sardı ve aceleyle kazana doğru koştu. Bıçak gitmişti. Kir her yere sıçramıştı.

şöminenin kenarlarından. Yukarı baktı ve bacanın tepesinde bir parça ışık gördü. Sonuna kadar tırmanmış mıydı?

Onu affedebileceğini düşündü. Aklında kızı vardı. "İyi şanslar, Maverick. Kızını kurtarman için dua ediyorum, ben bizimkini büyütürken bile."

Bacaya bir öpücük kondurdu. Zekiydi, hakkını vermeliydi. Çocuklarının güçlü bir cadı olmasının yanı sıra anlayışlı ve problem çözebilen biri olması büyük bir işaretti.

Dudaklarında bir gülümsemeyle döndü. Dört gözle bekleyecek çok şey vardı. o kadar çok şey... Podyumuna bakarken gülümsemesi kayboldu. Grimoire... büyü kitabı... gitmişti.

Koştı ve podyumun kenarlarına tutundu... görmüştü, dün gece görmüş olmalıydı.

Sayfadaki diğer tek büyü güç ve şöhret için yapılan bir kuraklık büyüsyüdü. İçinden bir kahkaha yükseldi.

"Seni aptal. Sen tanrıça lanet olası bir aptalsın. Seni hala heceleyemediğimi mi sanıyorsun?"

Bir ayağıyla hafifçe vurdu ve ellerini tavana doğru kaldırdı. Onu yumuşatan tek şey, gerçekten de ona bir kız çocuğu vermiş olmasıydı. Ve bunun için... onu yok etmeyecekti... ya da en azından hepsini birden yok etmeyecekti.

"Lanet olsun sana, Maverick, hırsızlık için, aldatma için... Gümüş dilin seni uzun bir hayattan kurtaramayacak. Seni lanetliyorum, çölün Maverick'i, çok uzun bir hayat yaşadığın için, bunun ağırlığını omuzlarında hissettiğin için, asla güvenliği, huzuru ya da dinlenmeyi bilmediğin için... yüzün aynı kalsa bile yaşın baskısını hissettiğin için." Gücü içinden akıyor, lanet giderek güçleniyordu. "Daha zayıf... bedenin kara kalbin kadar işe yaramaz hale gelene kadar."

BÖLÜM 1

Kuzgun

T Frostbite'ımın benden kaçtığını söylemek, bir vampirin herhangi bir koruma olmadan güneşe çıkmaktan sadece biraz kaçınmaya çalıştığını söylemek gibi olurdu. Yine de güneşe çıkmanın daha kötü zarar verebileceğinden şüpheliydim.

bundan daha iyi. Dominic'e bunu yapıp yapamayacağımı sormak için aklıma bir not aldım - gün ışığında dışarı çıkmalı ve her şeyi bitirmeliydim.

Geçen hafta boyunca, Diana ne zaman benden bir koku alsa, gitmişti. Bana köşelerde saçlarının, botunun topuğunun ve birkaç dakika önce durduğu yerde kalan hüznünün kokusunun bakışları kalmıştı.

Daha önce hiç hissetmediğim bir acı beni içten içe yiyip bitiriyordu, sanki içimden bir şey koparılıyor ve ardında kocaman bir delik bırakıyordu. İçilen hiçbir kan sürekli zonklamaya dokunmuyordu, yatıştıramadığım bir ülser gibiydi. İnsanlardan duymuştum ama hiç yaşamamıştım. Hiçbir vampir yaşamazdı, bizim biyolojimizle değil. Yine de nefes almak bile canımı yakıyordu ve Diana'nın benden olabildiğince uzak durduğu her an acının çatlakları yayılıyordu.

Acıyı daha da derinleştiren endişem... sadece *kendi* acımı hissetmiyor olmamdı. Ama Diana'nın hayatını kurtarmak için yaptığımız kan değişimiyle eş bağımız derinleşirken, onunkini de hissediyor olmaktan korkuyordum. Onun böyle acı çekmesi, bunun *onun* acısı olması düşüncesi kabul edilemezdi.

Kurdundan koparılıyordu ve bu benim hatamdı, ikimiz de onu kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu bilsek bile...

Bunu onun için daha iyi hale getirmenin bir yolunu bulmalıyım. Bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıyım çünkü bunu daha uzun süre yaşayacağı düşüncesi...

Elimden gelse onu bundan kurtarmak için acısını binlerce kez alırdım.

Gitmek en iyisi mi? Bu görünmeyen yaranın daha fazla yayılmasını engellemek için ne yapabilirim? Peçe'den gelen parça içinde sakinleştiğine göre ona bir şekilde kurdunu geri verebilir miyiz?

Tüm bu sorular beni Düşes Evangeline'in kapısına götürdü, yumruğum kapıyı çalmaya hazırdı. Diana'ya nasıl yardım edileceğini bilen biri varsa o da oydu, umarım. Diana'yı kızı gibi severdi.

Bir süre daha bekledim, sonra iki yumruğumu kapıya vurdum. "Düşes, sizinle konuşabilir miyim?"

Düşes kapıyı açmadan önce bir etek hışırtısı ve yumuşak ayak sesleri duyuldu. Artık onu her zaman tanıdığım o gururlu, canlı kadın değildi, son birkaç ayda yaşlanmıştı. Saçları neredeyse tamamen beyazlamıştı, cildi o kadar inceydi ki çökük yanaklarının altındaki damarlar açıkça görülüyordu. Kilo verdiği için giysileri içine çekilmişti ama yine de giysiler vücudundan sarkıyordu.

Lycan'ı kaybetmekle başladığını biliyordum, asla sahip olmaması gereken sevgilisini -Diana ve benim yasak- ve Nefir'in zaman hilesi sayesinde av partimizin aylardır kayıp olmasıyla... sadece Düşes'i değil, Diana'ya değer veren herkesi en kötüsüne inandırmıştı.

Diana'nın sonsuza dek gittiğini düşünmüşlerdi; kurt kraliçe halkına karşı görevini yaparken öldürülmüştü. Dünyayı kurtarmaya ve Lilis'i durdurmaya çalışırken öldürüldü.

En kötüsü de Diana'nın geri dönmüş olmasıydı ama aynı kişi değildi; bedeni Peçe'nin bir parçasını taşıyor, kurdu yavaş yavaş yok olurken bile hayatta kalmak için savaşıyordu.

Orada otuz saniye kadar durmuş, düşüncelerim birbiri üzerine yuvarlanırken ona bakmış olmalıyım.

"O gözlerinin ardında çok şey oluyor Kuzgun. Gel, konuş benimle." Evangeline'in sesi çıplak bir törpüydü, kenara çekildi ve beni içeri çağırdı.

Eşiği geçip onun kişisel alanına girdim. Odada yumuşak ya da kişisel hiçbir şey yoktu. Bir yatak, bir masa, kilim yok... başka bir şey yok. Güneş ışığını dışarıda tutmak için bir pencere kapatılmıştı.

Suçluluk duygusu içime saplandı; Düşes kendi krizini yaşıyordu, acısı hala ilk günkü kadar taze ve hamdı ve ben ondan yardım mı isteyecektim?

Hıyarın tekiydim ama gidecek başka yerim yoktu. "Düşes, özür dilerim-"

"Yapma. Diana hakkında beni görmeye geldin ve o benim kalbimin çocuğu. O yüzden otur ve konuşalım." Odadaki tek sandalyeyi işaret etti.

Sandalyeye doğru ilerledim ve başımı eğerek sandalyeyi ona uzattım. "Sen otur, ben yürüyeceğim."

Yumuşak bir iç çekişle eteklerini tuttu ve oturdu. "İyi. Pace. Sana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle."

Birkaç adım uzaklaştım ve tam olarak bunu yaptım. Ellerimi arkamda birleştirerek bir yöne doğru üç adım attım, döndüm ve diğer yöne gittim, tekrar tekrar.

Ama uzun bir dakika boyunca kelimeleri bulamadım ve bulduğumda, istediğim kelimeler bile değildi. Çünkü o kısa süre içinde Evangeline'in, Sienna'nın bir gece önce yapabildiğinden daha fazla bir şey yapamayacağını fark ettim. Ya da ondan önceki gece Myrr'in. Diana'yı sevdiğini bildiklerime, onun için her şeyi yapabilecek olanlara gittim. Ve cevaplar hep aynıydı.

Bu Diana'nın yolculuğuydu. Kendi başına yürümesine izin vermeliydim. Aynı mesajı tekrar dinleyecek gücüm yoktu.

Evangeline'in önünde durdum ve başımı öne eğdim. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Düşes. Hemen gitmeliydim. Beni affedin."

"Raven, kal ve konuş..."

Ama sanki beni kovalıyormuş gibi odanın öbür ucuna gidip kapısından çıktım. Çünkü diğerlerinden farklı bir şey söylerse ne diyeceğinden korkuyordum. Çünkü tabu olan birini sevmenin ne demek olduğunu biliyordu ve kendini onunla bir hayattan mahrum etmişti. Hayatlarının büyük bölümünde ayrı kaldılar.

Ya bana gitmemi söylerse?

Diana'nın hayatta ve iyi olduğunu bildiğim sürece onun dokunuşu olmadan yaşayabileceğimden oldukça emindim. Yine de yaşamasını sağlamak için ona yakın olmak zorundaydım. Bir zevk ve bir acı, dağınık bir pakette toplanmıştı.

Önce bana tahsis edilen odalara gitmedim, onun yerine Diana'nın odasına doğru yol aldım. Kapılar kapalıydı ve kapının altından ışık sızılmıyordu ama orada olduğundan emindim, aramızda hafifçe mırıldanan bağ sayesinde onu dikkatle hissediyordum.

Bir kez daha kapının eşiğinde durdum, elimi kaldırdım ama bu sefer parmak eklemlerimin tahtaya çarpmasına izin vermedim. Bunun yerine, elimi

Avucumu kapıya dayadım ve onun hayatta ve iyi olduğunu, kendi yatağında uyuduğunu, gece boyunca güvende olduğunu düşünerek kendimi teselli ettim.

Kapının altından bana doğru süzülürken Diana'ya özgü kokuları içime çekerken, günlerdir ilk kez hızla atan kalbim ve zihnim rahatladı. Gecenin bu vakti ona yaklaşabildiğim tek zaman olmuştu. Kendi kendime bir kahkaha attım. Sanki kalın bir kapıdan geçiyormuş gibi ve aramızda yirmi metre varmış gibi.

"İyi uykular Frostbite," diye mırıldandım, kapıya doğru eğildim ve sonunda kendimi kendi odama bıraktım.

Ocaktaki ateş çoktan çıtırdamaya başlamıştı ve seyrek döşenmiş mekâna adımımı attığımda bir iç geçirdim. Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu ama şu anda William'ı biraz kıskandığımı da inkâr edemezdim. Kralımız ve yeni gelini Bethany geldiğinde, alt kattaki merkezi odayı alacaklardı - iki büyük yatak odası, küçük bir yeraltı havuzu olan bir banyo, bilardo ve dart içeren tam bir eğlence odası... hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Kısacası, bir kral için uygundu. Ama şu anda, enerjimi yüzerek ya da toplara vurarak harcamak isterdim.

Aklımı Diana'dan uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Kapıyı kapattım ve kendimi yatağa attım, yüzümü yastıklara gömdüm ve onun yerine tatlı kıvrımlarının olmasını diledim. Keşke ona sarılabilseydim ve onu içime çekebilseydim.

Kendi nefes alışverişim yavaşladı ve Diana'nın düşünceleri ile birlikte geçirdiğimiz zamanların anıları arasında bir yerde, bir rüyanın uçurumuna yuvarlanarak uykuya daldım.

Çöl gökyüzünü benek benek süsleyen yıldızlara bakarken beyaz çadır etrafımda dalgalanıyordu. Çöl çiçeklerinin kokusu etrafımı sararak beni çadırdan dışarı çekerken doğruldum.

Gözümü kıptım ve dışarıdaydım, vaha Nefir'in bizi çöl güneşi altında canlı canlı kavrulmaktan kurtardığı zamanki gibiydi.

Uzaktaki su şırıldıyor ve beni çağırıyordu. Etrafta yemyeşil bitkiler büyüyordu, yiyeceklerle donatılmış bir masa vardı, çölün kokularını ve davetkâr yiyecekleri içime çektim.

"Bu sadece bir rüya, değil mi?"

Sesini duyunca döndüm.

Diana sadece birkaç adım arkamda, çöl rüzgârı sanki vücudunu sürükleyecekmiş gibi çekiştirirken vücudunu dalgalandıran transparan bir elbiseyle duruyordu. Gözleri kaydı, kararsızdı ve bir kez daha yeşil renkteydi.

onu Edmund'dan kurtardığım zamandı. Buzlu mavi gözlerini seviyordum... ama rengi ne olursa olsun gözlerini seviyordum. Koyu renk saçları, dokunulmak için yalvaran yumuşak bukleler halinde salınıyordu.

"Bir rüya," dedim. "Evet. Sadece bir rüya."

Ona doğru bir adım attım ve o geri , bunun yerine bir elimi başının arkasına koyup ağzını kendi ağzımla kavradığımda bana doğru sallandı. Onu her gece rüyamda görsem de bu farklıydı. Bu gerçek gibiydi.

Dudakları dudaklarımın altında yumuşadı, elleri saçlarıma dolanarak beni yere sürüklerken vücudu göğsüme sıkıca bastırdı.

Düştük ve aniden çadırın içine geri döndük. Uzaktan bunun bir rüya olduğunu biliyordum ama ne şikayet ediyordum ne de uyanmak ve onunla geçirdiğim bu zamanı kaybetmek için acele ediyordum - gerçek ya da değil.

Bir parmağımı şeffaf elbisesinin bir askısının altına soktum ve yavaşça çektim, vücudunda fısıldarken bile ondan kopardım, cildini duyumdan çakıl taşı haline getirdim. Diğer elimle kumaşın izini takip ettim ve göğsünün kıvrımına ulaştığımda durdum.

İnledi ve yukarı doğru itti, dokunulmak için yalvardı. "Lütfen, Raven, durma."

"Emrettiğiniz gibi," dedim üzerimdeki küçük giysileri çıkarıp kendimi onun üzerine bırakırken. Bacaklarını birbirinden ayırıp aralarına yerleştirdim, sikimin ucunu onun sıcaklığına bastırdım, zaten ne kadar sıkı ve ıslak olacağını biliyordum.

Kendimi dirseklerimin üzerinde tutarak dudaklarımı boynunun kenarına bastırdım, çenesi boyunca kulağının dibine kadar ilerledim. Hassas kenarından bir ısırık aldım ve o da beni yiyip bitirecekmiş gibi sertçe etrafında döndü.

Dişlerimiz ısırıkça ve dillerimiz birbirinin üzerinde kaydıkça hisler beni sular altında bıraktı. Parmakları sikimin etrafını sarıp sıkarken, elini sikimin üzerinde aşağı yukarı gezdirirken homurdandım.

"Seni tatmak istiyorum." Beni itti, belime sarılmak için beni yana doğru yuvarladı. Vücudumdan aşağı kayarken, amcığı dokunduğu her yeri damgaladı -göbek, kalça, uyluk, bir nem ve sıcaklık izi.

Ellerimi yuvarlak kıkır yanaklarının üzerinde kaydurdum, göğüsleri ağzımı cezbederken onları yoğurdum.

"Frostbite, lanet olsun..."

Daha aşağıya indi ve ağzı sikimin ucuna bastırırken ellerim başına doğru kaydı. Kalçalarım öne doğru sarsıldı ve

başını sertçe aşağı çekmek için. Gülüşü... Tanrım, benim için müzik gibiydi. "Alay et," diye fısıldadım.

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş." Dilini etrafımda döndürdü ve sert uzunluğumu yavaşça ağzına çekti. Bir elini tabanda tutup yavaşça titreştirirken diğer eliyle taşaklarımı kavradı.

Böyle devam ederse dayanamayacaktım, yavaş, ölümcül el, dudak ve dil darbeleri beni çözüyordu.

"Frostbite!" Altına girdim ve sonra gitmişti ve lanet olsun, uyandığımı sandım.

İnleyerek bir elimi gözlerimin üzerine kapattım.

Ama o gitmemişti. Hâlâ oradaydı ve benimle işi henüz bitmemişti. "Arkadan, Raven. Beni arkadan becermeni istiyorum."

BÖLÜM 2

Diana

Farkadan, Raven. Beni arkadan becermen*i istiyorum*. Tepeden tırnağa sıcak bastı. " çocuğu!" *Thwack*.

Bir nefes verdim ve yayı yanıma indirdim, hedefin boş merkezine baktım. "Şerefsiz. Beni berbat bir atıcı yaptı," diye mırıldandım nefesimin altında. Okumun ucundaki tüyler hâlâ titriyordu. Hedefin en dışından neredeyse benimle alay ediyordu.

Lanet olsun Raven'a. Rüyalarımı işgal ettiği için ona lanet olsun. Gün boyunca kafamda o kadar çok şey varken onu aklımdan çıkaramamam yeterince kötüydü. Halkımın ve Bölgenin geleceğine dair çalkantılı düşüncelerim ve korkularım yüzünden zaten bitkin düşmüştüm, şimdi de çok az uykuyla ya da hiç uyumadan tüm bunları nasıl düzelteceğimi bulmam gerekiyordu.

Yayımı yakındaki bir ağaç kütüğüne dayadım ve ormana gelirken yanımda getirdiğim koyu siyah kahve fincanına uzandım. Kuzgun'un kanıyla beslendiğimden beri hiç iştahım yoktu... en azından yemek için.

Seks ve kan, değil mi?

Bu bambaşka bir tüy yumağıydı. İkisini de arzuluyordum ve birlikte olma fikri? Tanrım, ayakta kalabilmek için dizlerimi kilitlemek zorunda kaldım.

Yüzümü güneşe doğru kaldırdım ve gözlerimin kapanmasına izin verdim. Şimdilik sıcaklık hâlâ bir zevkti ama o günler bile sayılı. Yakında güneş düşmanım olacak, etimi kemiklerimden ayırmaya çalışacaktı. Dönüştüğüm şeyin bedeli. Tam olarak ne zaman olacağını bilmesem de o anın yaklaştığını hissedebiliyordum.

Zamanım tükeniyordu.

Tıpkı senin neye dönüştüğünü öğrendiklerinde senin insanların gibi, diye kafamın içindeki küçük bir ses mırıldandı.

Gözlerimi açtım, tiksintiyle homurdandım ve acı demden bir yudum aldım. Hayatım böyle mi ? Olmakta olduğum şeyden nefret etmemin tüm nedenlerini zihnimde sürekli tekrarlamak mı? Hatta kime dönüştüğümden?

Kendimi zayıf hissettim. Tüm o haklı öfke nereye gitmişti? Sienna ve benim Lilis'i Malach'ın bedeninden çıkarmamıza ve onu kaçıp yaralarını yalamaya zorlamamıza yardım eden öfke? Öfkeyi bir an önce geri getirsem iyi olacaktı, yoksa Bölgeler zarar görecek. Harabelerde diğer tüm liderlerle yapılacak toplantıya sadece günler kalmıştı ve o yol şimdiden sayısız tuzakla doluydu. Kimse kimlik bunalımı yaşayan ve el sıkışmaları gevşek olan zavallı bir kraliçenin arkasında toplanmayacaktı. Bunu kendi halkımın gözlerinde zaten görmüştüm.

Bazılarının fısıltılarını duydum.

"Lycan iblislerin kıyılarıımıza savaş getirmesine asla izin vermezdi."

"Savaş başlamadan önce neredeydi?"

Kupayı hedefe doğru fırlatırken bir hırıltı çıkardım ve bin parçaya bölündü.

Arkamdan alçak bir ıslık sesi geldi ve Sienna'nın orada durmuş beni izlediğini görmek için döndüm, yüzünde değerlendirci bir bakış vardı, gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

"Sana bir şey söyleyeyim, o hedef olmadığım için memnunum. Orada kimin yüzünü hayal ediyordun... en sevmediğimiz tanrıçayı mı yoksa Kuzgun'u mu?" diye sordu sempatik bir gülümsemeyle.

Omuzlarım çöktü. "Keşke sadece Raven'ı öldürmek isteseydim," diye itiraf ettim, hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkarak, "bu hayatı çok daha kolay hale getirirdi. Hayır, sorun şu ki, benim seçimimi çaldığı için ne kadar öfkeli olsam da, koşullar altında onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Şimdi ne onu affedebiliyorum ne de onu düşünmekten vazgeçebiliyorum. Bu tam bir akıl tutulması."

Sienna içini çekti, elindeki kupayı yere bıraktı ve bir yay aldı. Bir ok attı ve hepsini tek bir yumuşak hareketle bıraktı. Oku merkezin biraz sağında işaretlenmişti. "Kulağa korkunç geliyor. Kardeşinle geçirdiğim ilk günleri hatırlıyorum. Beni köle olarak satın alan adam... ve yine de onu şiddetle istiyordum. Gerçekle yüzleşmem uzun zaman aldı. Dominic beni o kölelerden korumak için satın aldı.

Bana kötü davranacak birini. Ne hissettirmiş olursa olsun, bunu beni kurtarmak için yaptı..."

Orada bir yerde bir ders olduğundan emindim ama onu duyacak durumda değildim. Sadece çok kırılmış hissediyordum. Doğduğum kan ile dönüştüğüm kurt arasında kalmıştım ve şimdi ilkinde mi dönmüştüm?

Hiç de dağınık değil.

"Atış talimine devam etmek istiyorsan seni durdurumama izin verme." Sienna yayını yere bıraktı, dumanı tüten kupasını yerden aldı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Yanımdaki ağaç kütüğüne oturdu ve elleriyle kupasını kavradı. "Buraya sadece ılık havadan yararlanmak, biraz temiz hava almak ve kaleden biraz uzaklaşmak için geldim. Herkes çok gergin, harabelere yolculuk için hazırlanıyor. Farklı bölgelerin tüm liderleri aynı odada ya da alanda bulunmalı çok uzun zaman oldu."

"Evet, en azından Dominic ve Lochlin'in tanrıça konusunda endişelenmemize bile gerek kalmayabileceğini düşündüklerinden eminim." Hâlâ Lilis'in adını kullanmıyorduk. Bunun onun gözlerini üzerimize çekmesi ihtimaline değmezdi. "Kimse anlaşılmazsa, hepimiz birbirimize düşersek ve kimse sağ çıkmazsa parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmadan dileğine kavuşabilir."

Yayımı almak için eğildim ve bir ok daha attım. Bu kez Raven'i düşüncelerimden uzaklaştırdım ve sadece ortadaki daireye odaklandım. Halkıma liderlik edeceğem ve diğer tüm liderlere Lilis'e karşı birlikte çalışıp savaşa katılmaları için yalvaracaksam, akıllı olmam gerekiyordu. Yaptığım her hareketi düşünmeli ve hem diğer hükümdarlardan hem *de* karanlık tanrıçadan bir adım önde olmalıydım. Babamı kaybettikten, her fırsatta o kana susamış kaltakla savaştıktan ve ölen kurdumun yasını tutarken bir yandan da Kuzgun'la olan bu bağ yüzünden parçalandıktan sonra, bunu yapmak için ne yazık ki yeterli donanıma sahip olmadığımı hissediyordum.

Şimdi Lycan'ın bana öğüt veren sesini neredeyse duyabiliyordum.

Zihinsel dayanıklılığın buradan geliyor - seninle tanıştığım ilk andan itibaren gösterdiğin cesaret. Çocukken her şeye rağmen hayatta kaldın. Sonra bana geldin ve gelişerek halkımızın bel kemiği oldun. Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin kızım. Cesaretini kaybetme.

Nefesimi içime çektim ve ağzımdan yavaşça dışarı verdim. Sonra bir gözümü kapattım ve sabit, gevşek tuttum. Bu kez ok havada düz bir çizgide ilerledi, hedefine temiz ve doğru bir şekilde ulaştı.

Sienna usulca alkışlayarak, "İşte " dedi.

Yayı tekrar indirdim ve ona bir bakış attım. "Şu anda ancak bu kadar dayanabiliyorum," diye itiraf ettim ve bir ömür boyu herkesten sakladığım korkularımı paylaşmak için duyduğum ani dürtüye boyun eğdim. Parça beni seçtiğinden beri Sienna'yla aramdaki bağ derinleşmişti. Üzerimdeki baskıyı anlayabilecek biri varsa o da oydu. "Toplantı gününden önce bir şeyler , yoksa diğer kral ve kraliçeleri hizaya getirmeyi unutabiliriz. Öğrendiklerinde halkımı kontrol altında tutmak zaten yeterince zor olacak-" Sözümü kestim ve sertçe yutkundum. "Kevin bile anlayabilir." Beyaz cehennem köpeğinin Malach'a karşı savaştan sonra Gabe'le birlikte iblis diyarına dönmeyi seçerek bana sırt çevirmesi hâlâ içimi acıtıyordu. Bırakın diğer Bölgelerden gelenleri, kendi kardeşlerimin sadakati için bile iyiye işaret değildi bu... "Korkarım diğer kral ve kraliçeler zayıflığının kokusunu alabilecekler." Sienna benimle tartışacakmış gibi ağzını açtı ama sonra kısa kesip başını salladı.

"Anladığım kadarıyla acımasız bir grup," diye kabul etti. "Ama olduğun şey olmak bir zayıflık değil Diana. Sen, ben ve diğer parçaları elinde tutan diğerleri... dünyayı birlikte kurtaracağız. Bu güvenle gitmeli ve kimsenin bunu elinden almasına izin vermemelisin. Bunu başaracağını ve diğer tarafa kötü bir kaltak olarak geçeceğini biliyorum, tıpkı daha önce olduğun gibi, sadece daha güçlü. Olanları kabullenmek için kendine bir dakika ver Sen bir makine değilsin. Sadece bir hafta oldu."

Gözlerimi gökyüzüne çevirdim. "Dün kar yağdı. Bugün ise yaz sonu sabahı gibi. Ilık ve ılık. Yarının ne getireceğini kim bilebilir? Ülkenin yarısını silip süpürecek kasırgalar mı? Deprem mi? Dolu fırtınası mı? Zaman sahip olmadığım tek şey, hiçbirimizin sahip olmadığı tek şey. Bunu çözmeli ve kendimi toparlamalıyım, yoksa tüm dünya mahvolur."

Dudakları kıvrıldı. "Böyle söyleyince çok fazla baskı varmış gibi görünüyor. Belki de seni en çok rahatsız eden bazı şeyleri konuşabiliriz. Halkının dönüştüğün şeyi kabul etmeyeceğinden endişelendiğinden bahsetmiştin. Bunun doğru olduğunu biliyor musun?"

Yayımın ucunu yumuşak zemine saplayarak bir çukur açtım. "Bana karşı çıkanlar zaten vardı, Lycan kanından olmayan bir varisin liderleri olmasını asla istemeyen bir kurtlar grubu. İşte

Ayrıca bir kadının asla liderlik gücüne sahip olmaması gerektiğine inananlar da. Vampir Bölgesi ile ittifak kurduğumuzda ve kardeşlerim hayatıma geri döndüğünde işler daha da kötüye gitti - insanların çoğu gerçekten akraba olduğumuzu fark etmemiş olsa bile. Lycan öldürüldüğünde, benim tarafımdakiler sadakatlerini ikiye katladılar, ama diğerleri... O karanlık grupların beni tamamen devirmek için harekete geçmelerini engelleyen tek şeyin babam olduğunu hissediyorum. Neye dönüştüğümü öğrendiklerinde?" Sert bir kahkaha attım. "Her şey biter."

Kendimi huzursuz hissederek hedefe doğru ilerledim ve okları serbest bıraktım.

"Öğrenecekler. Bu konuda endişelenmek yerine, belki de en iyi hareket tarzı onu bir bandaj gibi söküp atmaktır," diye cevap verdi Sienna, ses tonu beni rahatlatarak şekilde sakın ve ölçülüydü. "Yolculuğumuzdan önce klanları bir toplantıya çağırmaya ne dersin? Acımasızca dürüst ol ve neler olduğunu anlat... Bence kırılma anına saygı duyacaklardır. Sana zaten karşı olanları kazanamazsın ama geri kalanların sadakatini kazanacağını düşünüyorum. On yıllardır halka verdiğiniz sadık hizmeti öylece silemezler. Siz hala sizsiniz ve onlara hala şiddetli bir sadakatle hizmet ediyorsunuz."

Her ne kadar sırrımı açıklamaktan nefret etsem de, bu sağlam bir tavsiyeydi.

En azından, sürekli korku ve mide bulandırıcı bir bekleme içinde olmaktansa kaderimi bilebilirdim. Eğer bir oylama yapılır ve yerime başkasını seçerlerse, en azından bundan sonraki yolu planlamaya başlayabilirdim.

Yine de baklayı ağzımdan çıkarmanın bir dezavantajını görebiliyordum.

"Parça benim içimde. Diğer kızları bulduktan sonra parçaları yeniden birleştirip o kaltağı birlikte yeneceğimiz kehanetinde bulunuldu. Bunu yapabilmek için diğer bölgelerle bu ittifaka ihtiyacımız var. Hepimizin aynı fikirde olması şart. Kraliçe olarak görevden alınırsam, bir sonraki liderimizin benimle aynı şekilde düşüneceğini kim söyleyebilir? Ya bu görevden tamamen vazgeçerlerse?"

Parmaklarımı şakağıma bastırdım, artan baş ağrısını yatıştırmaya çalıştım ve içimde tuttuğum kelimeler acıyla karışık bir şekilde yuvarlandı.

"Kurdum ölüyor Sienna. Yarın kanlı ay geliyor. Normalde kurdumun, onun gücünün içimde uğuldadığını hissedirdim... Hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki içimde bir ölü var." Durakladım. "Ama emin olmam gerek. Bir şey söylemeden önce bir gece daha beklemek istiyorum. Son bir tur atıp ormanla bütünleşip bütünleşemeyeceğimi görmek istiyorum. Sadece emin olmak için"

İçimdeki vampir kanı kurduma karşı savaşı kazandı. Eğer... eğer durum buysa, halkıma gerçeği söyleyeceğim ve bırakalım taşlar yerine otursun. Tahminimce taç için bana meydan okunacak. Üç klanın kendilerini temsil edecek bir şampiyon üzerinde anlaşması yeterli ve bunu daha önce de yapacak iki klan var."

Hışırdayan yapraklar düşüncelerimi böldü ve Sienna'yla ikimiz de sese doğru döndük. Anında alarına geçerek yayımı kaldırdığımda, ağaçların arasından tombul beyaz bir tavşan fırladı. Yay kirişimdeki gerilimi serbest bıraktım ve yayı indirdim.

"Kuzgun'un kanını almadan önce o tavşanın kokusunu bir mil öteden alırdım," diye mırıldandım hüznle. Sienna'ya döndüm ve göğsümde hâlâ yanan küçük bir umut koruyla bakışlarını tuttum. "Sana bir soru sormam gerekiyor."

"Elbette. Biz artık kardeşiz. Bana her şeyi sorabilirsin."

"Parça bana sanki seçim yapmam gerekiyormuş gibi hissettirdi. Ama yapamadım, çünkü Raven benim yerime seçti. Eğer bir vampir olacaksam, bu sonsuza kadar böyle kalacağım anlamına mı geliyor? Ya kaderimi gerçekleştirirsem ve sonra seçimimi yaparsam... kurt adamlığa geri dönmek için?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ve ikinci kez değişim törenine mi katılacaksın?"

"Evet."

"Bunu yapar mıydın? O acıdan sonra... Diana, anladığım kadarıyla ilk seferinde seni neredeyse öldürüyordu. Büyük ihtimalle ikincisinde de öldürecekti."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım. "Peki ya bir kan emici olarak kalmaktansa ölmeyi tercih edersem?"

İrkildi ve başını salladı. "Sorunuzun cevabını bilmiyorum. Ama seni önemseyen biri olarak buna karşı çıkmanı tavsiye ederim. Eğer bu kadar tehlikeli bir şey yapmayı seçersen, umarım en azından beni yanına çağırırsın ve bu geçiş sürecinde sana yardım edebilmem için yeteneğimi kullanabilirim."

Titrek bir nefes verdim ve yarım bir gülümsemeyi başardım. "En azından küçük bir umut kırıntısı var. Eğer vampir olmak katlanılamayacak kadar ağır gelirse, deneyebilirim."

"Eğer gerçekleşirse bu konuda tepki almayacağınızı düşünmeyin. Buna şiddetle karşı çıkacak en az bir kişi olduğunu biliyorum," diye devam etti Sienna, ses tonu tereddütlüydü.

"Sorun değil, çünkü bu sefer oy hakkı yok," diye karşılık verdim, içimdeki umut koru özlediğim öfkenin titrek alevine dönüştü. Doğrudum ve ona sertçe baktım. "Ve bu konuşmadan ona ya da kardeşlerime bahsetmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Sienna bana baktı, dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşürken başını yana eğdi. "Size karşı çıkan o aptallar artık kraliçe olmak için gereken özelliklere sahip olmadığınızı düşünüyorlarsa onlara acıyorum. Ama evet, *Majesteleri*. Sorunuza cevap verecek olursam, anlıyorum. Şimdi anlamanız gereken bir şey var. Kan bağı, kader arkadaşınla yapıldığında ortadan kalkacak bir şey değildir. Raven'a bir şey söylememe gerek yok. Eğer hayatın tehlikedeyse, bunu hissedecektir."

Bir elimi havada gezdirdim, kanım kaynıyordu. "Neden insanlar bunu söyleyip duruyor?!" Tamam, belki diğer insanlar bunu söyleyip durmuyordu ama Raven söylüyordu. "Hiçbirimizin onun benim kader eşim olup olmadığı hakkında bir fikri yok. Artık böyle bir şeyin var olduğuna inandığımdan bile emin değilim - benim için değil. Ve eğer varsa, bir parçam benimkinin uzun zaman önce öldüğünü düşünüyor."

Beni Edmund'dan kurtaran ocuk. Raven bana olayların bu versiyonunu anlattığı andan itibaren, o çocuğun benim eşim olduğunu içten içe biliyordum. Ve o gitmişti.

"Eğer inanmak istediğin buysa, seni başka türlü ikna etmeye alışmayacağım. Doğru zaman geldiğinde, kalbin gerçeği öğrenecek. Şimdi sizi atış taliminizle baş başa bırakıyorum. Yine de nişancılığının geliştiğini söyleyebilirim..." Sienna bununla birlikte döndü ve kaleye doğru uzaklaştı.

Gidişini izlerken içimde bir hüzün hissettim. En yakın sırdaşıarımdan biri haline gelmişti ve aynı zamanda baldızımdı. Bana karşı hep nazik davranmış, hatta hayatımı kurtarmıştı ve ben onunla kraliesiymişim gibi konuşmuştum, o da benim tebamdı. Onu aramak ve böyle bir pislik olduğum için özür dilemek istedim.

Ama o alev titremeye devam etti ve çığlık atmamak için elimden gelen tek şey buydu.

BÖLÜM 3

Kuzgun

"I Sal'in yanındaki Evangeline mi?" Liman kenarındaki kahvaltı dükkanının penceresine yaklaşarak sordum. Sal, görevimiz sırasında bizi eve kadar takip eden su ejderhasıydı, Maverick'i kurtarmıştık.

dan. Gün geçtikçe, keşke onu orada bıraksaydık diyorum.

"Öyle," diye onayladı Nicholas başını sallayarak. "Onları sabahları dışarıda gördüğüm üst üste üçüncü gün. Garip bir şekilde hızlı arkadaş olmuşlar gibi görünüyor."

Düşes bu noktayı göstermek istercesine elini Sal'in pullu burnuna koydu ve su ejderhası onun okşamasına eğildi. Bana göre o kadar da tuhaf değildi. İkisinin büyük aşklarını kaybetmenin acısıyla birbirlerine bağlandıklarına inanmak kolaydı. Onlara üçüncü bir tekerlek olarak katılacaksam ne olayım.

Pencere pervazına bir parmak vurdum. "Beyler, bu toplantıda Diana'nın korunmasını nasıl sağlayacağımızı konuşmamız gerekiyor."

Nicholas ve Dominic yumurtalı ve sosisli turtalarından birer lokma alırken başlarını sallayarak onayladılar.

Dominic, "Loch birazdan burada olur ve hepimiz kafa kafaya verip bir plan yaparız," dedi. Devam ederken gözlerinde şiddetli bir ışık vardı. "Silahlara izin verilmeyeceğine karar verildiğini biliyorum ama ben burada olduğum sürece kız kardeşime zarar gelmeyeceğine söz verebilirim."

Dominic onun kardeşiymi ve yine de içimde kabaran kıskançlık dalgasını inkâr edemiyordum. Onu korumak *bana* düşerdi ama amaçlarımız aynı olduğu için tek kelime etmeden geçmesine izin verdim. Vampir ordusunun başı ve krallarının muhafızı olarak, toplantıya katılmasına izin verilmesi ihtimali

en azından çevrede bir yerlerde- benimkinden çok daha yüksekti. Eğer orada olamayacaksam, Diana'nın hayatı konusunda güvenilebileceğim bir müttefike ihtiyacım vardı. Ve bu dünyada eski dostumdan daha fazla güvendiğim kimse yoktu.

Kapı açıldı ve Lochlin içeri girdi, masamıza yaklaşp yerine otururken yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Doğa ananın bu iğrençliği neyle ilgili bilmiyorum ama bu hava değişiklikleri beni tedirgin ediyor."

Odaya şöyle bir baktı ve üzerimizdeki tüm bakışları fark etti, sonra bana döndü.

"Bu toplantıyı neden kalede yapmadığımızı sorabilir miyim?"

Nicholas yüzünü buruşturdu ve Dominic'in dudakları seğirdi. "Çünkü dışarısı ne kadar sıcak olursa olsun, şu anda içerisi buz gibi."

Yanılmamıştı. Diana o sabah erkenden ayrılmıştı ve geri döndüğünde göz renginin tekrar buz mavisine dönmemiş olmasına şaşırmıştım. Ruh hali hava kadar değişkendi, bir anda umutsuzluktan öfkeye dönüşebiliyordu. Onu suçlayamazdım ve benimle konuşmazdı. Yapabileceğim en iyi şey her şeyi akışına bırakmak ve onun yolundan çekilmektir.

Görünüşe göre, aklında bu şekilde hareket etmek olan tek kişi ben değilmişim.

Bir de erkeklerin aptal olduğunu söylerler. "Biz de tam gelecek toplantıda güvenlik hakkında konuşuyorduk."

Lochlin içini çekti. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bence bu arada ona güvenlik görevlilerinin eşlik etmesini de düşünmeliyiz. Kalenin dışında yalnız kalmaması gerektiğini düşünüyorum."

Adrenalin vücuduma yayıldı ve ellerim yumruk oldu. "Ona karşı bir tehdit var mı?" diye sordum.

"Hayır, ama bir şeyler doğru kokmuyor. İblislerle savaştan hemen sonra bile işler bu kadar gergin olmamıştı. Onun yerini almak için kampanya yürüten biri olup olmadığını merak ediyorum."

Rahat odaya bir kez daha baktım ve bana bakan bazı yüzlerdeki açıkça düşmanca ifadeleri fark ettim.

O haklıydı. Bu bakışlar yeniydi. Bölgeleri bir bütün olarak korumak için bir araya gelmemiz gerektiğini bilmelerine rağmen vampirlerle ittifakı protesto eden küçük bir grup olsa da, bu sayı artıyor gibi görünüyordu. Ve ben bundan hiç hoşlanmadım.

"Toplantıdan bahsetmişken, şu ana kadar o cephede işler nasıl gidiyor?" Nicholas çatalını bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

Yaptığımız her şeyin tek bir liderin öfkelenmesiyle altüst olabileceğini bildiğim için yüzümü buruşturdum. "Neredeyse herkes orada olmayı ve uslu durmayı kabul etti. Gabriel'in bazı çekinceleri vardı. Malach'ın topraklarımızdaki ölümünden sonra halkından tepki alıyor ama sanırım şimdilik onu kontrol altına aldım. Bununla birlikte, Fae'leri ikna etmek biraz daha zaman alacak. Sanırım onları nasıl ikna edeceğime bir fikrim var ama bunu tüm ekibe sunmadan önce Diana'ya danışmam gerekiyor."

"Biraz güneş yanığı olmamak için gündüzleri saklanmanız gerekmiyor mu?"

Dönüp konuşan kişinin bakışlarıyla karşılaştığımda damarlarımda buz gibi bir sakinlik dolaşıyordu. Kırmızı tenli ve asi siyah sakallı iri yarı bir adam, öfkesini Lochlin'e yöneltmeden önce sırayla bana, Nicholas'a ve Dominic'e dik dik baktı. "Ve *sen*. Seni asla türüne ihanet eden biri olarak görmedim. Lycan bu pisliği görünce mezarında ters dönmüştür."

Ayağa kalkıp adamın başını gövdesinden ayırmak için hamle yaptım ama Lochlin omzuma bir el bastırdı ve önce ayağa kalktı.

"Bu tüm Regan klanının resmi duruşu mu Paddy, yoksa sadece senin mi? Bu olayı kraliçeme rapor ettiğimde bunu not etmem gerekecek."

Paddy adındaki adam arkasına yaslanırken göğsü biraz inmişti. "Hadi Lochlin. Bunu görmelisin." Elini üçümüze doğru salladı. "Bunlar doğaya aykırı. Lycan'ın kızı kiminle birlikte olmak istediğini seçebilir ama içlerinden birini sikmek için seçerse bize liderlik etmesinin doğru olduğunu *sen* bile düşünemezsin. Bize içimizden biri liderlik etmeli ve bunu sen de *biliyorsun*."

Lochlin, botlarının burnu Paddy'ninkine değene kadar bir adım daha yaklaştı ve burunları sadece bir santim açık kaldı.

"*Bildiğim* tek şey şu anda ihanet vaazı verdiğiniz. Ve günün sonunda bir ilmiğin yanlış tarafında olmak istemiyorsanız, özür dilerim ve bir dahaki sefere konuşmadan önce düşünürüm."

Mekânın geri kalanı sessizleşirken üçümüz gergin ve hazır bir şekilde izledik. Çeşitli masalara dağılmış en az yirmi kurt adam vardı ve Lochlin'le birlikte sadece üç kişiydik ama yine de hızlı hareket ettiğimiz sürece şansımız yüksekti. Neredeyse yumruklarımı savurma ve Diana'ya karşı uzun zamandır bana eşlik eden öfke, üzüntü ve korkuyu biraz olsun dindirme fırsatını memnuniyetle karşılıyordum.

Ama önce Paddy gözlerini kırptırdı, başını eğdi ve bir adım geri çekilirken gözlerini indirdi, ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Bir savaş başlatacağımı ya da darbe yapacağımı söylemiyorum Lochlin. Sadece sana kalplerin

ve halkımızın fikirleri değişiyor. Ve yakında seğimini yapmak zorunda kalacak. Ya o ya biz. kokusunu alabiliyoruz, tıpkı sizin gibi."

Başını bana doğru eğdi.

Loch bana doğru bir bakış bile atmadı. "Sözlerini duyuyorum, Paddy. Ve bunları klanının lideriyle paylaşacağımın emin olabilirsiniz. Şimdi bu beyefendilerin hakaretlerinize onların yerinde olsaydım benim yapacağım gibi cevap vermelerine izin vermeden önce buradan gidin."

Paddy kapıya ulaşana kadar masamıza sırtını dönmeden uzaklaştı. Sonra alçak sesle ıslık çalarak iki arkadaşını çağırdı, onlar da koşarak ona katıldılar.

"Benimle konuşması gereken başka bir sorunu olan var mı?" Lochlin kahvaltı dükkânını arayanlar için tarayarak seslendi. Hepsini birden gözlerini kaçırdı, yiyecek ve içecekleriyle birkaç dakika öncesine göre çok daha fazla ilgileniyorlardı. "Pekâlâ o zaman, afiyet olsun," dedi oturmadan önce.

"Çok iyiydi," dedi Nicholas, Lochlin'i omzundan alkışlayarak. "Durumu yatıştırmak için iyi bir yol."

Yüzünü buruşturarak üst dudağını ikiye ayıran yara izini çekti. "Bu tür konuşmaların daha ne kadar işe yarayacağını bilmiyorum. Son birkaç gündür bunlardan birkaç tane yaptığımı itiraf etmeliyim. Umarım harabelerdeki toplantı bitene kadar sinirlerim bozulmaz."

Çömeldi ve sesini alçak tutarak yakınına eğildi. "Tekrar dönecek olursak, Diana'nın bundan sonra güvenlikle seyahat etmesini sağlamamız gerektiğini düşünüyorum. Bu etkileşim halkımızın ne kadar huzursuz olduğunu gösteriyor."

O bunları söylerken bile Dominic ve Nicholas kısık sesle kıkırdadılar.

Diana'ya bir şey yaptırmak en iyi günlerde bile riskliydi ve bu kesinlikle en iyi günlerden biri değildi. Lochlin gözlerini bana çevirdi, sessiz bir ricaydı bu.

"Bu gece dolunaydan önce onunla konuşmaya çalışacağım," dedim, el değmemiş tabağımı bir kenara iterek.

Dominic kahvesinden uzun bir yudum almadan önce bana sempatik bir bakış attı ve "Belki de ben olmalıyım," dedi. "Bunu duymak zor ama bence şu anda söyleyeceğin her şey dirençle karşılanacak. Cevabımızın evet olmasını istiyorsak, şu anda hadım etmek istemediği birinden gelmeli."

Her ne kadar sözlerinin doğruluğundan nefret etsem de ona karşı çıkamazdım. İsteksizce başımı ona doğru eğdim. "Peki." Lanet olsun, hırlamadan söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Bu gece için planlarının ne olduğunu biliyor muyuz?" Lochlin sanki orada oturup sinirden titremiyormuşum gibi sordu. Aslında, bilmesem, üç adam beni kasıtlı olarak görmezden geliyor, beni kendi halime bırakıyorlardı.

Dominic bardağının kenarına vurdu. "Sienna'yla konuşup konuşmadığınızı kontrol edebilirim. Konuşmadıysa ben de öğrenirim. Toplumdaki mevcut gerginlikler göz önüne alındığında, muhtemelen en iyisi kapalı bir yerde kilit altında kalması olacaktır."

"Katılıyorum," dedi Lochlin, kaşınarak ve bir elini kirli yüzünde gezdirerek. "Bugün burada Paddy ile birlikte yaklaşan dolunayın insanlarımızı nasıl daha saldırgan hale getirdiğini hepimiz gördük. Bir kez kurt formlarına bürünüp gecenin içinde koşmaya başladılar mı... işler daha da kötüye gidecek. Buna hazırlıklı olmalıyız."

Tecrit kulağa mükemmel geliyordu. Diana'yı kimsenin ona zarar veremeyeceği kapalı kapılar ardında güvende tutmak bu gece uyuyabilmemin tek yoluydu. Ama ona zaten birçok kez kendi irademi dayatmıştım. Bunu kendi uygun gördüğü şekilde halletmesini izlemek zorunda kalacaktım.

Ve bana ihtiyacı olursa orada olacaktım. Yapabileceğim tek şey buydu.

Düşünmem gerektiğine dair mırıldandığım bir bahaneyle kaleye geri dönerken arkadaşlarımı geride bıraktım.

Benim sorunum, yapabildiğim tek şeyin düşünmek olmasıydı; Diana'ya yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Benim desteğimi istemiyordu. Varlığımı istemiyordu.

Peki ona nasıl yardım ettim? Taşıdığı bu inanılmaz yükü taşımasına nasıl yardımcı oldum?

"Bir kez daha," diye mırıldandım kalenin eteklerine ulaştığımda. "Onu ikna etmek için bir kez daha denemeliyim."

Çünkü bu noktada yapabileceğim başka bir şey yoktu; öldürecek ejderhalar, üstlenecek görevler, savaştacak iblisler yoktu.

Ama büyük odaya girdiğimde onu orada durmuş, şöminenin üzerindeki babasının resmine bakarken, omuzları çökmüş bir halde gördüğümde, yapmak istediğim son şey onunla tartışmak ve onun yanında olmama izin vermesi gerektiğini söylemekti. Ama bunun alternatifi sonsuza dek çekip gitmekti ve tam da o anda... Bunu asla yapamazdım.

Orada dururken... kaybolmuş gibiydi, sanki kendisini bildiği bağlayan her şeyden kurtulmuş gibiydi. Belki de yansıtıyordum... sonra

Yine duyguları içime işledi ve bana tam olarak bunu söylediler.

Kayboldum, bu keder ve korku içinde boğuluyorum ve görünürde hiçbir kara parçası yok.

Varlığımı hissettiğinde kaskatı kesildiğini gördüm, duyguları sanki hislerini anladığımı biliyormuş gibi kenetlenmişti.

"Bana bir şey için mi ihtiyacın vardı?" diye sordu arkasını dönmeden.

"Birkaç dakika konuşabileceğimizi umuyordum."

O zaman bana döndü ve solgun ve çukur yanaklarını görünce kalbim sıkıştı. "Birkaç dakikam yok. Ofisimde zaten geç kaldığım bir toplantım var. Belki yarın..." diye devam etti, bakışlarına karşılık vermeyerek sol omzumun üzerinden bana baktı.

İşlerin böyle devam etmesine izin verirsem, yarın asla gelmeyecekti. Durum tehlikeli bir hal alıyordu ve o beni buzlarken ben onu koruyamazdım.

"Bazı kurtların son olayları ele alış biçimlerinden endişe duyuyorum ve bu gece içeride kalmayı düşüneneğinizi umuyorum. Onlardan uzak durmak için." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı, hata olduğunu hemen anlamıştım. Önerdiği gibi bu tartışmayı Dom'un halletmesine izin vermeliydim ama onu görmek bana kendimi unutturdu.

Onu koruma ihtiyacı diğer tüm hislerin önüne geçti.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. Yanaklarındaki renk yükseldi ve teninin solgunluğunu geri itti.

"Ben komadayken benim için tek bir karar verdin ve *şimdi* benim kendi adıma karar vermekten *aciz* olduğumu mu düşünüyorsun? Bu mudur yani?" diye sordu, başını eğip beni bir avmışım gibi süzdü, beni parçalara mı ayıracağını yoksa yeniden başlamak için mi vereceğini düşünüyordu. "Sen gelmeden önce çok uzun bir süre idare ettim Raven ve gayet iyiydim, bu yüzden diploması veya sağlığımla ilgili konularda sana danışmazsam beni affet."

Bana doğru yürüdü ve bir adım ötemde durdu, kokusu anında etrafımda kıvrıldı ve bir yumruk gibi sıkı. Aramızdaki şeyler nasıl bu kadar kötü olabilirdi ve ben onu hâlâ bu şekilde istiyordum?

"Bir dahaki sefere rüyalarımı istila edersen, dikkat et, kan emici," diye tısladı. "Artık geleceğini göre, senin için hazır olacağım ve umduğun şekilde değil."

Beni omuzlayarak geçti ve ben onun gidişini izleme isteğime direndim. Çok kısa süren konuşmamız ne kadar sinir bozucu olsa, onu görmenin

İçindeki kıvılcım, rengin zirvesi, son zamanlardaki ölü bakışlarından daha iyiydi. Yine de kokusunun etkisinden kurtulduğumda sözlerini gerçekten düşündüm. Sadece onun da beni hayal ettiğini değil, rüyalarına bilerek sızdığını ima ettiğini de. Yaptığım bokun sorumluluğunu üstlenebilirdim ama kendimi ona zorla kabul ettirmek için ayrıntılı bir akıl oyunu tasarladığımı düşünmesine izin verecek değildim.

Ne kadar iyi olursam olayım, benim bile o kadar iyi olmadığım gerçeğini tartışmak için koridordan ofisine doğru onu takip ederken ayaklarım kendiliğinden hareket etti.

Oraya vardığımda kapı kapalıydı ve çalmak için uzandım ama ahşap panelden alçak sesler yankılandı. Görünüşe göre toplantısı çoktan başlamıştı. Ama en nefret ettiğim ses beni kıpkırmızı yapmıştı.

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Maverick'in sesi ormanda yankılanırken dişlerim diş etlerime battı.

Küçük Weasley piçi. Yaptıklarından sonra onunla ne hakkında konuşabilirdi ki? O sahilde onunla yer değiştirmek, kurban olarak onun yerini almasına izin vermek... piç kurusu.

"Fazla zamanım yok Mav, o yüzden çabuk ol." Diana'nın sesinde sıcaklıktan eser yoktu, bu da yüzüme bir sırtış getirdi.

Boğazını temizledi. "Peki. Direkt konuya girelim o zaman. Raven, Malach'ın elindeki yerimi almana izin vermemin nedeninin seni umursamamam olduğunu düşünmeni sağlamış olabilir ama gerçek şu ki, seni *çok* umursuyorum. Onunla benim aramdaki fark, seni sevmenin yanı sıra sana gerçekten saygı duyuyor olmam. Bir kurt adam olmayabilirim ama siz benim kraliçemsiniz ve halkınızın beni liderliğinize karşı gelirken görmesine izin vermek kötü bir durumu daha da kötüleştirirdi."

Kıpkırmızı bir sis görüşümü bozarken bile kana susamışlık boğazıma yapıştı. Ne. Gerçek. Gerçek. Lanet olsun. Onun sattığı şeyi almazdı, değil mi?

"Bak, geçmişte bencil davrandığımı biliyorum ama sen ve ben arzularımızda aynı hizadayız. Karanlık tanrıçayı yenebilmemiz için Bölgelerin güçlü ve birleşik kalmasını istiyorum ama kendi halkın birleşik değilken bu nasıl olabilir?"

Öfkenin bulanıklığı giderek artan bir dehşet duygusuyla birleşti. İlk kısım hakkında saçmalamıştı -kendini kurtarmak için yapmıştı bunu-

Ama onun iyi bir spin doktoru olduğunu hep biliyordum. İşte bu ikinci kısım beni aniden bir safra hücumuna karşı koymaya itti.

"Diana, fedakarlıklar yapılmalı, sanırım bunu hepimiz biliyoruz. Hâlâ istediğin hayatı yaşayabilirsin, babanın seni yetiştirdiği gibi bu insanlara liderlik edebilirsin ama duyduğum kadarıyla şimdi bir duruş sergilemen gerekiyor. Onlara Raven'a hiçbir şekilde bağlı olmadığını göster ve kabul edecekleri bir eş seç."

"Ne duyuyordun?" Diana sordu. Sesinde öfke yoktu, sadece ciddi bir teslimiyet vardı.

"İnsanlar seni değiştirmekten bahsediyor. Ben de onlara bunun en iyisi olmadığını söylüyorum. Senin bir arkadaşın olarak bana bakıyorlar, Diana."

Siktiğimin piçi. O insandan nefret ediyordum.

"Sana öyle mi görünüyorlar?" Diana'nın sorusu yumuşak ve şok ediciydi.

"Neden?"

Omuz silktiğini, masum görünmeye çalıştığını hayal edebiliyordum.

"Bilmiyorum. Ama öyleler ve ben sana yardım etmeye çalışıyorum Diana."

Duyguları bana yöneldi. Belirsizlik. Üzüntü.

Sonra bok kafa işi bir adım ileri götürdü ve gülmek istedim. "Diana, bence şu anda yapabileceğin en iyi şey beni dinlemek ve bir eş bulmak, bence insanlar bize bakar-"

Biz mi?

Sanki masaya tokat atmış gibi tahtaya vuran bir elin sesi duyuldu. "Ben sizin kraliçenizim ve neyin en iyisi olduğuna ben karar veririm," diye araya girdi, ses tonunda artık bir keskinlik vardı. "Görüşleriniz ve verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim. Bunları dikkate alacağım. Gidebilirsiniz."

"Anlaşıldı." Bir sandalyenin taş zemine sesi beni kapıdan uzaklaştırdı.

Maverick'in kartları artık masadaydı. Ya da en azından *bazıları*. Uzun süredir çektiği sıkıntıdan kurnaz bir düşmana dönüşmüştü. Ama kiminle taşak geçtiğini bilmiyordu. Koridorda ilerlerken bu fareyi nasıl yok edeceğimi planlıyordum ama içimdeki küçük sesi susturamıyordum.

Doğru olmayan ne söylemişti?

Diana'nın kraliçe olarak konumunu daha uzun süre koruma ve halkının sadakatini yeniden kazanma şansı daha yüksekti. En azından Lilis'in sonunu görecek ve Peçe'yi onaracak kadar uzun bir süre. Uzun vadede onu asla kraliçe olarak kabul etmezlerdi, bir vampir olarak değil. Ama bir ya da iki yıl için?

Halkının saygı duyduğu ve tahtta olmasını istediği bir eşi olsaydı onları daha uzun süre karanlıkta tutabilirdi.

Ben olmayan bir arkadaş. Maverick olmasa iyi olacak bir arkadaş.

Benim yerime seçeceği kurt adam erkeğini düşünemiyordum bile ama yine de ona yardım etmenin tek yolunun muhtemelen bu olduğunu görebiliyordum.

O zaman tek soru şuydu... En gerçek, en saf sevgi eylemi... gitmek miydi?

BÖLÜM 4

Diana

Mav'ın sözleri günün geri kalanında beni kovaladı, içimi kemirdi ve bana her şeyden önce halkıma karşı bir görevim olduğunu hatırlattı. Tıpkı yıllar önce babamın sözlerinin beni kaleden kovduğu gibi.

Maverick'i iblis tarafından kovalanırken buldum.

Aynı günün erken saatlerinde, babam bana bir eş almam gerektiğini söylemişti - ilk kez değil, ama bunu yapmazsam görevimden kaçmış olacağım gerçeğini ilk kez yüzüme vurmuştu.

Evlenmeyerek tehlikeye davetiye çıkarıyordum. Bir varis sahibi olmayarak halkımızı, içlerine korku salabilecek bir belirsizlikle baş başa bırakıyordum.

Aksini düşünmek için kendimi ne kadar kandırmaya çalışsam da, halkımın çoğu karanlık çağlarda takılıp kalmıştı. Kralsız bir krallığın daha zayıf olduğunu düşünüyorlardı. Kalede bir alfa erkeğinin olmaması belaya davetiye çıkarmak anlamına geliyordu ve bu insanlara göre olan tam da buydu. Sorumlu bir kraliçe, Malach ve iblislerinin ön kapıdan girmesine izin vermişti.

Mav ve Lycan'ın bir şekilde aynı şeyi söylemesinden, yani yanımda bir eş ihtiyacım olmasından nefret ediyordum. Ve şimdi Lycan'ın haklı olduğunu görebiliyordum. Halkımı korumak ve onlara liderlik etmek için yaptığım onca şeye rağmen, hiçbir zaman babam ya da onun selefleriyle aynı seviyede görülmemiştim. Kraliçe olmak için Lycan'ın onayını almış olmamın bir önemi yoktu.

Kurt adam olmak için neredeyse ölüyor olmamın bir önemi yoktu. Onlardan biri olmak için ne kadar uğraştığımı bilmiyorlardı. Lycan, Evangeline ve hizmetçisi dışında kimse daha önce ne olduğumu bilmiyordu. Birkaç , mesela

Lochlan da sırrımı sakladı. Ama sadece hayatım pahasına güvенеbileceğim kişilere.

Ben de bu yüzden odamda saklanmaya başladım. Özgürce koşabilmem gereken bir gecede kendi halkımdan saklanıyordum.

Belki *son* gece bile... Kurdum geçmişte olduğu gibi dışarı çıkmak için pençelendiğinden değil. Kurdum... kızım o kadar sessizdi ki sanki çoktan gitmiş gibiydi ve kalbim daha da kırıldı.

"Bundan nefret ediyorum."

Yatağımın karşısındaki şifonyerin kenarına yaslandım. Odam her zaman benim sığınağım olmuştu ama şimdi giderek daha az sığınağım olmaya başlamıştı. Duvarlar tarafından kapana kısılmıştım, bana ait olmayan kararlar tarafından kapana kısılmıştım, hatta parça tarafından bile kapana kısılmıştım.

Gözlerimi kapattım ama göz kapaklarımda ben azarlayan, istemediğim bir şey teklif eden Mav değildi.

Hayır, sırttırken beni daha da yakınlaştıran Raven'ın ağzının kıvrımıydı, sivri dişlerinin zayıf ipucu her şeyin ötesinde bir zevk vaat ediyordu. Onun kollarında başka hiçbir yerde bulamayacağım bir güvenlik vaat ediyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve vücudum kasılırken nefesim kesildi.

"Siktir git." Onun dokunuşu için can atarken bile kelimeleri hırıltıyla söyledim. Bana dilediğini yapabilmesi için can atıyordum. Beni yakınımda tutması ve bir anlığına gardımı indirmeme izin vermesi için can atıyordum.

Nefes almakta zorlanıyordum, bedenim Raven'ın beni okumakta ne kadar iyi olduğunu, ben daha inlemeden fiziksel ihtiyaçlarımı karşıladığını net bir şekilde hatırlıyordu. Ahşap şifonyerin kenarını kavradım, nefesime odaklanırken tahtayı çatlattım.

Yavaşça girip çık. Düzgün tut....

Sikinin yavaşça içime kayması gibi... "Siktir!" Şifonyeri ters çevirdim ve döndüm, kalbim çarpıyordu, kontrolden çıkmıştım, ter sanki koşuyormuşum gibi göğüslerimin arasından aşağı kayıyordu.

Ona duyduğum bu ihtiyacı nasıl atlatacaktım? Diğer liderlerle toplantım vardı ve elimdeki göreve odaklanmam gerekiyordu, düz yürüyemeyecek kadar azgın olmam değil. Ve kanlı ay bu durumu daha da kötüleştiriyordu... en azından suçu buna atmak istiyordum.

Kapı çalındı. "Frostbite?"

Tabii ki o olacaktı. "Git başımdan!" "Bir şeyin çarptığını duydum, iyi misin?"

İyi değildim. Ve bu onun hatasıydı... Bunun için onu cezalandırabilirdim. Onu dizlerimin dibinde yalvartabilir, benim acı çektiğim gibi acı çekmesini sağlayabilirdim. Nefesimi içime çektim. Hayır, bu kazanabileceğim bir oyun değildi ve yine de kendime kazanabileceğim yalanını söylemek istiyordum, onu içeri alabilir ve daha önce yaptığım gibi beni tatmin etmesini sağlayabilirdim, başka bir şey değil.

Frostbite. Bana yalan söyle, sadece bu gecelik.

Bunu bana vahada söylemişti. Her şey farklıyken, muhtemelen hayatımın en önemli kararını benden almadan önce. Sadece iki ruh olduğumuzda, yasak bir çift olmadığımızda.

Her gece olduğu gibi kapıdan ayrılmamıştı. Orada duruyordu. Sessizdi. Onu içeri almak için hiçbir baskı yoktu... Bu geceye kadar kapıyı bile çalmamıştı.

Titreyerek ellerimi yüzüme götürdüm ve gözlerimin yaşadığını hissettim. Arzu ve korku, ihtiyaç ve istek karışmıştı.

Kanım, kalbim ve zihnim tarafından parçalara ayrılıyordum. Hiçbiri aynı hızda değildi. Ve bunu nasıl değiştireceğimi, hiçbirini nasıl bir araya getireceğimi bilmiyordum.

Farkında olmadan hareket etmişim, kapının benim tarafımda duruyordum, aramızda sadece tahta kalaslar vardı.

Nefes alış veriş düzenisizdi ama kalp atışlarını duyamıyordum. Hayır, bağ sayesinde hissedebiliyordum.

Acı çeken tek kişi ben değildim.

Başımı kapıya yasladım ve doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. Ona yalan söylemeliydim ve belki o zaman giderdi.

"Misafirim var," dedim, bu üç kelime dilimde acılaşmıştı. Eğer burada başka bir erkek olduğunu düşünüyorsa...

Ofladı ve güldüğünü fark ettim. "Tabii ki gülüyorsun."

Bana gülüyordu. O kadar sessiz olan öfke, avına saldıran bir canavar gibi uyandı, arzularıma dolandı ve bana aptalca bir şey yaptırdı.

Kapıyı sarsarak açtım, tökezleyerek içeri girerken onu yakasından yakaladım, daha odaya adımını atmadan hançerimi çektiğimde gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir elimle onu yakalamış halde dönerek kapıyı arkamdan tekmeledim ve çerçevesine vurarak kapattım.

"Siktir , Raven!" Hançeri boğazına dayamıştım, keskin bıçağı öyle bir bastırıyordum ki ince bir kan çizgisi belirip boynundan aşağı süzülüyordu. "Sen benim için bir dikensin!"

Bana bağırmadı; kaçmaya bile çalışmadı. "Boğazımı kesmek seni mutlu eder mi? Eğer öyleyse, yap o zaman." Bıçağa doğru eğildi, etini daha da ayırdı. "Eğer bu seni memnun edecekse ölürüm, Frostbite."

Gözlerim kanın köprücük kemiğine, oradan da gömleğinin içine doğru kayışını izledi.

O çizgiyi göğsünün düzlükleri ve vadileri boyunca takip etme ve sonra daha aşağı, daha aşağı... tıpkı rüyadaki gibi... düşüncesiyle nefesimin kesilmesine engel olamadım. Tıpkı tüm rüyalar gibi.

Parmakları bileğimi yavaşça sardı ve aynı şekilde yavaşça itti. "Ne istiyorsun, Frostbite?"

"Kes şunu. Gözlerim artık mavi bile değil." Gözlerimi ondan ayıramıyordum, kanının kokusu, Kuzgun'un kokusu doğru düşünme yeteneğimin her zerresini tüketiyordu.

"Hayır. Ama sende hâlâ bir kış fırtınasının gücü var, değil mi? Gözlerin kıpkırmızı parlayabilir ve ben yine de sana Frostbite diyebilirim." Beni yavaşça, santim santim kendine doğru çekti. "Hala bir adamın seni istediği için kıvrılıp ölmesine ve donup kalmasına neden olabilirsin."

Ve bir pervane gibi onun baskısına uydum.

Elimi göğsünden yukarı, kaygan kanın üzerinden ensesine doğru sürükledi. Parmaklarımı saç tellerine geçirdim, ipeksi teller tenime fısıldıyordu.

Vücutlarımız birbiriyle aynı hizadaydı, onun sıcaklığı, kokusu, karnıma bastıran sikiinin baskısı... Ürperdim, hissettiklerim dışında zihnim bomboştı.

Bunu durdurmak için bir şey söylemeliydim, söylemem gerektiğini biliyordum. Ona öfkeliydim, o kadar öfkeliydim ki... ne hakkında? Sanki rüya görüyormuşum gibi yavaşça göz kırptım. Bu muydu acaba? Bu da gerçekmiş gibi hissettiren rüyalardan biri miydi?

Bir yanımda bunun gerçek olduğunu şüphesiz biliyordu ama onun için yanıp tutuşan diğer yanımda bunun bir rüya olduğunu varsayabileceğimi fısıldıyordu. Bu sefer kendime yalan söyleyebilirdim.

Yalanlar ve gölgeler, aramızda her zaman vardı ve bunu düzeltmek için onlara yaslandım.

Nefesi yanağımı ısıtıyordu ama dudaklarını tenime bastırmadı. "Bana ne istediğini söyle, Frostbite. Nasıl isterseniz size öyle hizmet edeceğim. Sen..." Kendini çelikleştirmiş gibiydi. "Bölgeden ayrılmamı mı istiyorsun?"

Soru çok saçmaydı. "Yani tek başıma acı çekebilir miyim? Hayır. Bu her neyse benimle birlikte acı çekebilirsin."

Yanağını yanağıma bastırırken gülümsediğini hissettim. "Size yakın olmak için her şeye katlanırım kraliçem."

Aynı anda birbirimize doğru kaydık, ağızlarımız temas etti, onun sıcaklığı ve tadı beni bir ateş viskisi gibi dağladı, kalan tüm iyi hislerimi boğdu.

Ellerinden biri gömleğimin arkasından yukarı doğru kalktı ve kıvrıma yerleşti. Diğer eli daha aşağıya indi, beni uyluğumun altından yakaladı ve ona yaslanmam için beni yukarı kaldırdı.

Kalçalarını bana doğru bastırdı ve ben de bacaklarımı beline dolayarak ağrıyan merkezimi ona kenetledim. Ay tanrıçası, istediğim buydu, yatağa fırlatılmak ve bilincimi kaybedene kadar becerilmek, yıldızları görecektik kadar sert boşalmak ve adımları hatırlamak için mücadele etmek istiyordum.

Birkaç saatliğine dünyanın ağırlığından, bir tacın ağırlığından ve deşifre edilmesi imkânsız bir yoldan kaçmak için.

Kapıya vurulan bir gümbürtü fantezimi bir kova buzlu su gibi paramparça etti. "Diana, benimle konuşur musun? Lütfen?"

Raven uzun bir süre bakışlarımı tuttu, burun delikleri hâlâ arzuyla alevleniyordu. Ama Mav kapının hemen dışındaydı ve son görüşmemiz için ona ne kadar kızgın olsam da, beni yapmayı göze alamayacağım bir hata yapmaktan kurtarmıştı.

Nefes almakta zorlanarak ayaklarımın üzerine düştüm ve tökezleyerek Raven'dan uzaklaştım. Sonra pencereyi işaret ederek gitmesini söyledim.

"Git," diye tısladım. Unutmaya çalıştığım her şey tekrar aklıma .

Bölgede olası bir darbenin fısıltıları dolaşıyordu. Tüm dünya çöküşün eşiğindeyken, şimdi iç karışıklık çağrısı yapıldı. Bir iç savaş sadece önümüzdeki işi daha da zorlaştıracaktı. Raven ve benim aramda tabu haline gelmiş bir kaçamağın sonuçları ödenemeyecek kadar yüksek bir bedeldi. Ne istediğimin bir önemi yoktu.

Tabu mu? Ama hala bir kurt adam mısın?

Bu ses büyük ölçüde parçaya benziyordu.

Raven'ın kaşları havaya kalktı, sonra bana belinden yavaşça bir selam verdi ve sanki buraya hiç gelmemiş gibi pencereden çıkıp gitti.

"Diana?"

Kendimi toparlayarak kapıya gittim ve bir açtım. "Ne istiyorsun Mav?"

"İyi misin?" Uyumsuz gözleri kısılmıştı. "Biraz önce haddimi aşmış olabileceğimi biliyorum ama senin için endişeleniyorum. Söylediklerimi hiç düşündün mü?"

Öfkem parladı. "*Kendi halkımın* beni yetenekli bulması için bir eş bulmam gerektiğinden mi bahsediyorsun? Çünkü görünüşe göre, bacaklarımın arasında şu ya da bu şekilde sallanan bir penisim yoksa yetenekli değil miyim?"

Kapıyı sonuna kadar açtım ve o da içeri girecekmiş gibi hareket etti. Ama ben kapıyı iyice çarpabilmek için sonuna kadar çekmiştim.

"Siktir!" Kapı omzuna çarptığında Maverick böğürdü. Umurumda değildi.

"buradan, Maverick!" Bağırdım. "Uyumaya çalışıyorum!"

Aklımdaki son şey uyumaktı. Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de içimdeki ateş Raven'in dokunuşuyla yeniden alevlenmişti. Onunla ilgili bir şey bana... neydi, enerji mi? Arzu mu? İkisinin bir kombinasyonu her zaman ona bağlıymış gibi görünüyordu.

Gerçekten şüphelendiğim şeyi söylemek istemedim... Bana anlamadığım bir şekilde güç verdi.

Pencereye gittim. Devasa dolunay, var olmaması gereken renklere bürünmüştü. Yeşil, mor ve kırmızı... Eğer kurdumun gerçekten gittiğini görebileceğim bir dolunay varsa, o da buydu.

"Hâlâ benimle misin?" Kurduma fısıldadım ve belki de diye düşündüm... uzaklardan bir kurt sesi mi geliyordu? Yoksa duymak istediğim şeyleri mi duyuyordum?

Fikrimi değiştirmeden önce pencerenin kenarına sıçradım ve düşüşe baktım. Raven yapabiliyorsa, ben de yapabilirdim.

Bıraktım ve bir nefes içinde kalenin dibine çömelmiştim. Ormana doğru koşmaya başladım. Halkımın kaçındığı kısımlar vardı.

-Bizimle melekler arasındaki nehir sınırı gibi.

Maverick'i ilk bulduğum yer.

Hızı arttırdım ve ne kadar hızlı gittiğimi görmemek için kendimi zor tuttum. Bir kurt adam olarak hiç olmadığım kadar hızlıydım ve bu da öfkemdeki alevleri daha da körüklüyordu. Rüzgâr etrafımda savruluyor, saçlarımı bir flama gibi arkamdan sürüklüyordu.

Ulumalar patlak verdi - halkım, arkadaşlarım, klan liderleri - kendi kurtlarını serbest bırakıyorlardı, bir geceliğine edep sınırlarından kaçıyorlardı. Oldukları kurtlar gibi davranıyorlardı; onlardan asla alınamayacak kurtlar gibi.

Ulumak için başımı geriye attım ama benden sadece boğuk bir çığlık kaçtı. Sanki gerçeklerden kaçabilecekmişim gibi kollarımı ve bacaklarımı daha hızlı pompaladım.

Kurdunun gittiğini zaten biliyordun. Yine, parçanın bana fısıldadığını hissettim.

"Kapa çeneni," diye hıçkırarak söyledim, sanki beni boğacakmış gibi nefes nefese kalmıştım.

Doğru olsa bile, içimdeki en küçük parçada bile geri dönüşün bir yolu olduğuna dair umut vardı. Kurdumun biraz dayanacak kadar güçlü olacağına, savaş bittiğinde, Peçe iyileştiğinde tekrar kurt adama dönüşebileceğime ve sonra... sonra ne olacaktı?

Raven gitti.

Benim halkım, başkası tarafından yönetiliyor.

Yapmak zorunda kaldığım şey yüzünden dışlandım. Çünkü tekrar bir vampire dönüşmüştüm... Bu gerçeği sadece birkaç kişi biliyordu. Önümdeki savaşlarda onları görecektim kadar uzun süre dayanmalıydım. Amacım bu olmalıydı.

İlerideki ve solumdaki hareketlilik gözümü küçük bir açıklığa çekti. Nehirden su içmek için başını eğmiş küçük bir geyik. İçindeki nabız görmezden gelemeyeceğim bir ritimle atıyor ve inkar edemeyeceğim bir arzu duyuyordu. İşte zaman hissettim. Avin heyecanını. Ama bu kurdumdan değildi... Bendim ve inkar ettiğim bir vampirin kana susamışlığıydı.

Beni hiç görmedi, hiç korkmadı çünkü korkacak bir şey yoktu. Nehrin karşısına sıçradım ve onu yere yatırdım, dişlerim boynuna battı ve derin derin içerken onu hareketsiz bıraktım.

Kan, sıcak bir enerji hücumuydu - baş döndürücü bir rahatlama vücudumdan aktı, her sinir ucunu aydınlattı ve ben... şey, hiç hissetmediğim bir canlılıkla nabız attım.

Bu. Kaçırdığım şey buydu. Eğer parçadan ve içinde bulunduğum bu lanet karmaşadan kurtulacaksam, beslenmek zorundaydım.

Bir vampir gibi.

Devasa bir kurt, gıcırdayan dişler ve kesik pençelerden oluşan bir karmaşa içinde bana çarpmadan önce sahip olduğum tek uyarı bir dalın çatırtısıydı.

Geriye doğru takla attık, gevşek geyik aramıza dolanmıştı. Kendimi dört ayak üzerinde çömelmiş halde buldum, nabzım adrenalin ve taze kanla çarpıyordu.

Kurt koyu kahverengiydi, kafasında ve ağzında beyaz bir alev vardı. Barrach klanından biri.

"Dur," diye hırladım. "Ben senin kraliçenim, sakın buna cüret etme-" Emrimi duymazdan gelerek sıçradı.

Sanki artık onun alfası değilmişim gibi. Artık kraliçe değilmişim gibi.
Onu boynundan yakalayıp kenara fırlattığımda içime öfke ve acı doldu, onu
bir grup fidanın arasından nehre gönderdim.

"Yeter!"

Ama sadece bir iki dakika sonra kendini toparlayıp ayağa kalktı ve bana doğru
döndü, dudakları dişlerinin üzerinde kıvrılmıştı.

Beni dinlemedi. Çünkü artık benimle halkım arasında bir bağ kalmamıştı.
Kurdum gitmişti. Peki ya ben?

Karşı koymazsam burada lecektim.

BÖLÜM 5

Kuzgun

A Kız arkadaşının ailesine yakalanmak istemeyen aptal bir genç gibi *pencereden dışarı* gönderilmek yeterince kötü değilse.... şimdi de kalenin alt katlarında sıkışıp . aileleri tarafından yakalanıp hapse atıldı.

Alan güzel olmadığından değil. Tempo tutmak, üzölmek ve gerektiğinde bir şeyler fırlatmak için güzel bir alan.

Odanın bir ucundan diğerine geçerken kendi kendime homurdandım. Dominic ve Nicholas bılardo masasında bılardo oynuyorlardı ve Sienna kucağında bir kitap ve omuzlarına bir şal gibi örtölmüş kocaman turuncu bir kediyle bir sandalyeye kıvrılmış oturuyordu.

"O halıyı değıştirmek zorunda kalacaksın." Dom bir sonraki atışını yaparken bana bakmadı bile, peşinde olduğu sarı rengi batırdı.

Gözlerimi devirdim. "O zaman belki de Majesteleri kalıp ona göz kulak olmama izin vermeliydi. Kapıda muhafızlar olsa bile, birinin bir şey yapmayacağına güvenmiyorum."

"Maverick gibi mi demek istiyorsun?" Sienna kitabının bir sayfasını çevirdi. "On beş dakikadır buradasın ve bu süre içinde her dakika bir kereden fazla nefesinle ona küfrettin."

Sienna'ya onu lanetlediğimi söyleyecek değildim çünkü Diana'yla gerçekten yeniden bağ kurabileceğimiz bir anı böldü. Aramızda bir iyileşme ve hatta onun tarafından biraz anlayış ummaya cesaret edebileceğim bir an? Çünkü içten içe ona neden kanımı verdiğimi anladığını biliyordum ama bu, yaptığım şeyin ötesine bakabilmekten farklıydı. Ona kanımı verme kararının

onun vampir tarafına dönmesi bir karar bile değildi. Benden içmenin onun kurdunu kaçıracağını bilmiyordum.

Hiçbirimizin yoktu.

Tek istediğimiz onu kurtarmaktı. Onun ölmesini engellemek ve bu da olası sonuçlarını anlamadan bir şeyler denemek anlamına geliyordu.

"gelecektir," dedi Nicholas. "Bunu görebiliyor musun?"

Bir kıpırtı ve naftalin kokusu. "Hayır, ama yapabilirim." Myrr kendini odadaki en büyük sandalyeye bıraktı, yüksek arkalıklı ve belli ki ziyarete gelen bir devlet adamı içindi.

Kollarında kocaman bir kase patlamış mısır vardı.

Theo onun ardından topallayarak içeri girdi, elinde şarküteri ürünlerinden oluşan geniş bir pano vardı. "Aşçı bunları aşağı getirmemizi söyledi, çünkü bu gece hepimiz kilitliyiz."

Theo büyük yemek tabağını ana masanın üzerine koydu.

"Bu son olmayacak." Nicholas sözlerini gülümseyerek yumuşattı. "Tabii Myrr bu gece oruç tutmuyorsa?"

"Bah, kokuşmuş çocuk!" Ona tek bir patlamış mısır fırlattı, sonra sandalyesinden kayarak eğilip patlamış mısırları alıp ağzına atarken pişman olmuş gibiydi. "İsraf etme, isteme."

Theo ellerini kalçalarına koydu. "Maverick nerede? Onun da burada bizimle olması, bu gece vahşileşen canavarlardan saklanması gerekmiyor mu?"

Bu benim volta atmamı durdurdu. "Haklısın. Ama belki de orada ölecek ve sorunlarımdan birini çözecek."

Dominic homurdandı. "Bize gerçekten ne hissettiğini söyle, dostum." "Onu seçmeyecektir."

Hepimiz Sienna'ya döndük. Neden olmadığını sormak istedim ama çok hevesli görünmek istemedim. Nicholas gözüme takıldı ve başını sallayarak soruyu benim yerime sordu.

"Neden olmasın?"

Sienna omuz silkti. "Çünkü ne kadar inatçı olursa olsun, onu ve Raven'ı bir araya getiren kaderi inkâr edemez. Maverick, ona ne kadar değer verirse versin, birbirini gerçekten seven eşlerin gücü karşısında hiçbir şansı yok."

"Sesin bunu okuyormuşsun gibi geliyor?" Theo onun elindeki kitabı işaret etti.

Sienna onu kaldırdı. *Kader Bağları*, yazar *Evangelina Blackthorne*. "Evangelina'nın bir kitap yazdığını biliyor muydunuz? Ve bunu burada bulmak.

Blackthorne kalesi. Bunu daha da ilginç buluyorum."

Gerçekten de ilginç... "Görebilir miyim?"

Sienna kehribar rengi gözlerinde belirgin bir ışıltıyla bana uzattı. "Elbette."

Ona sorgulayan bir bakış attım ve o da omuz silkti. "Bir değil."

Döndüm ve büyük masaya yöneldim, bir uçtaki yiyecekleri görmezden geldim ve kendi başıma okumak için gölgelere oturdum.

Sienna gibi kokan bir kurdelenin işaretlediği bölümü bulana kadar sayfaları çevirdim.

Türler Arasında Kader Eşleri

Sadece anekdotlara dayalı kanıtlar değil, aynı zamanda yedi türün (vampir, fae, kurtadam, iblis, melek, cadı ve insan) kader eşleşmelerinin sadece belirli kavşaklarda gerçekleştiğine dair gerçek yazılı anlatılar da var.

Dünyanın çalkantı içinde olduğu ve altı tür arasındaki bağların daha güçlü hale getirilmesi gereken kavşaklar. Bu tür olaylar nadirdir, ancak bir, iki ve gizli üçüncü insan dünya savaşları bunlardan . Kendi bölgemizdeki diğer olaylar arasında Birinci Kahin'in ikinci kitabımız Alutheianus'un yok edileceğine dair kehanetleri yer almaktadır. İlk Kahin Bantheena'ya göre, bu kadar çok can kaybı bizi başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde bir araya getirdi.

Çenem düştü; düşüncelerim Diana'dan uzaklaşırken, daha önce fısıltı kadar bile duymadığım bir gerçeği özümsem. "Ne oluyor lan... İkinci bir kıta olduğunu biliyor muydun? Ve bunca yıldır bu kitap neredeydi? Evangeline onu bir yere mi saklamıştı?"

Onu kaldırdım ve Sienna'ya baktım.

"Karımla nasıl konuştuğuna dikkat et," diye homurdandı Dom.

Kitabı kafasına doğru fırlattım ama hedefine ulaşmadan yakaladı. "Ona zarar vermektense kendi kolumu keserim, bunu biliyorsun."

Arkamızdaki kapı açıldı ve yazarın kendisi içeri girdi. "Düşes."

Nicholas ve Dom gibi ben de belden eğildim.

Bize el salladı. "Kapının diğer tarafında ismimin de geçtiği bazı konuşmalar duydum. Şimdi ne yaptım ben?"

Sienna'nın yanındaki koltuğa doğru ilerleyerek kendini bir zamanların çırağının yanına bıraktı. Sienna onun kolunu okşadı. "Beslenmelisin."

"Derinlere inmeden önce öyleydim." Gülümsedi ve ayın delirttiği kurtlardan saklandığımız bu yerin aksine, Lycan'ın ölümünden *öncesini* kastettiğini hiç şüphesiz biliyordum.

"Bu," diye Dom'un elinde tuttuğu kitabı gösterdim. "Bunu sen mi yazdın?"

Kadın elini uzattı ve Dominic teyzesine doğru ilerleyerek kitabı onun önüne koydu. "Ben sakladım. Son ziyaretlerimden birinde buraya, kaleye sakladım. Lycan... onu benim için sakladı."

Kapağın üzerine yerleştirirken eli titredi. "Ne o ne de ben bunu başkalarının kullanımına sunmanın hayatlarımıza değeceğini düşündük. Türler arası kader eşleri mi? Tabu." Gözleri benimkilere kaydı. "Ama senin kader arkadaşın tabu değil, Raven. Sadece onun yerine bir seçim yaptığın için kızgın. Koşullar göz önüne alındığında onun da yapacağı bir seçim, bu yüzden bu kadar öfkeli olduğuna inanıyorum."

Sözlerinde garip bir nezaket vardı. "Vampir olmak ."

Sanki diğerleri uçup gitmişti ve ben Evangeline ile çoktan yapmam gereken konuşmayı yapıyordum.

"Çünkü bunu acı ve ihanetten başka bir şey olarak hatırlamıyor. Babası onu terk etti. Erkek kardeşi onu öldürmeye çalıştı. Onu yanına alan insanlar ona vampirlerin canavar olduğunu söylemişler; hayatı boyunca duyduğu tek şey buymuş. Hatırlayın, ona aslında uzun yıllar boyunca bir vampir olduğu söylenmedi ve gerçek herkesten saklandı. Diğer çocuklardan uzakta eğitildi, kendi evlatlık kardeşleri bile bilmiyordu - kokusunu o kadar iyi maskeledik ki. Lycan ve ben ona gerçeği söylemeye cesaret edene kadar yetişkinlik çağına gelmişti. Gerçeği ondan ve halkından sakladık."

Ve bu onun dünyasını sarsmış olmalı. "Ona yardım etmek için ne yapabilirim Düşes?" Gülümsemesi hüzünlüydü ama yine de gözlerinde biraz umut var gibiydi. "Ondan vazgeçmeyin. İhtiyacı olduğu için ona saygı gösterin ama

Git. Onu terk etmeyin."

Birisi boğazını temizledi. Belki Nicholas. "Düşes. Raven orada başka bir kıtayla ilgili bir şey olduğunu söyledi?"

İç çekti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "İlk Kahin'n son yazılarını buldum. Ve içinde, uzak geçmişten, ikinci bir kıtanın var olduğu zamandan bahsediyordu. Türlerimiz iki kıta arasında bölünmüştü, aralarında bir kara köprüsü vardı."

Sözleri kesildi ve kitabı çevirerek açtı, arkasına yakın bir yerde durdu. "Kaybetmeyelim diye hepsini buraya . Orijinali yazılmıştı

çözmemiz yıllar süren antik gliflerle. Bir proje üzerinde birlikte çalışarak tanışmamızın sebebi buydu. Ağabeyimin gidip gelmeme izin vermesinin nedeni buydu. Neden ben... şey, artık bunun bir önemi yok, değil mi?"

Anlattığı hikâyeye ben de diğerleri kadar kapılmış olabilirdim ve doğrusu daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama... Diana ile aramdaki bağda bir gerilme hissettim.

Kaşlarımı çattım ve kapıya doğru döndüm. Onu batıda değil, üstümüzde hissetmeliydim.

"Diana kalede değil," dedim.

Kapıyı çekip açtım ve kimsenin bana sormasına ya da daha kötüsü beni durdurmaya çalışmasına fırsat vermeden içeri girdim. Çünkü bu onun kalede olmamasından çok daha kötüydü.

Tehlikedeydi; korku ve öfke içinden geçiyordu.

Onun korkusunu, açlığını ve hayal kırıklığını sanki kendiminkilermiş gibi net bir şekilde hissettim.

Merdivenlerden yukarı koştum ve bulabildiğim en yakın çıkış olan pencereden çıktım. Yeterince iyiydi. Kurtlar kaleden çıkışımı not ederken etrafımdaki tehlikeyi hissederek koşmaya başladım.

Körükler ve çığlıklar, karanlıkta ulumalar. Bir insan sesi - bundan emindim ve sadece Maverick'in bir yerlerde acı çekmesini arzulamam onun olduğuna inanmamı sağladı.

Bir kurt yoluma çıktı, gözlerini bana çevirdi ve ben de onu yana devirerek Diana'ya giden yolumdan uzaklaştırdım.

Kurt kolunu ısırırken dişlerini hissetti, derisini parçaladı ve kaslarına saplandı. Daha hızlı koştum. Hiçbir kurt beni son hızda yakalayamazdı.

Onu kaybetmeyeceğim.

Eğer onu kaybedersem dünya hayatta kalamaz, hepsini öldürür ve kemiklerinin yattığı toprağı tuzlardım.

Etrafımdaki ağaçlar değişti, onu bulduğumda su sesi kulaklarıma ulaştı, görüşüm sadece manzaraya daraldı ve başka hiçbir şeye değil.

Diana kurdun altındaydı, hıçkırarak ağlıyordu, elleri kurdun göğsünün derinliklerine gömülmüştü ve çıplak elleriyle kurdun kalbini sıkıyordu.

Kurt sarsıldı ve seğirdi, vücudu kasıldı.

Yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve öldüğünü zaten bildiğim devasa hayvanı üzerinden çektim. "Frostbite, bana bak."

"Adı Gavin Barrach." Yeşil gözleri genişti, kavgadan ve kan kokusundan dolayı büyümüştü. "Besleniyordum ve... o

bana saldırdı. Ona durmasını söyledim ama beni dinlemedi! Sanki ben onun kraliçesi bile değilmişim gibi."

Onu kollarıma çekerken son sözleri fısıldadım. Üç saniye sonra çekip gitti.

"O ölmedi. Onu bir şifacıya götürmeliyiz." Onu

doğru duyduğumdan emin değildim. "Ne?"

"Onu öldürmek istemedim. Kendinde değildi, dolunayda kimse öyle değildir."

Canavarın kalbini duyabiliyordum, ritmi olmayan zayıf, düzensiz bir gümbürtü ve onun yanılmadığını anladım. Ölmemişti.

Henüz.

Yapabileceğim tek bir şey vardı. Kurdu kucağıma aldım. "Onu ben taşıyacağım. Başka kimse görmeden gidelim. Burada görünmemelisin, Diana."

Çünkü kurt kraliçenin kendisinden birine saldırdığını, bir geyikle beslendiğini ve her yerinden kokusunu alabildikleri piç vampirin ona yardım ettiğini gören var mıydı? Bu onun tacına çakılan son çivi olacaktı. Bunun geri dönüşü olmayacaktı.

"Acele et." Diana kolumu kavradı. "Fazla zamanımız yok."

Birinin göğsünüze uzanıp onu sökmeye çalışması bir kalbe bunu yapabilirdi. Sorun şuydu... bu hareketi... William ve Dominic'in savaş alanında yaptığını görmüştüm. Edmund'un kalpleri göğüsten sökmekte usta olduğunu duymuştum. Diana'ya işin içinde genetik bir unsur olduğunu söyleyecek değildim; iş başa düştüğünde ve hayatı için savaşıırken, sadece en güçlü vampirlerin yapabileceği bir hareketi yapmıştı. Peki ya dolunayda iri yarı, güçlü, erkek bir kurt adama karşı?

Şaşırtıcı bir güç gösterisiydi.

"Bu ." Olabildiğince hızlı ve gizli bir şekilde ilerlerken koluna girerek önden gitti. Kaleye geri dönmek sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu, oysa gerçekte dakikalardı.

Revire daldığımızda kurt güçlkle ayakta duruyordu.

"Ona yardım edin!" Diana bağırdı.

Orada tek bir erkek doktor vardı -insan- ve o kadar. Diğerleri de bunun gibi ormanda sinsice dolaşıyorlardı.

Kurdu masaya yatırdım ve doktor işe koyuldu. "Bu kötü, Diana, göğüs boşluğu parçalanmış, sanki... eğer bilmiyorsam

daha iyi görünüyor-"

"Kötü bir saldırı... ayı mı?" Ben araya girdim. "Görünüşe göre bu kurt kendini yanlış rakibe kaptırmış."

Başını acımasızca salladı ama yukarı bakmadı. "Yaşamayı pek olası değil. Ona bir yatıştırıcı vereceğim ve bu acısını hafifletmeye yardımcı olacak."

"Sienna yardım edebilir," diye mırıldandı Diana, gözleri şok ve acının karışımıyla buğulanmıştı. "O bir şifacı."

"Ayrıca hamile." Doktor bir flakon ve bir şişe uzatarak dolu bir şırınga çekti. "Hayatta kalma şansı daha yüksek olanlar için ona ihtiyacımız olabilecekken değerli bir kaynak üzerinde baskı oluşturmak istemiyorum."

Diana'nın gözleri kısıldı. "Bana karşı mı geliyorsun?"

Şırıngayı kurdun içine daldırdı. "Özür dilerim. Üzgün görüldüğünüz için sadece fikrimi sundum."

Ama bu sözlerin yalan olduğunu biliyordum. Geçmişte kaledeki hiç kimse onu sorgulamazdı, hele de yanında çalışan insan doktorlardan biri. Herkesin saygısını kaybediyordu. Bu bilginin acısını kendi acımmış gibi hissettim, ama ona hızlıca başımı sallarken bunu belli etmedim.

"Sienna'yı getireceğim."

Doktor, kurdun yüzünü örtmek için çarşafı kaldırırken yorgun bir iç geçirdi.

" etmeyin. O gitti."

BÖLÜM 6

Diana

S Fırçayı karmakarışık saçlarımın arasından geçirirken kafa derim acıyla sarsıldı ama bu beni sadece daha sert yapmaya itti. Bu his bir bakıma katartıktı ve beni araba kullanmaktan alıkoyan tek şeydi. alnımı doğrudan banyo aynasından görebiliyordum.

Bir gece öncesine dair hafızam muhtemelen şoktan dolayı bulanıktı ama Raven ve ben Gavin'in ölümünden hemen sonra Nicholas, Dominic ve Sienna ile buluşmuştuk. Ve bir şekilde Gavin'in ailesiyle de bir toplantı ayarlamaya ikna olmuşum. Diğer hükümdarlarla yapılacak zirve öncesinde işleri olabildiğince normal tutmak önemliydi ama bundan daha yanlış bir şey hayal etmek zordu.

Gerçekten dul eşinin yanına gidip ona olanlar hakkında yalan söyleyebilir miydim?

Bir kraliçenin görevi tüm tebaasının çıkarları doğrultusunda hareket etmektir.

Lycan'ın bu sözleri söylediğini neredeyse duyabiliyordum. Beni kraliçe olmaya hazırlarken bu sözleri onlarca kez tekrarlamıştı. Ve bu kadar çok tehlikeyle karşı karşıyayken bunun halkımın yararına olduğunu inkâr edemezdim.

Lilis dışarıda bir yerlerdeydi ve muhtemelen eylemlerimin neden olabileceği kaos ve bölünme düşüncesiyle salyalarını akıtacaktı.

Diğer liderlerle anlaşmak ve onları yardım etmeye ikna etmek zorundaydım. Halkım bir iç kargaşanın eşiğindeydi.

Ama önceki gece yaptıklarımdan sonra, bir kraliçenin görevinin ne olduğuna geri dönmek bana çok uygun geldi.

Kendimden birini öldürmek, nefsi müdafaa bile olsa, iyi zamanlarda bile hafife alınmazdı.

Belki de Gavin o değişik halinde beni tanımamıştı bile.
Belki de beni sadece öteki olarak kokluyordu.

Ve kendimi bu duruma soktuğum gerçeğini? Ve ne için? Kurdumu kaybettiğim için üzgün olduğum için mi? Açlığımı kontrol edemediğim için mi? Çünkü bana hep vampirlerin canavar olduğu söylenmişti.

Bu sabah onun adını onuncu kez yüksek sesle mırıldanırken gözlerim yaşardı ve asla unutmayaacağıma emin oldum.

"Gavin Barrach."

Onu ve klanının tamamını hayal kırıklığına uğratmıştım. Bundan her şey hasar kontrolünden başka bir şey değildi. Zihnim bundan kurtulmak için bir bahane, bir yol aradı ve dişlerimin uçları alt dudağımın yumuşak etine saplanırken dilime demirin tadı doldu.

"Siktir!" Kelime bir haykırış olarak çıktı.

Aynaya baktım, Mav'ın sözleri zihnimde bir kez daha tekrarlanırken bakışlarım irislerimin yeşiline sabitlendi. Bu fikir durup dururken ortaya çıkmamıştı. Artık yönetmeye uygun olmadığıma dair fısıltıları ben de duymuştum. Ve her ne kadar canımı yaksalar da, onları yalanlamakta pek de iyi bir iş çıkaramıyordum.

Gavin'in klanındaki pek çok kişi benim kraliçe olmamdan hoşlanmamıştı ama görevlerini yerine getirmiş ve diz çökmüşlerdi. Ve ne zaman onları çağırırsam, bu çağrıya cevap verdiler. Bu sabah öğrendiğime göre Gavin'in kendisi de İblislere karşı savaşta üç kelle almıştı. En güçlü destekçim değildi ama kesinlikle tacın düşmanı da değildi.

Kapının çalınması beni şimdiki zamana geri çekti. "Sonra gel," diye seslendim.

"Kapıyı aç, Diana."

Düşes'in sesini tanıyarak bir nefes verdim. "Girin."

Gidip onu selamlamak doğru olurdu ama o anda bunu yapacak gücüm yoktu. Dün gece geyikten içtikten sonra hissettiğim canlılık çoktan gitmiş, geride babam öldüğünden beri hissetmediğim derin bir yorgunluk bırakmıştı.

Odaya girerken bana hüzünlü bir gülümseme fırlattı, sözsüz bir şekilde arkama yerleşirken elleri saçlarıma gitti. Konuşmadan önce yaklaşık bir dakika boyunca sessizce saçlarımı çözmeye çalıştı.

"Eminim şu anda gerçekten zor günler geçiriyorsundur. Konuş benimle, çocuğum."

"Onun çocukları var, Evangeline... Orada oturup nasıl yalan söylemem gerektiğini anlamıyorum."

Başını salladı. "Tüm bunları anlıyorum ve durumunuzu kıskanmıyorum. Olanlar nefsi müdafaaydı ve şu anda nasıl hissediyor olursan ol, bu açıktı." Bir itiraz sesi çıkardım ve o da beni susturdu. "Ama ihtiyacımız olan desteği sağladıktan sonra bu adamın ailesinin gönlünü almak için bolca vaktin olacak. Bu çirkin bir iş ama yapman gereken bir iş. Halkın sana nasıl davranırsa davransın, sen hâlâ onların kraliçesisin. Ve kulağa her ne kadar sert gelse de, bir kraliçe hatalı vicdanının bir hatayı ikiye çıkarmasına izin vermemelidir."

İçime boyun eğmiş bir sakinlik çöktü. "Babam da böyle söylerdi."

Başını bana doğru eğdi, aynanın içinden göz teması kurdu. Ben bunu söylerken eli hafifçe kaydı ama bana zoraki bir yarım gülümseme attı. "Öyle, katılıyorum."

"Haklı olduğunuzu biliyorum Düşes. Kendimi bu duruma soktuğum için halkım için yapabileceğim en iyi şey bu."

Gavin'in evine giden araba yolculuğu, Loch ve Sienna'nın bana destek olmak için peşime takılmalarıyla sersemlemiş bir halde geçti ama Düşes'in sözleri içimde bir şeyleri sağlamlaştırmıştı. Düşüncelerim bu işi yapıp yapmayacağımdan çok nasıl yapacağım üzerineydi.

Yuvarlanarak durduğumuzda, içimdeki kraliçeyi yönlendirmek için elimden geleni yaparak kendimi mekanik bir şekilde ayağa kalkmaya zorladım. Halkım için, bunu bir arada tutabilirdim. Bir arada tutmak *zorundaydım*. Sempatik de olabilirdim ama içimdeki bu karmaşa gibi olamazdım.

Sadece dünya savaşı boyunca onları görmem gerekiyordu, sonra geri çekilebilirdim.

Sienna omzuma rahatlatıcı bir el attı ve ben de kendimi bedenimi kontrol eden kişiden çok bir seyirci gibi hissederek arabadan zorla çıktım. Yavaşça sevimli küçük kulübenin kapısına doğru ilerledim ama sanki darağacına yürüyormuşum gibi hissediyordum. Önümdeki yol bulanıklaştıkça kulaklarımda kan uğulduyordu.

Kapı açıldığında daha kapıya ulaşmamıştım bile ve kucağında bebeğiyle bir kadın dışarı çıktı, beni görünce yüzünün rengi soldu. Ev ziyaretleri yapmamın tek bir nedeni vardı ve insanların bunu biliyordu.

"Mary, çok üzgünüm... Seninle konuşmam gerek, lütfen."

"Hayır, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır!" Fısıltılı yakarış ilkel bir ıglağa dönüştü ve dizlerinin bağı çözülürken kapı kolunu kavradı. Arkasından ayak sesleri duyuldu ve diğer iki ocuk kapı aralığından kafalarını uzattı.

En fazla dokuz yaşında olan kızıl saçlı kk bir kız ve on iki yaşılarında bir oğlan çocuğu. Oğlan hemen ciyaklayan bebeği annesinden aldı ve kız kardeşini kolunun arkasında korumaya çalıştı.

"Majesteleri... burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu, sesi annesinin hıçkırıkları arasında zorlukla duyuluyordu.

Konuşmaya çalışırken kelimeler boğazımda düğümlendi, ta ki Sienna'nın eli onlar tarafından görülmeden sırtımın alt kısmına kayana, ondan akan sıcaklık ve enerji bana güç verene kadar.

"ok zgnm Kalen, ama korkarım baban etti."

Sonraki dakikalar Sienna'nın içeri girip hepimizi kk kulübeye geri götürmesiyle kbus gibi bir bulanıklık içinde geçti. Sienna diğer odada çocuklarıyla alçak ve yumuşak bir ses tonuyla konuşurken kendimi Mary'nin karşısında otururken buldum. Kısa bir süre önce basit bir dokunuşla beni iyileştiren büyüsünü hissetmiştim ve umarım onlar için de aynısını yapıyordur. Yine de o zavallı kk çocuklar ve Gavin'in dul eşi için olduğu gibi kısa sürmüştü...

"Dün gece eve gelmeyince anladım," dedi Mary usulca, ellerini Sienna'nın hazırladığı dumanı tüten çay bardağının etrafında daha sıkı kavuşturarak. "Yeni bebekle birlikte kurdum sessizleşti, bu da benim için sorun değil. şimdilik avlanma zevkimi kaybettim," diye itiraf etti, koltuğunda ileri geri sallanarak. "Ama Gavin yle değil. Her zamankinden daha heyecanlıydı. Gaza gelmiş ve enerji doluydu. İçimde kötü bir his vardı ve bunu ona söylemeliydim. Eğer gitmemiş olsaydı... şimdi evde bizimle olacaktı. Onun yerine uyusaydı."

Uzandım ve titreyen elini avuçlarımın içine aldım, kendimi bir hain gibi hissediyordum. "Bu senin hatan değildi Mary. Gavin inatçı bir kalbi olan güçlü bir adamdı. İkimiz de biliyoruz ki, eğer dışarı çıkmak isteseydi, syleyebileceğin hiçbir şey onu durduramazdı."

"Bu konuda haklısın, kesinlikle." Başını kaldırıp bakışlarımla yüz yüze gelmeden önce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu nasıl oldu, Majesteleri? Biliyor musunuz?"

Bir gece önce hikayeyi yarattığımızdan beri yüzlerce kez pratik yapmıştım, ezbere biliyor olmalıydım. Ve hala, dayanılmaz

Altın gözlü bakışlarının ağırlığıyla kelimeler ağzımdan kaçtı.

Nefesimi içime çektim ve tekrar denedim. "Biz... biz onu nehir ile iblis diyarı arasındaki sınırın yakınındaki ormanda bulduk. Emin olamıyoruz ama muhtemelen bir ayı saldırısı olduğunu düşünüyoruz."

"Bir ayı mı?" Mary sert bir kahkaha attı. "Gavin'in lanet bir ayı tarafından alt edildiği gün, beni bir tüyle devirebilirsin. Hayır." Başını şiddetle salladı. "Başka bir şey olmalı. Merak kendimi alamıyorum." Sözünü yarıda kesti ve ben elini bir kez daha sıkana kadar uzun bir süre alt dudağını kemirdi.

"Sorun değil, söyleyebilirsin."

"Dürüst olmak gerekirse Kraliçem, son zamanlardaki siyasi duruşu nedeniyle başka bir klan tarafından kendisine meydan okunup okunmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum..." Yanakları pembeleşti ama başını çevirmedi. "Ona katıldığımı söylemeyeceğim ama onun adına özür de dilemeyeceğim. Bunlar garip zamanlar ve birlikte takıldığı insanlardan bazıları..." diye devam etti ve sonra tekrar başladı, bu sefer ifadesi altın kararlılıkla doluydu. "Hâlâ Kraliçe olmaya uygun olup olmadığınızı merak ediyorlar. Sence daha sadık eğilimli klanlardan biri onu yalnız bulmuş ve ona zarar vermiş olabilir mi?"

Hay sikeyim. Boğazımı temizledim ve onu öldüren sadık kişinin

Be

n. "Bunun mümkün olduğunu sanıyorum Mary, ama kesin bir şey söyleyemem."

"Bütün o bilim adamları ve doktorlar sizde. Onun bedeni sizde."

Pencereden dışarıyı işaret etti ve zorlukla yutkundu. "Bunu anlamaya çalışmak için yapabileceğin bir şeyler olmalı. DNA, saç, kan örnekleri, bir şeyler."

Başka tarafa bakmamak için tüm gücümü harcadım. Yalanlar dilimi külle kaplıyordu ve bir tane daha söyleyebileceğimi sanmıyordum ama bir sürü yalan söyledim.

"Kocanızın son zamanlardaki siyasi eğilimlerini duymamıştım, bu nedenle onu bulduğumuzda durumu göz önüne alındığında uygun bir otopsi yapmayı planlamamıştık. Vücudundaki izlere dayanarak en olası suçlunun bir ayı olduğunu düşündük. Gavin'in çok güçlü olduğunu kabul etmekle birlikte, eğer bir avı tespit etmeye odaklanmışsa ya da belki de ayının rüzgârına kapılmışsa, hayvan onu alt edebilirdi."

"Bana söz ver." Mary eğildi, elimi kavrayarak beni kendine yaklaştırdı, bakışları yoğun. "En azından araştıracağına söz ver."

Başımı salladım ve geri çekildim. "Yapacağım." Ceketimin cebinde sakladığım kalın parşömen zarfı çekiştirdim ve aramızdaki masaya doğru kaydardım. "Bu da kocanızın yokluğunda ailenize bakmak için. Kaybınız için tekrar çok üzgünüm."

Zarfa donuk donuk baktı ve ayağa kalkarken zarfı eline almaya zahmet etmedi.

"Şahsen geldiğiniz için minnettarım. Ben-" sözlerini yarıda kesti ve döndü, düzensiz, çirkin hıçkırıklar tüm vücudunu titretti ve midemi bulandırdı. Ellerimi iki yanımda birleştirdim, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu, acısı içimi parçalıyordu.

Raven'a istediğim kadar kızabilirdim. Ama artık gerçeği inkar edemezdim. İznim olmadan beni vampir yapmıştı. Ama ben kendi başıma bir canavara dönüşmüştüm.

BÖLÜM 7

Kuzgun

"İ "Doğru dürüst bir akşam yemeği yemenin zamanı gelmişti," dedi Myrr ve hizmetkârlar masanın ortasını boydan boya kaplayacak kadar tabak koyarken ellerini keyifle çırparak kıkırdadı.

Kızarmış ördek, eritilmiş tereyağı ile parıldayan kremalı yaban havucu, sırlı havuç, kızarmış lahana ve orta pişmişten böğürmeye kadar değişen bir dizi biftek, üzerine dökmek için mantar sosu.

İblis Bölgesi'nden döndüğümüzden beri Diana'nın kalenin ortasındaki masada oturup yemek yemeye son verdiği doğrudu, ama yine de mutfaklara ve içerideki tüm yiyeceklere erişimimiz vardı, Theo'nun Myrr'a hatırlattığı bir gerçek.

"Evet" dedi, dumanı tüten ekşi mayalı ekmek sepetine ulaşmak için ayağa kalkarken, "ama bu smorgasbord'un olmasıyla aynı şey değil, değil mi? Bu beni o kadar mutlu ediyor ki ağlayabilirim," dedi gözlerinde tek bir damla yaş olmadan, koltuğuna geri yerleşti ve sanki tam bir diş seti varmış gibi ekmeği yırttı.

Düşes, Vampir Kral ve karısına bakarken sıcak ve küçük bir gülümsemeyle, "William ve Bee geldiğine göre iyi bir sofraya hazırladığımızdan emin olmak istedik," dedi.

Evangeline'i en son ne zaman tam ve gerçek bir gülümsemeyle gördüğümü düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir gelmedi. Lycan öldüğünden beri.

Belki de sonunda biraz iyileşmeye başlamıştı?

Ben izlerken bile yüzü karardı, gülümsemesi geldiği gibi hızla kayboldu, sanki düşüncelerim onunkilere dokunmuş, ona sevgilisinin hala ölü olduğunu hatırlatmıştı.

Bakışlarımı masanın başındaki Diana'ya doğru kaydırduğımda, onun teyzesinden daha iyi görünmediğini fark ettim. Aslında oturduğumuzdan beri gözlerini tabağından neredeyse hiç kaldırmamıştı, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu...

Kendi suçluluğuna hapsolmuş demek daha doğru olur. Aramızda hissedebildiğim bir suçluluk duygusu, duyguları dönüyor ve bana çarpıyordu. Geçemediğim bir başka uçurum. Keşke kendimi masanın diğer tarafına fırlatıp onu kollarıma alabilseydim ve geçen gün birçok kez yaptığım gibi bunun onun suçu olmadığını hatırlatabilseydim. Başarısız bir suikast girişiminin kurbanı olmuştu - bu bir nefsi müdafaaydı ve kimse bu gerçeğe karşı çıkamazdı. Bana göre, olayı halının altına süpürmek ya da bahaneler uydurmak olmamalıydı. Gavin'tüm klanını gün ışığına çıkarmalı ve onun gibi hisseden başkaları olup olmadığını öğrenmek isterken cesedini önlerine atmalıydık.

Ama benimkinden daha soğukkanlı olanlar galip gelmişti. Dom, Sienna ve Evangeline Diana'nın durumunun şu anda çok tehlikeli olduğunu düşünüyorlardı. Kendini savunmak için hareket etmiş olsa bile, bu halkını uçurumun kenarına getirebilir ve topyekûn bir iç savaşı tetikleyebilirdi. Bir vampir olarak onu öldürmesi meselesinden bahsetmiyorum bile. Günler geçtikçe kokusunu maskelemek gittikçe zorlaşıyordu.

Onların mantığı benim öfkeme galip gelmişti.

Şimdilik soğukkanlı davranmalı ve Diana'nın Gavin Barrach'ın ölümündeki rolünü gizli tutmalıydık, en azından harabelerdeki zirveden dönene ve diğer bölge başkanlarıyla müttefikliğimizi güvence altına alana kadar. O zaman Diana'nın halkı arasında patlak veren sivil huzursuzluğa odaklanabilirdik.

"Cleona konusunda bir ilerleme kaydedebildik mi?" Diana mırıldandı, sorusunu solunda oturan Loch'a yöneltirken gözleri hâlâ aşağıdaydı.

Sienna burnunu kııştırdı. "Cleona Fae kraliçesi mi? Onun ve Rabia'nın isimlerini karıştırıyorum."

Dom . "Sadece onların önünde karıştırma."

Loch bir çatalı Sienna'ya doğrulttu ve devam etti. "Benim hislerim onun da orada olacağı yönünde. Cleona'ya Kraliçe Rabia ile hiçbir zaman aynı odada bulunmamaları gerektiğine dair söz verdim ve o da aynen şöyle dedi: 'Dişi kurdun söyleyeceklerini dinlemeye geleceğim ama o haleli sürtük bana yan gözle bile bakarsa ben yokum.'"

Will bir parça ördek yedi. "Cleona benden hoşlanıyor. İhtiyaç duyulduğunda aralarında tampon görevi görmeye gönüllüyüm."

Bee kırmızı şarabından bir yudum alıp kadehini yere bırakırken, "Benden daha iyi," dedi. "Onunla bir kez, Edmund'un terör saltanatı sırasında onu ziyarete geldiğinde tanışmıştım. Onunla ya da Edmund'la bir odada yalnız kalmak zorunda olsaydım, hangisini seçerdim emin değilim."

Edmund'un bir canavar olduğunu ve ölmüş olmasının iyi bir şey olduğunu iddia edemezdim, ama Cleona bambaşka bir şekilde eşit derecede korkunçtu. Üzerinden adeta sihir akıyordu... neredeyse elle tutulur bir enerjydi bu, tedirgin ediciydi ve tüylerimi diken diken ediyordu. Kehribar rengi gözleri, en derin düşüncelerinizi aydınlatıyor gibi görünen turuncu bir ışıkla parlıyordu. Hafif yapılı olmasına rağmen, bir saniye bile gözünüzü kırpsanız, siz onun hareket ettiğini bile görmeden sizi Aşil'iniz kesilmiş ve diliniz kopmuş bir şekilde sırt üstü yatırabileceği hissine kapılırdım.

"Ondan korkmuyorum, o daha kendi halinde bir çocuk," dedi Diana kesin bir ifadeyle. "Ben sadece onun desteğinin eksikliğinin bu savaşı kazanma şansımıza yapabileceklerinden korkuyorum. Şu anda bir konuşma üzerinde çalışıyorum ve bu dengeli bir hareket olacak. Fae'lerin gururuna, Vampirlerin kibrine, Meleklerin adalet duygusuna ve İblislerle savaşmanın heyecanına hitap etmem gerekiyor. Onları birbirlerine düşmekten alıkoyabildiğim sürece, hayatta kalma umudumuz varsa bir araya gelmekten başka çaremiz olmadığına ikna etme şansım olduğunu düşünüyorum. Karanlık tanrıça söz konusu olduğunda kanıtımız çok güçlü."

"Hâlâ endişelerim var," dedi Dominic sandalyesine yaslanıp parmaklarını ağzının önünde birleştirirken. "Silah yok dediğimizi biliyorum ama-"

Diana bir elini havada gezdirdi ve sonunda başını kaldırıp baktı, gözlerinde yeşil bir ateş parlıyordu. "Ve bunda ciddiydim. Bu bir başlangıç değil. Silah olmayacak ya da toplantı olmayacak - diğer liderlerden biri olsaydım, ev sahibimin lanet bir yalancı olduğunu gördüğümde hemen geri çekilirdim." Çatalı tabağına çarptı. "Ayrıca, bu masanın etrafındaki insanlar, en azından, beni sorgulamayı bırakırlarsa memnun olurum."

Dominic, sağ olsun, geri adım atmadı. "Bitirmeme izin verin, kardeşim. Ben bir General gibi düşünüyorum, tek amacım sizi korumak. Sen bir Kraliçe gibi düşünüyorsun ve bu da diplomasi gerektiriyor. Benim işim bir general gibi düşünmek ve silahlar konusunda sana katılıyorum." Elini kaldırdı. "Şu haliyle oradan kan dökülmeden ayrılırsak şanslı sayılırız. Eğer silahlara izin verilirse, işlerin hızla kötüye gideceğinden hiç şüphem yok. Önerceğim şey takviye kuvvet getirmek. Sadece müdahale etmek için değil

ve kontrolden çıkabilecek olası çatışmaları engellemek için, ama çünkü..." Dominic'in ağzı ince bir çizgi halinde düzleşirken kaşlarını kaldırdı, "Adını anmayacağım kötü kalpli tanrıça, Alfa Bölgeleri'ndeki en güçlü insanları aynı anda bir yerde bulmaktan daha çok hoşlanmayacaktır. Orada savunmasız bir şekilde bulunmanızı mantıklı bulmuyorum. Liderlerin her birini korumamız gerekiyor."

Parmağımı masaya vurarak gözleri üzerime çektim. "Diana bir piyade ordusuyla ortaya çıkarsa diğerleri geri dönecek ve onlara güven bir anda yok olacak. Onları ikna etmek için bir daha asla fırsatımız olmayacak." Düşüncelerim çalkalanırken çenemi kaşıdım. Konu eşimi korumak olduğunda Dom'la aynı fikirdeydim. Diana'nın her şeyden önce güvende tutulması gerekiyordu ama bu toplantıda başarılı olmasını engelleyecek bir şey olursa, kendi halkını davanın arkasında birleştirme şansı da ortadan kalkacaktı.

Bu işe yaramalıydı. Başka bir seçenek yoktu.

"İşte bu yüzden piyade ya da asker önermiyorum," diye açıkladı Dominic başını sallayarak. "Ya oraya diğerlerinden saatler önce varırsak? Sienna avcılardan birine binebilir ve onu ormanda saklayabilir. Harabeler kıyından kısa bir mesafede. Sal ve Xephia'yı ordumuzun bir kısmıyla birlikte denizde hazır tutabiliriz. Sadece karanlık tanrıça harekete geçerse destek oluruz."

"Kraken'ı da çağırabilirim," diye ekledi Sienna, kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına çekerek.

Masa sessizdi ve Diana'nın bile kardeşinin önerisini düşündüğünü görebiliyordum.

"Bundan nefret etmiyorum," dedim, ses tonum dikkatli ve ölçülüydü, "ama erken gelenlerin sadece biz olacağımızı sanmıyorum. Eğer önce varmayı , yarın sabah erkenden yola çıkmalıyız. Diğerlerinin çoğunun hava yoluyla geleceğini varsayarsak, herkesin gözden uzak olduğundan emin olmalıyız, özellikle de senin Avcı'nın." Diana'ya baktım, kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım. "Ne düşünüyorsunuz kraliçem?"

Başlığı duyunca gözleri doldu, sanki bunu şimdi duymak ona acı veriyormuş gibi, ama yine de başını salladı. "Sözlerindeki anlamı anlıyorum Dominic. Katılıyorum. Tanrıça zayıflamış olsa da, bunu kaçırılmayacak kadar cazip bir fırsat olarak görüp görmeyeceğini bilmiyoruz. Bazı önlemler almak ihtiyatlı olacaktır."

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalkarken masadakilere solgun bir gülümseme verdi.

"İzninizle, akşamımın geri kalanını konuşmam üzerinde çalışarak geçireceğim. Loch, bana kulak verebilir misin? Şu ana kadar anlattıklarım hakkındaki düşüncelerini duymak isterim. Geri kalanınızla sabah görüşürüz."

Geri kalanımız sessizce bizi izlerken Lochlin'i arkasına takarak odadan çıktı. Sessizlik bozulana kadar gitmesi bir dakikadan fazla sürmüştü.

"Peki ben ne kaçırdım?" Will masanın etrafındaki herkese sırayla göz gezdirerek sordu.

Theo, yaşlı kalbine şükürler olsun, bir hamle yaptı ve boğazını temizledi. "Döndüğümüzden beri kurt kraliçe için burada işler... zorlaştı. Kendinde değil."

Daha fazla sessizlik.

"Biliyor musun... belki de avluya inip bu yemeği eritmek için biraz antrenman yapmalıyız?" Peçetemi masaya fırlatarak söyledim.

Diana'nın kirli çamaşırlarını herkesin önünde ortaya dökecek değildim. İlk başta, dün gece kanlı ay sırasında olanlardan sadece ben, Dom, Sienna ve Nicholas haberdar olmuştuk. Sonra da bugün Evangeline ve Loch'a haber . Diana'nın isteği üzerine en son Will öğrenecekti. Belki de sonunda onu başka seçeneği olmadığına ikna edecek kişi o olacaktı. Başka seçeneğim olmadığına.

Dom, Will'e sert bir bakış fırlatarak, "Evet, bu bir plana benziyor," dedi. "Nicholas?"

"Ben de varım."

Bee yanına uzandı ve Sienna'nın elini tuttu. "Siz biraz testosteron yakarken Sienna ve ben de arayı kapatabiliriz." Dominic'e dönerek, "Dışarıda kocamı incitme, yoksa benimle uğraşmak zorunda kalırsın," diye ekledi kaşlarını çatarak.

Dom, Will ve Nicholas da beni takip edince sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. Tam kapıya yönelmek üzereydik ki Maverick'in de ayağa kalktığını fark ettim. Sohbet sırasında o kadar sessizdi ki orada olduğunu bile unutmuştum. Diana'nın yapması ya da yapmaması gerektiğini düşündüğü şeyler söz konusu olduğunda arzularını dile getirmemesi onun aksine bir durumdu.

"Sanırım ben de size katılacağım."

Durakladım ve ona doğru döndüm, tüm kaslarım gerilmişti. "Yapacağını sanmıyorum."

"Peki bu neden?" Maverick sahte bir şaşkınlıkla başını eğerek sordu. "Benimle dövüşmekten korkuyor musun vampir?"

Öfke anlıktı ve her şeyi tüketiyordu ama ona bunu görme zevkini tattırmayı reddettim. Yüzlerce yıllık kontrol beni hareketsiz tutuyordu. Ben avcıydım, o ise avdı ve bu değişmemiştir.

Onun yerine gülümsedim ve diş etlerimden çıkan azı dişlerimi görmesine izin verdim. "Benimle dövüşmek mi istiyorsun, Maverick? Hadi gidelim. Bu senin cenazen."

Dominic bana uyarıcı bir bakış fırlattı ve sonra Maverick'le yüzleşmek için döndü. "Kardeşlerim ve benim önce konuşmamız gereken birkaç şey var. Bize yarım saat müsaade edin ve eğer fırsatını bulduğunda sizi balıklara yem edecek bir vampirle dövüşmenin hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsanız, aşağı gelip bize katılmaktan çekinmeyin."

Maverick göz kırptı ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kapıya doğru ilerledi. "Emin olun. Otuz dakika sonra orada olacağım."

Tanıştığımız ilk andan beri ondan nefret ediyordum, kendime karşı dürüst olursam belki daha da önce nefret etmişim ve bu yeni ve şaşırtıcı kabadayılık karşısında daha da kötüleşmişti. Ona haddini bildirmek için kanım kaynıyordu. Belki bu sırada birkaç uzvunu da koparabilirdim.

Sienna yumuşak bir sesle, "Eğer ona kötü bir şekilde zarar verdiysen, işini bitirip cesedi saklasan iyi edersin çünkü bu onu daha da korumacı yapacaktır," dedi.

Sözlerindeki gerçeklik kalbime saplanmış bir kazık gibiydi ama gülümsemeye zorladım. "Ve bununla birlikte, hepinize iyi akşamlar diliyorum."

Myrr arkamızdan seslendi: "Hepiniz terlemeye başlarsanız ve tişörtleriniz çıkarsa beni aşağı çağırın."

Nicholas, Dom, Will ve ben odadan çıkıp doğru ilerledik. İçeri girip kapı arkamızdan kapandıktan sonra Will hemen bana döndü.

"Duyalım bakalım."

Onu geçip silahların olduğu bölüme doğru ilerledim. "Dün gece... talihsiz bir olay yaşandı ve Diana'nın kafası karıştı."

Bir gece önce olanları ve kanımı paylaştığım ve kurdunun onu terk ettiği gerçeğini hızlıca anlattım.

Will yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Bu onu çok üzmüş olmalı. Hem kurdunu sonsuza dek kaybettiğini hem de kendisinden birini öldürdüğünü öğrenmek. Tüm bunları atlatması biraz zaman alacak. Keşke bu toplantı başımıza gelmeseydi... iyileşmek için daha fazla zamanı olsaydı."

Nicholas elini asalardan birine götürerek, "Hareket ettirilemez," dedi. "Aylar ve gelgitler tamamen karışmış durumda ve hava her geçen gün daha da çılgınlaşıyor ve öngörülemez hale geliyor. Herkes hemfikir olsa ve tüm anahtarları çabucak bulabilsek bile, yine de çok geç kalmış olabiliriz. İçimden bir ses karanlık tanrıça tekrar ortaya çıktığında bu sefer bizzat geleceğini ve intikam için geleceğini söylüyor."

Nicholas'ın sözleri neredeyse kehanet gibiydi ve daha fazla şakaya yer bırakmıyordu.

Hepimiz silahlarımızı seçtiğimizde ve Mav'ın korkup kaçmaması ihtimaline karşı birkaç yedek silah aldığımızda, kavga etmek için can atıyordum. Geçen haftanın gerginliği beni bir tel gibi germiştii ve dün gece Diana'yla yaşadığım kıl payı kaza bunu daha da kötüleştirmişti.

"Neredeyse sizin için üzüleceğim çocuklar," diyerek kılıcı elimde yuvarladım, kabzası avucuma ısındı. Ağırlığını test etmek için birkaç kez hafifçe salladım.

Dom homurdandı. "Üzülmen gereken tek şey yeni gömleğime kanını bulaştırman ve karımı lekeler yüzünden kızdırman."

"Bunun üzerine bahse girmek ister misin, koca adam?"

Ben de sırtarak karşılık verdim. "Doğal olarak."

Will, Nicholas'la bakıştı ve ikisi de başlarını salladı. "Biz de istiyoruz. Ben kardeşime bin dolar koyuyorum. Sen ne dersin, Southwind'li Nicholas?"

Nick beni satın almayı düşündüğü bir atmışım gibi -ya da bu durumda üzerine bahse girdiği bir atmışım gibi- aşağı yukarı süzerken gözleri kısıldı. "Dom'un daha fazla deneyimi ve stratejisi var ama Raven'ın hem karşılıksız aşkı *hem* de bekârlığı onu yönlendiriyor. Bahse girerim."

Nicholas'a bir öpücük verdim ve diğerleri izlemek için taş duvarda yerlerini alırken rakibime döndüm.

"Peki bahsimiz ne olacak Dom?"

"Eğer kazanırsam, bebek için bir beşik yapmanı istiyorum. Tabii o zamana kadar dünyanın sonunun gelmediğini varsayarsak..."

Yıllardır hiçbir şey inşa etmemiştim. Hayatımın bir döneminde ahşap işlerinde iyi olduğumu hatırlaması beni şaşırttı ama başımı salladım. "Tamamdır. Kazanırsam ne istediğimi düşünmem gerek. Yine de çok acı verici olmayacağına söz veriyorum. Eğer kabul etmezsen, başka bir şey seçerim."

"Anlaştık."

Körelmiş kılıcımı kaldırdım, o kendi kılıcını hazırlarken daireler çizdim. Dom gibi bir rakiple karşılaştığınızda aklınızda bir plan olması çok önemliydi. Ona karşı oldukça eşit bir antrenman rekorum vardı, ki bunu bölgedeki başka birinin söyleyebileceğinden şüpheliydim, ama çizgiyi aşmak ve onu gerçekten yenmek için her zaman biraz daha fazla şey gerekiyordu.

İleri atıldı ve kılıcını başının üzerinden indirirken homurdandı. Saptırdığımda kolumdaki sinirler çılgılık attı ve dizine tekme attığımda çeliğin çınlaması hâlâ arenada yankılanıyordu.

Bacağını tam zamanında kaldırdı ve boştaki eli omzuma değdiğinde beni kaval kemiğimden kaval kemiğime karşıladı. "Lanet olsun," dedim, on saniye içinde vücudumda açılan üç farklı acı düğümünü görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Ham güç açısından, yaşayan herhangi bir vampirin onunla boy ölçüşebileceğinden şüpheliydim. Ama hız?

Orası benim alanımdı ve onu sağlam bir şekilde pataklamak için en iyi şansımdı.

Menzile geri sıçradım, bacaklarına doğru çalım atarak tam karnına doğru bir hamle hazırladım. Etrafında döndü, kılıcı bir an önce bulunduğu boşlukta dönerken ben altına eğildim ve başka bir saldırıyla sıçradım.

Yumruğunu tekrar ileri attı ama ben darbenin etrafından dolandım ve kılıcımı iki elimle kavrayarak güçlü bir baş üstü kavisle aşağı indirdim. Bıçağı blok yapmak için pozisyon alırken kükredi.

Bıçağı bıraktığımda sırtımdan kendimi alamadım, elim doğrudan göğsüne doğru uçarken işe yaramaz bir şekilde onun üzerine düşmesine izin verdim. Beş parmağım da göğsüne çarparken kalbim kulaklarımda muzaffer bir şekilde gümbürdedi, gömleğinden bir avuç aldım ve parmaklarımı göğüs etine soktum.

Gerçek bir dövüşte bunun ne anlama geleceğini bildiği için hemen hareketsiz kaldı. "İyi dövüştün. Daha önce hiç kalpten vuruş yaptığını görmemiştin."

"Tam da bir erkeği tanıdığını düşündüğün anda, ha?" Onu omzundan alkışlarken kıkırdadım. Diana'nın ormandaki olayından beri bu hareket aklımdaydı ama bu kadar çabuk kullanacağımı hiç düşünmemiştim. Diana hâlâ aklımın bir köşesindeyken devam ettim. "Kazanmak için ne istediğime karar verdim. Kız kardeşini toplantıya gelmeme izin vermesi için ikna etmeye çalış."

"Tanrılar, dostum." Dom yüzünü buruşturdu. "Onun yerine beni öldüremez misin?"

"Nicholas'ı ve Dominic'i getirmesi için onu ikna ettin bile," diye seslendi Mav avluya adım atarken. "Başka kaç tane vampir

Sence yanında olmaya ihtiyacı var mı?" diye ekledi, dudaklarında boktan bir gülümseme oynatıyordu.

"Sadece bir tane," diye karşılık verdim.

"Sen öyle diyorsan..." Çömeldi ve yerden körelmiş dövüş kılıçlarından birini aldı. "Peki, bu nasıl işliyor? Sıramı beklemek zorunda mıyım yoksa hemen atlayıp son maçın galibiyle kapışabilir miyim?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ciddi olamazsın."

"Neden olmasın? Seni utandıracağımdan mı korkuyorsun?"

Boğazımdan bir hırıltı koptu ve bıçağımı halkanın ortasına doğru sapladım. "Kendi yıkımına kararlı görünüyorsun ama seni uyarmadığımı söyleme. Hepimizin seni uyarmadığını söyleme."

Tuhaf, alçak bir duruşa geçmeden önce bana doğru kayıtsızca adım attı.

Vücudumdaki her kas ileri atılıp onu tam ortasından şişlemem için bağırıyordu ama gözlerim gergin bakışlı Nicholas'a takılınca nefesimi bıraktım. Başını hafifçe salladı, gözlerini kocaman açarak bana zaten bildiğim şeyi hatırlattı. Her ne kadar o piç bunu hak etse de, Maverick'i çok kötü yaralarsam Diana çıldırırdı.

Kazanmalıydım ama aşırı ya da sert görünmeyecek bir şekilde. Kılıcımdaki tutuşumu gevşettim, sonra öne atıldım ve karnına orta hızda bir darbe indirdim.

Mav savuşturdu ve sonra bir karşı saldırı başlattı. Kılıcı benimkine çarptı ve darbelerinin ne kadar sert olduğuna şaşırmaktan kendimi alamadım. Dom'la kıyaslanamazdı elbette, ama süper şarjlı oldukları zamanki Vanator'larla kıyaslamak çok daha az gülünçtü.

Ama nasıl?

Bunu düşünerek zaman kaybetmedim. Bunun yerine ayağımı bir tekme için uzattım ve o da etrafında dönerek momentumunun onu bir karşı hamleye sürüklemesine izin verdi. Kılıcını ikinci kez kenara savurduğumda içimden bir öfke dalgası geçti.

Bakalım bununla nasıl başa çıkacaksın, korkak herif.

Saldırı telaşına girerken biraz daha güç saldı. Ayak bileğine gelenin üzerinden zar zor atladı, sonra boynuna gelenin altından eğildi. Ben üçüncüsünü savuramadan yumruğunu savurdu ve bu piç kurusuna karşı kusursuz bir zaferden daha azının utanç verici olacağını bildiğim için etrafından dolaştım.

Maverick beni dinleyen herkese galibiyetim hakkında böbürlenirdi. Ve bu kabul edilemezdi.

Kılıcını tekrar savurduğunda kana susamışlık duygusu kabardı, sadece bir kalp atışı kadar yavaştı. Silahımı iki elimle ona doğru indirirken kendimi kontrol etmek için her şeyimi harcadım.

Vücudu ani bir sıçrayışla durdu ve kılıcını bırakarak göğsüme doğru sıçradı. Kalçamda bir bıçak darbesi hissettiğimde içimden lanet okudum. Çok dikkatsiz davrandım. O küçük orospu çocuğu-

Dizim çok az kişinin erişebileceği bir hızla yukarı doğru fırladı, tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum. Tam göğsüne saplandığında rahat bir nefes aldım. Bir ton tuğla gibi geriye doğru düştü, bana çektiği hançer birkaç metre uzağa sıçrarken kafası tatmin edici bir gümbürtüyle sert toprak zemine çarptı.

"İğrenç herif," diye mırıldandım, bacağıma beni yakaladığı yerden sızlamaya başlayınca yüzümü buruşturdum.

Kurallara aykırı ya da değil, herif bana bir darbe indirmişti. Ve böyle garip bir hareketle.

Sarsıldım, işin gerçeği gözlerimin ortasına bir ok gibi saplandı.

Tuhaftan da öte.

Önceden planlanmıştı. Birkaç dakika önce Dom'la olan kavgamda da aynı sırayı kullanmıştım. O da izlemiş ve aynısını ona yapmam için beni tuzağa düşürmeyi bekliyordu. Kurnazdı ve ona verdiğim değerden çok daha zekiymiş.

Bu düşünceyle göğsümdeki öfke daha da alevlendi ama ayağa kalkıp tekrar üzerime saldırdığında bunu uzun uzun düşünecek zamanım . Bu sefer kendimi tutmadım. Kapalı bir yumrukla doğrudan çenesine vurdum ve çatlama sesinin tadını çıkardım.

Diana'nın sesi ölümcül sessizlikteki arenayı yarıp geçti. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

BÖLÜM 8

Diana

Mav bana doğru tökezledi ve çenesi garip bir açıyla sarkarken onu omuzlarından dikkatlice yakaladım, kan düzenli bir şekilde yere damlıyordu. Başka hiçbir şeye benzemeyen kan gözümü aldı.

"Dövüşmeyi o istedi," dedi Nicholas. "Bu onun dışında kimsenin suçu değil."

"Evet, bir çocuk hazır olmadan çok önce silah tutmak isteyebilir, bu ona silah vereceğin anlamına gelmez!" Raven'a ve Maverick yaralandığında dikkatim dağıldığı için biraz da kendime kızarak karşılık verdim.

Mav ellerimin altında gerildi, benden uzaklaşmadan önce içinden bir ürperti geçti. Çenesi tamamen doğal olmayan bir açıyla keskin bir şekilde sola doğru çıkıntı yaptı ve ben irkildim.

"Revire git, Maverick. Sienna'ya seninle orada buluşmasını söyleyeceğim."

Bana ters ters baktı ve sonra arkasına bile bakmadan uzaklaştı, yarasına rağmen yürüyüşü sabitti.

Raven'a doğru döndüm, ancak o zaman kalçasındaki kesikten akan kanı fark ettim. "Yaralandın mı?"

"Hayır..." Bana şaşkınlığa yakın bir ifadeyle bakıyordu. Bütün erkeklerin öyle olduğunu fark ettim. Şaşkınlık mı yoksa korku mu? Mav'in adına utanmaya yakın bir şeyin onlardan, özellikle de Raven'dan, lanet olası bağdan yayıldığını hissettim. Ve neden Maverick için utansın ki?

"Hepiniz neye bakıyorsunuz?"

Konuşan Will'di. "Kardeşim... Maverick'e yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama aynı zamanda onu ağır bir şekilde aşağıladın. Bir erkeğin gururu sadece

parçalanmadan önce bu kadar çok darbe alabilir."

Ağır hakaret mi? Dudaklarımdan dökülen kelimeleri zihnimde yeniden canlandırmam bir anımı aldı. Silah kullanmaya hazır olmayan bir çocuk... Mav'ın kızgın olmasına şaşmamalı. Bir elimi alnıma götürdüm. "Tanrı korusun, işler daha kötü olabilir miydi?"

"Denemesi için onu çağırma," diye gürledi Dominic.

Ağabeyime baktım, Raven'ı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve kalçasındaki yaradan daha kötü yaralanmadığından emin olmak istedim. "O halde antrenmanlarınıza devam edin."

"Buraya gelmenin bir sebebi var mı?" Dom kılıcına yaslandı. "Yoksa sadece insanla iyi oynadığımızdan emin olmak için mi?"

Tüm bunlar olurken Raven'ın sessiz kaldığını fark ettim. "Yarın ikimizin de konuşması konusunda Will'le konuşmaya geldim. Hepsinin görmesi için birlikteliği örneklemenin iyi olacağını düşünüyorum."

Ve aslında, kendime bu yüzden bu yoldan geldiğimi söylemişim. İçimden kopup gelen ateşli öfke değil -öfke bana ait değildi ama açıkça Raven'a aitti. Sadece bir kişinin onu bu kadar çabuk ateşleyebileceğini biliyordum.

Mav'ı bir zamanlar düşündüğüm gibi önemsemesem de, onun yaralandığını ya da daha kötüsü öldüğünü görmek istemiyordum. Parçayı bulmak ve umarım Bölgeleri kurtarmak için çıktığımız yolculuğun bir parçası olmuştu. Bunun için ona minnettardım.

Will başını eğdi. "O zaman gidelim ve konuşmalar hakkında konuşalım."

"Seninle odamda buluşuruz Will. Mav'ın revire ulaştığından ve Sienna'nın ona yardım edebileceğinden emin olmam gerekiyor." Döndüm ve Raven'ın yanıma geldiğini hissedince şaşırmadım. "Eşliğe ihtiyacım yok, Raven."

"Ah, ama belki de öyleyimdir?" Raven biraz topalladı, o bacağını destekliyordu. "Ben de oraya gitmeyi planlıyorum... Kendimi garip bir şekilde sersemlemiş hissediyorum."

Ona baktım. "Kes . Böyle bir şey hissetmiyorsun-"

Ama hayır... Başı dönüyordu. Yüzü solgundu ve gözleri neredeyse buğulanacak gibiydi. Başını salladı ve tökezleyerek kendini duvara zor attı.

"Frostbite, bir sorun var."

Panik içinde kollarından tutarak onu ayağa kaldırmaya çalıştım. "Raven, neler oluyor? Durdur şunu."

"Bilmiyorum..." Gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu. Sertçe yutkundu, boğazı kasıldı ama gözlerimi çeken şey bu değildi.

Köprücük kemiğinin altında, derisinin altında dalgalanan bir şey hareket etti. Dalgalanıyor. Onun kanıyla besleniyor.

Hayır, .

Onu ayağa kaldırdım ve kolunu omuzlarıma çektim. "Dominic! Nicholas!" Will'i çağırmaya cesaret edemedim, hele ki bu şey bir keresinde onu neredeyse öldürmüşken.

Revire yaklaştığımızda bizi yakaladılar.

"Ne oldu?" Dom, Raven'ın diğer tarafını tuttu ve birlikte onu kapılardan geçirdik.

"Sadece başının döndüğünü söyledi ve sonra... Dom... derisinin altında bir şey var." Dişlerimi sıktım, gördüğümü bildiğim şeyi gördüğüme inanmak istemiyordum.

Raven'ı içeri soktuk ve bir masanın üzerine yatırdık, ancak vücudu topuklarının ve başının arkasının üzerinde yükseliyordu. Göğsüne bastırdım, kalbinin düzensiz attığını ve hatta durakladığını hissettim. "Sakın buna cüret etme, Raven! Sakın buna cüret etme!"

Odadaki tek erkek doktor aceleyle yanına geldi. "Başka bir hasta mı?"

Raven'ın elini kavradım ve diğer elimi göğsünde tuttum, dünya onun yüzüne doğru daralıyordu. "Bana bak, Raven. Gözlerini benden ayırma."

Göz kapakları titreyerek açıldı ama acının içinden beni gerçekten gördüğünden bile emin değildim.

"Dom, git Sienna'yı getir." Kafamı kaldırmadım.

"Bunu yapmak için çoktan ayrıldı." Nicholas yanımdaydı. "Diana, bu çok kötü."

Erkek doktor etrafta telaşla dolaştı. "Ne zamandır hasta?"

"Beş dakika. Daha az." Bu hiç mantıklı değildi ve bunu biliyordum. Tabii hastalığını benden saklamıyorsa?

Doktor irkildi. "Gerçekten kötü. Kan kurduna benziyor. Ya da onun bir çeşidi? Hiç bu kadar hızlı ortaya çıktığını görmemiştim. Ne kadar güçlü olursa olsun, bu duruma gelmeden önce aylardır belirtiler gösteriyor olmalıydı."

"Hiçbir belirti yok. Kendimi güçlü hissediyorum." Raven'ın nefes alışları sığ soluklarla geliyordu. "Nicholas... bana söz ver... Onu güvende tut."

"Sakın ona emir verme!" Tersledim. "Burada sorumlu olan benim. Bunu atlatacaksın, Raven!"

Gülümsemesi acı vericiydi. "Evet, kraliçem."

Elini daha sıkı kavradım. Bu gerçekleşmiyordu; gerçekleşiyor *olamazdı*.

"Taze kan kurdu yumurtaları hareketsiz olanlardan daha hızlı ortaya çıkar, ancak o durumda bile, sağlıklı, enfekte olma belirtisi göstermeyen bir durumdan bu kadar kısa sürede bu hale gelmek... garip. Sanki yutulduklarında neredeyse anında tepki vermeleri için bir şekilde değiştirilmişler gibi."

Sihirle mi değiştirildi? Bu bir şekilde Lilis'in işi miydi?

Doktor kaşları çatılmış bir halde, "En son ne yedi?" diye sordu.

"Şölen," diye fısıldadım, bunun Raven'dan daha fazlası olduğunu ve kaza olmadığını anladığımda dehşet beni daha da derinden etkiledi. Bu, tüm vampirleri aynı anda ortadan kaldırmaya yönelik bir girişim olabilirdi. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bu düşünce aklıma geldiğinde haklı olduğumu anladım. "Nicholas. Diğerleri, gidip onları kontrol edin!"

Yiyecekler Dominic, Will, Bee, Evangeline, Nicholas ve Raven tarafından tüketilmişti. Tek bir ziyafette altı vampir. Ve birisi yemeğin içine ölümcül kan kurdu yumurtaları koymuştu. Etkilenenler sadece vampirler olurdu, eğer Lilis ise bu hiç mantıklı değildi.

Hayır. Bunu kendi kardeşlerim yaptı. Aramıza daha fazla vampir katarak monarşiyi lekelememi istemeyenler sonunda ölümcül bir çözüm bulmuşlardı.

Raven'a daha sıkı sarıldım. "Sakin vazgeçeyim deme."

Ürperdi, ağzından kan damlıyordu. "Nasıl emredersen, Frostbite."

Odanın diğer tarafından başka biri benimle konuşuyor, adımı söylüyordu ama başımı kaldırıp bakmadım. Raven'dan başka bir yere bakamazdım.

Başımı onunkine yaklaştırdım. "Beni bırakma, Raven. Beni bu işte yalnız bırakmaya cüret etme. Yapamam... Arkamda olduğunu bilmeden bunu yapamam. Ne olursa olsun, her zaman yanımda olduğunu biliyordum. Bu bana imkansız başarmam için güç vermeye yetti."

İnledi ve parmakları benimkilere daha sıkı dolandı. "Gitmek istemiyorum, Frostbite. Ama başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum..." Nefes almakta zorlanırken boğazından kanlar fişkırdı.

Biri beni omuzlarımdan tutup doğru çekti. Düşünmedim bile, sarsılarak uzaklaştım, her kimse tökezlerken belli belirsiz bir itiş kakış duydum.

"Anladığım kadarıyla durum böyle."

Hırıltılı sözleri ya da aklımın bir köşesinde Mav olduğunu bildiğim sesi zar zor fark ettim. Onun yarası bununla kıyaslanamazdı, iyileşecekti ve incinen gururu da iyileşecekti.

Ama eğer Raven ölürse... Kalbim sanki ikiye bölünecekmiş gibi hissediyor, bu düşünceyle her bir lifi birbirinden ayrılırken çığlık atıyordum. Parça içimde titriyordu ama ellerim iyileştirme yeteneğine sahip değildi. Onlar sadece ölüm ve yıkım getirebiliyorlardı... acı ve öfke, ve şimdi tüm güçleriyle...

Parlak kızıl saçlar göründü ve nefes nefese kalan Sienna, Raven'a doğru eğildi.

"Diana, geri çekilmen gerek. Solucanın sana yapışması riskini göze alamam."

Sözlerini anlaması bir saniye sürdü. O yemekte altı vampir yoktu. Yedi tane vardı. Bu beni danışmanlarımdan ve sevgilimden kurtarmak için yapılmış bir saldırı olmayabilir.

Birisi şu anda ne olduğumu fark etseydi, bu başka bir suikast girişimi olabilirdi.

Sonuçlar beni sersemletti.

Zehirleyici kurdumun gittiğini biliyor muydu? Ve eğer öyleyse, nasıl? Saldırının kalenin içinden, güvendiğim birinden geldiği düşüncesi beni derinden yaraladı ama bunu bir kenara ittim. Şu anda önemli olan tek şey Raven'dı.

Güçlü, nazik eller üst kollarımı sardı ve beni dikkatlice geriye doğru çekti. Dominic bana sıkıca sarıldı. "Onu kurtarabilir, Di. Ve kurtaracak da. Sadece güven ve ona çalışması için alan ver."

Sienna kendisini parçaya bağlayan sihrini Raven'ın bedeninden geçirirken durdum ve başka tarafa bakamadım.

Gözlerimi kapatmadım ama yine de Raven'ı artık göremiyordum.

Kara söğütler sardı.

Yüksek bir odun yığını, alevler siyah kefenli bir figürün etrafında yukarı doğru patlıyor.

Göğsümün derinliklerinde bir çığlık yükselirken boğazım kapandı, parçalanan kalbim tarafından hapsedildi. Parça benimle konuştu, kaba bir şekilde değil.

"Kader arkadaşın olmasa bile... onu kaybeder miydin?"

"Hayır. Onu geri ver!"

"Çabuk bana bir kavanoz getir," diye tersledi Sienna, yanında duran doktora elini sallayarak. Birkaç sessiz an geçti ve sonra Raven'ın dudaklarından boğuk bir hırıltı çıktı.

Dom'un tutuşuna karşı mücadele ettim ama Sienna geri çekilip yüzü ter içinde kalana kadar beni bırakmadı. Dominic sonunda beni bıraktı ve ben de titreyen bacaklarımı ileri doğru iterek Raven'ın yanına döndüm.

En kötüsü. Gözleri kapalıydı ve elimi göğsüne koyduğumda sabit bir ritimle yükselip alçalıyordu.

Boğuk bir çığlık attım ve başımı göğsüne yaslamak için eğildim.

"Dinlenmesi gerekecek," dedi Sienna. "Ama kan kurtları küçüktü ve henüz kancalarıyla midesine yapışmamışlardı, bu yüzden hepsini çabucak çıkarabildim."

Emin olmak için ondan kalmasını istedim ama çabalarından dolayı bitkin düştüğü belliydi ve ondan daha fazlasını isteyemezdim.

"Teşekkür ederim, kardeşim."

"Bana henüz teşekkür etme. Seni de kontrol edebilmem için oturman gerekiyor." Çünkü ben de kardeşlerim gibi bir vampirdim... Raven gibi.

Hızlıca başımı salladım ve ellerini yüzüme koymasına izin verdim, parçanın büyüğü beni sardı. "İçinde kan kurtları vardı."

Bağırsaklarım sıkıştı. "Ama?"

"Parça seni korudu, onları yumurta olarak tuttu ve bu da onları yok etmemi sağladı." Sienna'nın altın rengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Ama biri hepimize zarar vermeye çalışıyordu."

Adrenalin ve öfkeyle titrerken, dişlerimin diş etlerime yaptığını hissettim. Zirveye gitmeden önce bunun arkasında kimin olduğunu bulmayı umuyorsak hemen harekete geçmeliydik. Raven'ı terk etmek istemiyordum ama buna mecburdum. Birileri sevdiğim adamı neredeyse öldürüyordu ve bunu yanlarına bırakırsam lanetlenirdim.

"Dominic..." Kardeşime baktım ve yüzünde anlayış gördüm. "Onunla kalacağız, Di. Sen git. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Yapmam gereken şey, bunu kimin yaptığını bulmak ve bunu onlara ödetmekti.

On dakika sonra, Lochlin yanımdayken Gavin Barrach'la mücadele ettiğim su kenarına kadar mesafeyi depar atarak koşuyordum.

"Dolunay sırasında orada başka birinin bulunduğu dair herhangi bir işaret olup olmadığını görmek için arama yapmamız gerekiyor. Eğer kalenin dışından biri ne olduğunu biliyor ..."

Bölgeyi tararken Lochlin, "Diana, bu çok kötü, eğer başka biri gördüyse... bunun bedelini cehennemde öderiz," diye homurdandı. Kurdumun kaybindan sonra kendi burnum köreldiği için onun burnuna güveniyordum.

Başımı salladım ve onu pek çok yöne çeken düşüncelerden arındırdım.

Gavin'in bana saldırdığı yerin karşısındaki nehrin uzak tarafını taradık.

"Umarım yanılıyordumdur ama..." Nehrin uzak tarafında, kavganın olduğu yerin karşısında durdum. Bir dizi dal geriye doğru eğilmiş, içlerine koyu gri tüyler gömülmüştü. Sadece birkaç tel, ama gözümü çekmeye yetti. Çömelerek bitkileri kenara ittim ve yumuşak zemini ve orada kurt pençelerinin devasa izlerini gördüm. Midem bulandı.

"Loch," diye mırıldandım, ona seslenirken zorlukla nefes alıyordum.

Aceleyle yanıma geldi. "Kahretsin. Gri kurt, bu büyüklükte pençeler... Bahse girerim Gavin, Teeter ve çetesiyle birlikte koşuyordu. Teeter dönüşüğünde gri olur, Diana."

Ayrıca hükümdarlığımın başından beri kraliçe olmamla ilgili pek de nazik olmayan düşüncelerini açıkça dile getirmişti.

"Beni geyikle birlikte gördüyse, o zaman kan kurtlarıyla gitmeye karar vermiş olabilir. Eğer ölürsem, vampir olduğum kesinleşirdi, yani bu onlar için bir kazanç olurdu. Eğer ölmezsem, Kuzgun ve diğerleri yok olacağından ikincil bir sorun çözülmüş olacaktı. Her iki durumda da bir şey kazanmış olacaklar." Ellerimi parmak izlerinin üzerinde gezdirdim. Ağaçların arasından güneye doğru onları takip ettik. "Bunlar tazelik açısından zaman çizelgesine uyuyor."

"Koku da öyle." Lochlin bir elini yüzünde gezdirdi. "Burası bir pislik yuvası. Ne yapmak istiyorsun?"

Gerçekten de bok gibiydi. Ama garip bir şekilde, suikast girişimi bana bir güç ve anlayış patlaması yaşattı. Kraliçe olarak zamanım azalıyordu, artık bunu inkar etmek mümkün değildi. Bundan geri dönüş olmadığını ben bile görebiliyordum.

"Bunun bir suikast girişimi olduğunu varsaymak zorundayız. Yani, öncelik sırasına göre hareket edeceğiz, Loch. Sen Teeter'ın evine birkaç muhafız götür ve onu sorgulamak için getir. Eğer orada değilse, Mary Barrach'ın evine git. Kederli zamanında onu kışkırtmak beni hasta ediyor ama belli ki birlikte çalışıyorlardı ve Teeter, Gavin'in ölümünden sonra Mary ile temasa geçmiş olabilir. Umarım bazı cevaplar alırsız, ama alamazsak, öyle olsun. Zirveyi hareket ettiremeyiz, bu yüzden ne olursa olsun, sabah ayrılmayı, bölgeleri birleştirmeyi ve döndüğümüzde serpintiyle uğraşmayı planlıyoruz. Sadece muhafızların en üst düzeyde alarında olduğundan emin olun."

Gözlerine baktım ve oradaki endişeyi gördüm.

"Senden bir şey daha istiyorum Lochlin, belki de kraliçen olarak senden isteyeceğim son şeylerden biri."

Kafasını kaldırdı. "Öyle söyleme."

"Geliyor, gelmeli - tüm bu durum bana başka seçenek bırakmadı ve... Biliyordum Loch, biliyordum. Şu anda yapabileceğimiz en iyi şey buna hazır olmak."

Kendimi Raven ile aramdaki bağlara uzanırken, onu kontrol ederken buldum. Hâlâ hayatta olduğuna dair kendimi temin ediyordum. Sinirli ama hayatta. Yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Halkımıza liderlik edebileceğini düşündüğünüz kişilerin bir listesi. Hafta sonundan önce halefimi belirleyeceğim..."

BÖLÜM 9

Kuzgun

D *Ölürken tomarlar gariptir.*

Uzanıp o sesin sahibini boğmak istedim, Nefir'i tanıdım, Lilis'in kardeşi, evet, bizi kurtarmaya yardım etmişti.

Çölde. Ama aynı zamanda hayatlarımızdan haftalar çaldı ve Kurtadam Bölgesi'ndeki bazılarının kraliçelerinin onları terk ettiğine inanmasına neden oldu.

Halkının huzursuzluğuna katkıda bulunduğuna emin olduğum bir gerçek.

"Nefir." Adını hırıldayarak söyledim. Bedenim yanıt vermiyordu, gözlerim kapalıydı ve tanrı oradaydı, kafamın içinde bir film ekranı gibi.

Merhaba, Raven. Seninle burada tanışmak güzel. Ölümün eşiğindeyiz.

"Süslü, bunun için kullanacağım kelime değil." Ona dişlerimi gösterdim. "Neden buradasın?"

Yaşayacak mısın yoksa ölecek misin görmek için. Senin hayatın da onunki kadar önemli, biliyorsun. Eliyle bir fiske vurdu ve Diana'nın görüntüsü yanında katılaştı. Çok güzel, değil mi? Özellikle de tüm o sert katmanlardan sıyrılıp kalbini görmenize izin verdiğinde. Bana sorarsanız bir ejderhanın kalbi. Bir elini kaldırdı ve Diana'nın yanağında gezdirdi.

Ona doğru hamle yapabilirdim -belki denedim bile- ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu, gerçekten. Bedenim bağlanmıştı, içimde bir şey dalgalanırken bocalıyordum.

Bir şey. Derimin altında. "Kan kurdu. Bunu kız kardeşin mi yaptı?"

Nefir, Diana'nın görüntüsünü bırakıp bana yaklaştı, kafamın içinde garip bir his oluştu. *Küçük, kötü bir sürpriz, değil mi? Ama hayır. Bu Lilis'in işi değil. Sanırım sen ve kurt kraliçen -bakın, eski kurt kraliçe- burada bazı düşmanlar edindiniz.*

Dudaklarını büzdü ve suratını astı. Surat astı.

"Benim hayatım neden önemli? Bu yüzden burada olduğunu söylemiştin." Tekrar ona ulaşmaya çalıştım, yapabilseydim sözcükleri boğarak çıkaracaktım.

Nefir parmaklarını şıklattı ve kafamın içindeki dünya değişti ve etrafımızda dans etti. Yeniden oluştuğunda, yüksek bir dağın tepesinde duruyorduk, aşağıda ışıklarla dolu bir şehir okyanusun kenarına kadar uzanıyordu.

Sesi değişti, artık kafamın içinde değil, etrafımdaydı. "Burası kutsal bir yer, Raven. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça döndüm, okyanusu ve kokuları, daha önce bir kez bulunduğum yeri içime çektim. Tanıdığım bir dağ.

"Vesuvius. Neden buradayız?"

"Kız kardeşim en son burada öfke nöbeti geçirmişti, Raven. Çocukken kontrolünü kaybetmişti. Binlerce kişi yandı. Ailem onun başkalarının hayatına ne kadar az değer verdiğini görmeni istedi."

Ona döndüm. "Bu benim neden önemli olduğumu açıklamıyor. Ben buradaydım ama başkaları da vardı. Bunun hiçbir anlamı yok."

Gülümsemesi orantısızdı. "Anneme göre... ya Diana'nın parçayla olan geçişini atlatmasına yardım edeceksin ya da onu yok edeceksin. Ölümün kesinlikle ikincisini yapacak. Ama hayatın her ikisini de yapabilir."

Göğsüm kendi üzerine çöküyor gibiydi. "Ve beni buraya sadece kız kardeşinin gücünü göstermek için mi getirdin?"

Nefir omuz silkti. "Manzarayı seviyorum. Yaşam ve ölüm hakkında, her şeyin kaçınılmazlığı hakkında konuşmak için en iyi yer burası."

Ona sertçe baktım. "Ölmeyen tanrıdan... Dünyanın parçalanıp parçalanmamasını umursamayan tanrıdan."

Bir avuç toprak aldı. "Tanrılar bile ölebilir Kuzgun. Asıl soru şu: Bir tanrının ölümünün bedeli senin kazanacaklarına değer mi? Belki de değmez."

Bu orospu çocuğu hep aynı şeyleri söylüyordu. "Daha önce onu yenemeyeceğimizi söylemiştin."

"Yenilgi ve ölüm. İki farklı şey. Ya da belki de onu yenmenin tek yolu sonunda onu bitirmektir. Ama onun hayatı... onun hayatı dünyanın parçalarına bağlı. Tıpkı benimki gibi." Toprağa tekme atarak karanlığın derinliklerine doğru bir püskürtü gönderdi.

Bağlı... "Vezüv'e mi bağlı?"

"Bundan daha kötüsü de var dostum. Ben rüzgârdan ve değişen mevsimlerden yaratılmış bir varlığım." Gülümsedi. "Eğer fark ettiysen, ben oldukça..."

kararsız."

"Oldukça." Söyleyeceklerimin geri kalanını zapt etmek için harcadığım çabayla çenem titredi. "Ve kız kardeşin..." Vezüv'e baktım. Pompeii'ye gazabını saldıığında henüz bir çocuktı.

Bir volkanı kontrol edebilen bir çocuk.

İçimden bir ürperti geçti, uzaktan biri adımı sesleniyordu.

Döndüm ve bir elin elime dolandığını hissettim. "Beni geri çağırıyorlar."

"Evet. Sienna güçlüdür, seni iyileştiriyor. Kan kurdu hileliydi... Eğer eşin onu görmemiş olsaydı, ölmüş olacaktın. Hem oldukça korkunç bir şekilde."

Onun oyunlarına ayıracak vaktim yoktu, hele ki geri çağırılacaksam. Elinde bilgi vardı ve buna ihtiyacımız vardı. Nefir'e doğru atıldım, onu bileğinden yakaladım ve kendimi ona sabitledim.

"Kız kardeşin. Açıkça söyle. Bu dağın kontrolü onda mı?

Bu yanardağ mı?"

Başını yana eğdi. "Keşke sadece bu olsaydı." Sanki kavrama gücüm yokmuş gibi beni silkeledi. Nefir'in görüntüsü ve sesi kaybolurken yukarı doğru süzıldüm. "Hayır, dişli dostum, gücünü geri kazandığında tüm volkanlar onun iradesine boyun eğecek. O ilk ateş tanrıçasıdır. İlk ve son."

"Siktir." Nefes nefese kalıp çalışırken kelime ağzımdan çıkıverdi.

Elleri beni aşağı itti.

"Raven. Yapma." Dominic'in sesi üzerime bastıran ellere ağırlık kattı. "Bir süre hareketsiz yatman gerekiyor. Sienna iki kez kontrol etsin."

Nefir'le yaptığım konuşmanın parçaları, kan kurtlarının içimden sökülüp atılması hissi, ama bundan daha fazlası... Diana'yı hissedebiliyordum ve o bana yakın değildi. "Nerede o?"

"Bir şeyi kontrol ediyor," dedi Dom. "Yanında Lochlin var, güvende."

Hırladım ve ellerini itmeye çalıştım ama beni orada öylece tuttu. O kadar güçsüzdüm ki. "Kan kurtları mı?"

"Gitti." Sienna yanımda belirdi. "Ama çok hızlı hareket ettiler. Doktor bunun daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemediğini söyledi."

"Diana enfekte değil mi?"

"Onları yutmuştu ama parça onu korudu ve yumurtadan çıkar çıkmaz yok etti. Ama Evangeline..."

Gözleri önce kocasına sonra da sol tarafımıza kaydı. Bakışlarını takip ettiğimde Düşes'i bir masanın üzerinde, solgun yüzüyle gördüm. "Hayır."

"O yaşıyor. Zar zor." Sienna yatağın kenarına tutundu. "Eğer aşağı inmemiş olsaydın, yemeğin enfekte olduğunu asla zamanında öğrenemeycektik. Revire çok yakın olduğumuz için, Diana seninle birlikte olduğu için... kıl payı kurtulduk."

Kıl payı kaçırdım. "Peki başka kimse yok mu? Nicholas? William? Bee?"

Sienna başını iki yana salladı, gözleri Dom'a kaydı. "Hayır. Lahanayı yemediler, Dom da yemedi, yani sanırım suçlu olarak o yemeği belirledik. Maverick gibi Myrr ve Theo'nun da bağışıklığı var."

Gözlerim onunkilere kaydı.

Maverick.

Benimle idman yapmaya çok hevesliydi. Bu çok anlamlıydı. Ani cesaret... saklamak için çok uğraştığı ve sonunda göstermeye karar verdiği güç. Bana karşı bir darbe indirmiş olması bile... Bunu biliyor olmalıydı.

Zayıf düşeceğimi biliyordu çünkü solucan yumurtalarını yerleştiren oydu.

"O hain, kalles orospu çocuğu!" İçimden kopan kükreme Dominic'in elini bile geri itmeme neden oldu. "Onu öldürebilirdi!"

"Sakin ol!" Dom beni itti. "Raven! Bence hemen sonuca varıyorsun. Neden Diana'ya zarar vermek istesin ki?"

"O yapmadı. Henüz onun ne olduğunu bile bilmiyor. *Beni* öldürmeye çalışıyordu ve türümüzün geri kalanının ikincil hasar olarak yok olmasında bir sakınca görmüyordu."

"Siz uyurken başka şeyler de ortaya çıktı, o yüzden bundan o kadar emin değilim..."

"Ne gibi şeyler?"

"Dün gece ormanda başka bir kurt daha vardı. Diana'yı o geyikle beslenirken görmüş olabileceğini düşünüyoruz..."

"Kim?" Kendimi sakinleştirmek için mücadele ettim çünkü bu durumda hiçbir şey yapamazdım. Dom'u üzerimden atamıyorsam, katil adayını avlayacak durumda değildim.

"İyice dinçleştüğünüzde size tüm detayları anlatacağım."

"Peki, sen nasıl istersen. Peki ya Düşes? O iyi olacak..."

"Evet." Sienna içini çekti. "Bunun bir lütuf olduğunu söylemek garip ama burada, bilinci yerinde değilken ona kan aşısı yapabiliyoruz. Lycan öldüğünden beri beslendiğini sanmıyorum. Bu bize onu bize geri getirme şansı veriyor. Sadece beden değil, zihnen ve kalben de... Umarım. Yine de bir şans."

İki elimi havaya kaldırdım, gülünç bir teslimiyet gösterisiyle sırtüstü uzandım. "Oturabilir miyim? Ben de beslenebilirim. Tekrar ayağa kalkmalıyım, toplantıda Diana'nın yanında olmalıyım."

"Tabii gitmene izin vermeyi kabul ederse."

"Onu ikna etmek senin işin," diye karşılık verdim, Dom homurdanıp beni bıraktığında minnettar oldum. Doğrulamaya çalıştım ama kaslarım titrediği için bu bir görevdi. Kahretsin... O lanet kan kurdu yüzünden güçsüz *düşmüştüm*.

"Bu delilik. Baban nasıl bu kadar uzun süre dayanabildi?" Nefesimin altında mırıldandım.

"Katıksız inatçılık." Dominic içini çekti. "Ve sende olandan çok daha yavaş bir parazit. Doktora göre, kan kurdu yumurtaları bir tür büyü kullanılarak güçlendirilmiş. Eski tarz bir cadı büyü olduğunu düşünüyor. Karanlık ama tanrıça büyü değil."

Cadı büyü mü? Kaç tane düşmanımız vardı?

Bir elimi başıma koydum ve kendimi yatağa geri bıraktım, mide bulantısı ve yorgunluk üzerime çökmüştü. Nefir'den öğrendiklerimi Diana'ya anlatmalıydım.

"Burada birçok oyuncu iş başında. Ben... Diana döner dönmez onunla konuşmak isterim. Tabii o da benimle konuşursa."

Sienna yanımdaki masanın üzerinde duran ahşap rafı işaret etti. İçinde altı şişe kan vardı. "İç Raven, şu anda yapabileceğin en iyi şey beslenmek ve uyumak. Eminim Diana döner dönmez sana gelecektir."

Başımı salladım, Sienna kadar emin değildim ama gözlerim kapanmaya çalışırken ilk şişeye uzandım, mantarı başparmağımla ittim ve geri çektim. Kurt adam, taze kar tadı ve... başka bir şeyin sızısı. Fae kanı mı? Bir kez daha baktım.

Melez mi? Burada mı?

Kanı dilimin üzerinde yuvarladım, kim olduğunu anlamaya çalıştım, neredeyse ölmek üzere olduğum gerçeğinden kendimi uzaklaştırmak için bir gizem.

Şişeleri teker teker yuttum ve bağış yapmak isteyenlerin en güçlülerinden aldıklarını fark ettim. Kurt adam-fae melezi. Büyü ile renklenmiş insan - Theo'nun bu olduğundan emindim. Okyanus tadında soluk mavi. Xefia mı? Boğazımdan aşağı inen güneş ışığı gibi hissettirenin, kanın ardındaki gücün Sienna olduğundan emindim. Dördüncüsü Diana'ydı.

-Onun kanı vücudumda dolaşarak beni diğerlerinin toplamından bir düzine kat fazla ferahlattı - kurt adam-fae melezinin üzerinde bile.

Sienna hepsini içmemi söylemişti ama sonuncuyu içmek istediğimden emin değildim.

en az miktarda kan varmış gibi görünüyordu ve durgun, taze gibi görünmeyen bir kırmızıydı. Neredeyse naftalin kokusunu alabiliyordum, sanki kan naftaline batırılmış gibiydi.

Elimdeki yarısı dolu şişeye bakarken Nicholas, "Bu tam da düşündüğün kişi," dedi ve beni şaşırttı. "Bunu içersen benim gibi geleceği görebilirsin."

Nicholas'a baktım. "Ne kadar süre için?"

"Kim söyleyebilir ki? Görünüşe göre Myrr bile bunun mümkün olduğunu ancak benim başıma geldiğinde anladı, kesin bir şey değil."

"Ya hiç geçmezse?"

Karşılık olarak sırtması beklenmedik ve orantısızdı. "O zaman el ele tutuşabilir ve geldiğini gördüğümüz şeyi gerçekten mahvedebiliriz, değil mi?"

Gülmekten kendimi alamadım; en büyük korkum her zaman Nicholas gibi kafamın içini görebilen bir vampir olmuştu. Şimdi ise neredeyse onun kadar korkunç bir şey yapmayı düşünüyordum. Diana'nın da dahil olabileceği ya da olmayabileceği bir gelecekle yüzleşmek.

"Bu ona yardımcı olur," dedim. "Bazı şeyleri önceden bilmek ona kesinlikle yardımcı olacaktır."

"Ayrıca dünyayı kurtarmaya da yardımcı olabilir, aptal." Myrr odaya girdi. "Ne kadar zamanım var bilmiyorum, belki bir yüz yıl, belki de iki dakika, ama siz ikiniz... siz ikiniz benden daha uzun yaşamalısınız."

Ona baktım. "Neden ben?"

"Çünkü istemiyorsun." Dedi, onu o güne kadar gördüğüm en ayık haliyle.

"Bunu Nicky'den daha fazla istemiyorsun. Ama dünyanın rehberliğe ihtiyacı var, anlık da olsa. Benim kadar iyi olamayacaksın, buna emin olabilirsin!" Her birimizin yönüne birer parmağını soktu. "Yine de, dünyayı hiçbir şey olmadan terk etmekten iyidir. En azından türümün bir sonraki örneği gelene kadar. Ve bunun ne zaman olacağını kim bilebilir?" İçini çekti ve kendini yatağın ucuna bıraktı, gözleri son derece berrak bir şekilde bana Kanını içmemi bekliyordu...

Kendisinininkini feda ettiği gibi benim de akıl sağlığımı feda etmemi bekliyordu.

Diana'ya yardım etmesi ve görevimizi tamamlaması umuduyla.

Ve böylece, kan şişesini geriye doğru eğdim, hiç istemediğim bir kaderi içtim.

Maverick

H Kurtadam Bölgesi'ne dönmemizin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Diana'yı uzaktan izlemekten ve aramızdaki şeylerin nasıl bu kadar yanlış gittiğini merak etmekten?

Anakarada ve seyahatlerimiz sırasında her şey çok iyiydi. Neredeyse onun güvenini tekrar kazanmıştım.

Çok yaklaşmıştım.

Ona ve onunla birlikte gelen her şeye sahip olmaya çok yaklaşmıştım ve şimdi sanki bir büyü'nün etkisi altındaydı ve artık beni göremiyordu. Bir an için Raven'la aralarındaki gerilim bana hâlâ şansım olduğunu düşündürdü. Malach'ın yanında benim yerimi almasına izin vermemin üstesinden gelebileceğini. Ama güçlü olduğumu kanıtladığımda bile... o piçle kadar güçlü olduğumu kanıtladığımda bile bana acıdı.

Ve onu kurtardı.

Elimdeki bira bardağını daha sıkı kavradım ve elim kayınca irkildim.

Bölgede olmak iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Bir yandan cadının laneti beni her zamankinden daha hızlı zayıflatıyor, sanki gerçek yaşımdaymışım gibi titremeler ve vücut ağrılarına neden oluyordu. Öte yandan, burada olmak Grimoire'un güç ve servet büyüsünü de her zamankinden daha güçlü hale getirdi. Bana verdiği geliştirmelerle, artık Kuzgun'la bir dövüşte kendimi koruyabilirdim.

En azından kısa bir süre için.

Ama şimdi bedelini ödüyordum. Tüm vücudum kamyon çarpmış gibi hissediyordu ve Sienna'nın yardımına rağmen - o ve diğer herkes bana baktıktan sonra

Tabii ki önce Raven'inkini içtim - yüzüm sanki biri et yumuşatıcıyla ezilmiş gibi hissediyordu. Biramdan uzun bir yudum aldım ve hırladım.

Sanki *ona* bir şekilde yanlış yapmışım gibi her fırsatta beni adam etmemeye çalışmasına haftalarca katlandıktan sonra sonunda kendimi . Aklımı kullanmak yerine gururumun direksiyona geçmesine izin verdim.

Bu bir hataydı. Bunu şimdi gün gibi görebiliyordum. Kendimi onların küçük kan emicilerinin müsabakasına sokmak için hiçbir neden yoktu. Eğer arkama yaslanıp solucanların işlerini yapmalarına izin verseydim, Diana muhtemelen oraya gitmezdi bile... ne? Beni lanet bir çocuk gibi kurtarmaya mı? Diğerleri daha ne olduğunu anlayamadan ölebilirdi. Bunun yerine, durumdan faydalanmaya ve sikimi biraz sallamaya karar verdim.

Bakın beni nereye getirmişti. Eğer Raven bana biraz bile güvenmişse, o güven gitmişti ve artık saf Diana bile beni şüpheliler listesine almıştı. Muhtemelen bir daha asla yakın çevreye girmeme izin verilmeyecekti. Bu da planımı imkânsız değilse bile çok daha zor hale getirecekti.

"Orospu çocuğu!" Açık olan elimi barın yara izli tahtasına vurduğum ve vücudumdaki her kemikte acı sekerken gözlerimi kısıtım.

"Eh, kötü bir gün mü?"

İri yarı barmene gözlerimi kırptırdım, kehribar rengi gözleri ruhumu arıyor gibiydi.

"Bir sürü kötü gün üst üste geldi, dostum," diyerek acımı bastırmaya çalıştım.

Homurdandı. "Sen ben de dostum, sen de ben . Dışarısı ne kadar da karışık. İlk kraliçe, babasının ölümünden sadece aylar sonra ve bak bizi nereye götürdü? Boktan bir gösteri merkezi, iblislerle savaşlar, bizi dişli olanlarla bir araya getiriyor. Bu doğal değil, sana söylüyorum. O bir aptal ve hepimizi öldürtecek. Yaşlı Lycan onu bu iş için yetiştirmeye başladığında anlamıştım. Alfa kurtların erkek olmasının bir sebebi vardır. Dişiler zor seçimleri yapamayacak kadar duygusaldır."

"Zor bir dönemden geçiyoruz. Dünya dikiş yerlerinden ayrılıyor." Köpüklü bira bardağını dudaklarıma bastırdım, etrafıma dikkatle bakarken ifademi dikkatle boş tuttum. "Her şey düşünüldüğünde bir kralın ondan daha iyisini yapacağını mı düşünüyorsun?"

"Biliyorum dostum." Durakladı ve öne doğru eğildi. "Burada konuşmadan önce etrafına bakmana gerek yok. Bu civarda hepimiz aynı düşüncedeyiz. Diana bunu kendine yaptı, biliyorsun. O lanet olası

Vampirler mi? Havanın ne kadar kötü olduğu ya da hangi tanrıça sürtüğünün toz fırtınaları yarattığı umurumda değil, bu benim için asla. Her zaman düşman olmamızın bir sebebi var." Yana doğru tükürdü, bir parça siyah çiğneme.

"Bari yanan çöplerle iç içe olalım da sonra bahar çiçekleri gibi koktuğumuzu söyleyelim."

Selamlamak için biramı ona doğru kaldırdım. "hata yok. Gerçekten de çöp."

Barmen barın üzerinde bir bez parçası gezdirdi. "İsmim Teeter. Sen kimsin?"

Elimi uzattım. "Maverick."

Teeter'ın eli benimkini yutarken bile gözleri kısıldı. "Onunla birlikteydin, değil mi? İblisleri üzerimize salan o Tanrıların unuttuğu görevde?"

Bunun bir zayıflık işareti olarak görüleceğini bildiğim için geri çekilmedim. Bunun yerine, tutuşumu sıkılaştırırken gıcırdayan eklemlerimdeki ağrıyı görmezden geldim. "Onu kendinden kurtarmak ve bu çılgınlığı durdurmak için elimden gelen her şeyi yaptım, Teeter. Ama o beni dinlemedi. O vampir Raven'dan başka kimseyi dinlemeyecek. Onun kulağı kesin onda."

"Denedin." Teeter başını salladı ve diğer dev eldivenini birleşmiş ellerimizin üzerine vurdu. "İyi adam, iyi adam. Onu etkilemek için elinden geleni yaptın. Kurt olmayan bir adamdan daha fazlasını isteyemezsin, değil mi? Onun gibi her şeyi bilen bir kaltakla bu tartışmayı kazanacak kadar uzun yaşayamazsın! Ha!"

Beni bıraktı ve diğer müşterilere hizmet etmeye devam etti. Tutuşunun yoğunluğundan parmak eklemlerim zonkluyordu. İlk seferinde Diana'dan çekinmeme neden olan şeylerden biri de buydu; Diana'nın her yerinde büyük bir tutku vardı. Gözlerinde. Dokunuşu. Arzusu beni bile bocalatmıştı. Bunu hiç yüksek sesle söylememiştim.

Yine de Teeter'ın sözleri içimde gümbürdüyor, sanki bana önemli bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi dönüp duruyordu. Bu kısa etkileşimden çıkarmam gereken bir şey. Ve eğer lanetli hayatım bana bir şey öğrettiyse, o da içgüdülerimi dinlemektir.

Herkes düşünürken hayatta kalmak. İblislerden kaçmak gibi.

Bölgelerden kaçmak.

Lilis'in gönderdiği fırtınalardan sağ çıkmak.

Diananın o gün sahilde Malach'ın yanında senin yerini almak için kendini feda etmesine izin vermek.

Midem bulandı ve biradan bir yudum daha aldım.

Bu kısım yardımcı olamazdı, ama beni farklı görmesine neden olduğuna şüphe yoktu.

Ödlek.

Lakap en can alıcı noktaydı. Beni en çok etkilemesine izin verdiğim şeydi. Raven ve onun gibiler gibi ölümsüz olduğunuzda sert bir adam olmak kolaydı. Cadı kulübesini bulmadan önce, ölümü ya da başıma gelecek bir kazayı bekleyen bir et torbasından başka bir şey değildim. Ciğerlerime yerleşen bir hastalık ya da iyileşemeyeceğim iltihaplı bir yaraya neden olan serseri bir ok. Yine de galip geldim. Benden önce pek çok kişiyi kırmış olan iblislerin işkencesi, üstün gelmeyi kaldıramayan bir cadının laneti, bir su ejderhasının inine sürüklenmenin dehşeti sayesinde. Zirveye çıkan bendim, çölün Maverick'i.

Ve yine zirveye çıkacaktım. Sadece beni buraya kadar getiren yeteneklerimi kullanmam gerekiyordu.

Barın etrafına baktım, etrafımdakilerin hoşnutsuz yüzlerini inceledim, parlak yeni bir planın en küçük çekirdeği oluşuyordu. İnsanları etkilemek. Bu benim gücümdü. Ama bunu en iyi nasıl kullanabilirdim? En çok ne istiyordum?

Diana ile yıllar önce yaptığım bir konuşma aklıma geldi ve keskin bir nefes aldım. Tüm sorunlarımın cevabı tam önümde duruyordu. Kendimi lanetten kurtarmak. Geleceğimi sağlamlaştırmak-

Teeter geri geldi ve bana bir bira daha ikram etti, ben de memnuniyetle kabul ettim. "Müesseseden."

"Hayır. Sizi ve bu güzel kuruluşu desteklemek istiyorum. Aslında..." Sandalyemi geriye ittim ve barın üstüne çıktım, sanki içki beni etkiliyormuş gibi vücudumun sallanmasına izin verdim. "İçkiler benden!" Küçük ama gürültülü kalabalık anonsum üzerine tezahüratlara başlarken biramı havaya kaldırdım ve tüm parçalar yerine oturdu. Kazanabileceğimi bildiğim bir oyunun başlangıcıydı bu.

Bu bir riskti. Eğer şu anda burada tacı destekleyen tek bir kişi bile olsaydı, ölüm fermanımı imzalıyor olabilirdim. Ama Raven'ın hakkımda düşündüklerine rağmen, Küçük bir riskten asla kaçmadım.

"Kurtların Kraliçesi Diana'ya kadeh kaldıralım!" Odanın durakladığını hissettim, gözlerin daraldığını hissettim, ama karakterimde kaldım, gülümsememin duraklamasına izin verdim, onu kaybetmekten duyduğum üzüntünün ortaya çıkmasına izin verdim, biranın parmaklarımın üzerinde yuvarlanmasına izin verdim. "O kan emicinin üzerindeki büyüsünü yakında bozabilir.

ve ışığı görsün. Cesur bir kurt onu sahiplenmek için öne çıksın. Ve onu güçlü bir el ve cesur bir yürekle yönetsin, kan emicilerin kökünü kazısın ve hepinizi her zaman olmanız gereken yere geri götürsün. Savaşçılar!"

Bar etrafımda patlarken biramı arkaya yatırdım ve Teeter yalandan sallanırken beni sabitlemek için baldırımı kavradı.

"Hiç şansın yok!" diye seslendi bir ses. "Onlarca yıldır burada tek başına yaşıyor ve kendisiyle çiftleşmeye çalışan her talibe asil burnunu çeviriyor. Başka birini sevme ihtimali olduğunu düşündüren ne?"

Yumuşak, hüzünlü bir kahkaha attım. "Ben öyle düşünmüyorum, efendim. Ben biliyorum. Bir zamanlar beni seviyordu... ta ki o vampir ortaya çıkana kadar. Bana onunla birlikte bir hayat teklif etti. Onunla birlikte yaşamayı. Onu reddetmekle aptallık ettim ama geri dönüp bunu tekrar yapmak için her şeyimi verirdim."

Köşede dart atmakta olan iki iri yarı adam durakladı ve birbirlerine baktılar. "Ne diyorsun sen? Bu sefer farklı olan ne olacak?" diye sordu ikisinden daha iri olanı.

"Onu hizaya getirirdim. Bir erkeğin yapması gerektiği gibi ona yol gösteririm."

"Aferin oğlum," diye beni aşağı çekti Teeter, kalın pazusunu boynuma dolayarak kardeşçe bir kucaklaşmayla neredeyse beni eziyordu. "Seni seviyordu, değil mi? Hamleni yap o zaman, dostum."

Bir elimi omzuna attım. "Keşke yapabilseydim, Teeter. Ama ben sadece bir insanım..." Ağır bir iç geçirdim ve ondan uzaklaşmak için hareket ettim.

"Ve o lanet olası bir kan emici. Çok daha kötü." Omuzlarımı kavradı ve beni kendi etrafında döndürdü, kehribar rengi gözleri neredeyse fanatik bir ışıkla benimkileri arıyordu. "Ya ona gerçekte kim olduğunu göstermenin bir yolu olsaydı? Kabul eder miydin? İstedğin her şeyi ve daha fazlasını yapmanın bir yolu?"

Gözlerimi ona diktim. "Onun ve çok sevdiği bu bölge için her şeyi yaparım."

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Sen... *sen* beklediğimiz kişisin, Maverick. Ay tanrıçasına şükürler olsun, sonunda geldin."

Teeter arkasını dönüp Staven adında birine seslenirken neredeyse kokusunu alabiliyordum.

Değişim rüzgarları... Havadaki umut.
Geçmişin sonu ve geleceğin başlangıcı. *Benim*
geleceğim. Kral olarak.

BÖLÜM 11

Diana

Hareket halindeki vagonun penceresinden dışarı bakıyor, nefesimin buzlu camı eritmesini izliyordum. Bu sabah uyandığımda hava hâlâ zifiri karanlıktı ve sıcaklık gece boyunca neredeyse 40 derece düşmüştü. Yaz sonu gününden, güneşin altında geçirilmesi daha iyi olan bir güne dönüşmüştü. dumanı tüten bir kase yahni ile ateş.

"Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum Loch," dedim karşımda oturan uzun süreli arkadaşşıma dönerek. "Bulmamız gereken üç anahtar daha var ve işler çok hızlı ilerliyor. Bunu göremiyorum, zamanımız tükeniyor..."

Öne doğru eğildi ve ellerimi ellerinin arasına aldı. Birden onun teninin benimkinden daha sıcak olduğunu fark ettim. Ama artık gerçekler böyleydi. Kurtadamlar sıcak, vampirler biraz soğuk olurdu ve ben bir vampirdim.

Bunu tekrar unutmama izin veremezdim.

"Aynı fikirde değilim Diana. Eğer başarı şansı olmasaydı, yaşlı Myrr bunu bilirdi. Parçalar bunu bilirdi... Eğer sonumuz kaderimizse ve değiştirilemiyorsa, kaderin bizi bu yola sürüklemesi çok zalimce olmaz mı? Dün gece bana söylediklerinizi hatırlayın. İçeri güvenle girmeliyiz."

Sienna'dan papağan gibi tekrarladığım sözler. Bir homurtu çıkardım ve ellerimi çekerek arkama yaslandım. "Sen benim danışmanımsın Lochlin. Söylediklerimi yüzüme vurmamalısın."

Sırıttı ve bana göz kırptı. "Size yalan söylemek için büyük paralar almıyorum kraliçem."

Yalanlardan bahsetmişken.

"Onunla konuşmak için kulübeye gittiğinizde Mary'nin size tam olarak ne söylediğini tekrar anlatın."

Loch dün gece Teeter'ı bulmaya gitmiş ama bir alamamıştı. Evli ve çocuksuz olmasına rağmen, kulübesinin boş olmasının o kadar da olağandışı olmadığını düşündüm. Sık sık gittiği bar ve tavernayı hızlıca araştırdıktan sonra onu görmediğini iddia eden Mary'yi ziyaret ettiğimde Teeter'ın kaçtığını düşündüm. Ya da belki de benim hâlâ hayatta olup olmadığıma dair bir haber alana kadar başını eğiyordu. Biz kurtadamlar çok meraklı olduğumuz ve hizmetkârlar konuştuğu için şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

"Mary zor biri. Okuması zor..." Loch konuşmayı tekrar düşünürken gözlerini kısarak konuştu. "Belli ki hala kederin pençesinde, bu yüzden emin olamıyorum, ama Teeter'ın ona ulaşip ulaşmadığını sorduğumda bana karşı tamamen dürüst olmadığını hissettim. Bundan bahsederken gözlerimin içine bakmadı."

Ne olursa olsun, yolculuğumuz yaklaşırken, işleri daha da karıştırmayacak gerçek bir çaremiz yoktu. Kalanlara göz kulak olmaları için kaleye daha fazla muhafız eklemiştik ve dönüşümüze kadar bunu aklımın bir köşesine itmek zorundaydım. Bugün kraliçe olarak geçirdiğim en önemli gündü. Ve işlerin gidişatına bakılırsa muhtemelen son günlerden biriydi.

Lochlin geniş omuzlarını silkerek, "Ne olsun, Raven'ı yanımızda getirmenin akıllıca olduğunu düşünüyorum," dedi. "Eğer bununla ilgili bir sorunları varsa, eminim bunu paylaşmaktan çekinmeyeceklerdir, bu yüzden deneyebiliriz. Ve ben, o, Dominic ve kanatta bekleyenler arasında, bunu planlamaya başladığımızdan biraz daha iyi hissediyorum."

Ben de öyle, en azından bugünkü zirve söz konusu olduğunda. Raven konusunda ısrar ettiği için ağabeyime kızmıştım. Yolculuğa çıkacak kadar iyi olduğunu bile düşünemiyordum ama bu sabah yola çıkmadan önce onu gördüğümde yanaklarına renk gelmişti ve her zamankinden daha güçlü görünüyordu. Ayrıca, bir parçamın onu orada istediğini de inkâr edemezdim. Konuşmasa da, elimi tutamasa da, aramızdaki bağ sayesinde ona ulaşabileceğimi ve desteklendiğimi hissedeceğimi biliyordum.

Bu beni aptal mı yaptı? Eğer bu beni zayıf yapıyorsa? Öyle olsun. Gecenin bir yarısı bu dünyada gerçekten güvенеbileceğim çok az insan olduğunu fark etmişim ve Raven listenin en başına yükselmişti. Kader arkadaşı olmayabilirdik, ama yüzeyselliğin ötesine geçen ve benim yaptığım bir seçimin etrafında bir yere yerleşen derin yollarla birbirimize bağlıydık ve

Belki de onun yaptığı bir şeydi. Sonraki birkaç günü atlattıktan sonra, bunun nasıl ve neden olduğunu bulmaya ve araştırmaya kararlıyım.

Ama bu, yolculuk sırasında önümüzdeki dört saat boyunca karşımda oturmasına ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyordu.

Mav'ın, onun yerine Kuzgun'u seçtiğim ve onun duygularını tamamen göz ardı ettiğim için incinmiş duyguları ve Kuzgun yakınımdayken doğru düşünemediğim gerçeği arasında, Lochlin'le tek başıma ata bindim. Mav, Raven'la ata binmezdi, Raven'ın Mav'ı öldürmeden onunla ata bineceğine güvenilemezdi ve ben de ikisiyle birlikte oturmak istemiyordum. Bu yüzden, Sienna ve Dom'un kanatlı Avcı'yla önden gitmesine rağmen, yarı dolu arabalardan oluşan küçük bir kervan oluşturmaya karar vermiştik.

Şimdi Mav'ı düşündüm ve kaşlarımı çattım. Ona sorulacak daha çok soru vardı. Kan kurdu saldırısının arkasında onun olduğunu düşünmüyordum ama aynı zamanda ona güvenilip güvenilemeyeceğini de sorguluyordum. Yine de onun gelmesini sağlamak ve diğer kral ve kraliçeleri davamıza katılmaları için etkilemeyi ummak için iyi davranmam gerekiyordu. Mav'ın anıları aracılığıyla Peçe'nin parçalanmasına tanık olmak ve parçalara ev sahipliği yapan kızları görmek, diğer anahtarları bulmak için en büyük ipucumuzdu. Maverick olmadan, onları ikna etmek için sadece benim ve Sienna'nın sözünü öneriyorduk.

Yolculuğun geri kalanında hem kafamda hem de Lochlin için konuşmamı prova ettim.

Nefesimin altında son alıştırmaya turu olduğunu umduğum şeyi henüz bitirmiştim ki Loch yavaşça alkışlamaya başlayınca şaşırdım. "Hepsi aptal ya da düşündüğümüzden daha deli değilse, bu davanın arkasında birleşecekler. *Senin arkanda*, Diana. Sözlerin şimdiye kadar duyduklarım kadar ikna edici, bu yüzden kraliçelikten istifa etmemen için sana bir kez daha yalvarmak istiyorum."

"Başka seçeneğim yok, artık bana liderlik etmem için güvenmiyorlar. Bunu sen de zamanla anlayacaksın dostum." Notlarımı bıraktım ve uzun bir süre ona baktım. "Yerimi alman için seni seçerdim, Loch. Bölgede senden daha iyi bir erkek yok."

Sözlerimi onaylarcasına başını eğdi. "Güvenini takdir etsem de Diana, ben liderlik yapamam. Konu kan bağı olduğunda senden daha iyi değilim."

Elimi omzuna koydum. "Biliyorum Loch. Çok uzun zamandır biliyorum."

Yüzü soldu ve geri çekildi. "Siktir. Biliyor musun?"

Güldüm. "Babam senin yarı Fae olduğunu biliyordu ve sırrın konusunda bana güvendi. Sanırım bu yüzden ben de sana her zaman güvendim."

Loch'un başı eğildi. "Ah, genç kız..."

"Söylenecek başka bir şey yok, eski dostum. Şimdi, benim için bir isim listesi hazırlama şansın oldu mu? Kral olarak bizi gururlandırabilecek başkaları?"

"Buldum," dedi ve ceketinin cebine uzanıp küçük bir indeks kartı çıkardı. Bana uzattı ve ben de isimleri taradım, bu uzun sürmedi.

Sadece bir tane vardı.

"Ciddi misin?" Ona şaşkın bir bakış fırlatarak söyledim.

"Klanları sadık ve kalpleri doğru. Benim oyum bu yönde. Eve dönene kadar bunu düşünün ve eğer size başka adayların listesini vermemi isterseniz, bunu seve seve yaparım."

Not kartını katladım ve cebime koydum, tam da bunu yapmaya kararlıyım - isim ve arkasındaki gençlik beni şaşırtmıştı. Araba durdu ve bir an sonra kapıya vuruldu.

"Nehirdeyiz Kraliçem."

Loch ve ben nehir kıyısına çıktık ve ben titredim. Ayrıldığımız zamankinden bile daha soğuktu, ki bu garipti. Şüphesiz güneş her şeyi biraz ısıtmış olmalıydı...

Omuzlarımın üzerinden ayak sesleri geldi ve diğerlerinin nehrin kenarında yanıma geldiğini görmek için döndüm. Mav bir kenarda duruyordu, surati asıktı ama en azından şişmiş çenesi daha iyi görünüyordu. Will ve Nicholas bize doğru geldiler, onları Raven izledi...

Raven, sanki dünyası daha önce siyah ve beyazmış da ilk kez renk görüyormuş gibi durup bana bakıyordu. Ellerim ona dokunmak için kaşınıyordu ve onları yumruk yapıp yanıma aldım.

"Nasıl geçti?" O ve Dom harabelerin olduğu yönden bize doğru yürürken Sienna'ya sordum. Bizden çok önce gelmişler, keşif yapmışlar ve kimseye tuzak kurulmadığından emin olmuşlardı.

Sienna yüz metre ötedeki ağaçlık alanı işaret ederek, "Masanın etrafına oturma yerleri kurduk, yiyecek ve içecek koyduk," dedi. "Avcım Belona şuradaki ağaçların arasına gizlenmiş durumda. Hem Sal hem de Kraken nehrin derinliklerinde bekliyor, gerekirse çağrımıza yanıt vermeye hazırlar."

"Peki ya Xefia? Onu gördün mü?" Ona sorgulayan bir bakış atarak sordum.

"Sadece bir anlık bir bakış, ama sözünü tutmasını bekleyip beklemememiz gerektiğini benden daha iyi bilirsiniz." Sienna ellerini arkasında birleştirdi.

Başımı salladım, kendi sorumun cevabını zaten biliyordum. "O burada olacak." Nehre baktım ve başımı salladım. "İçeri girip diğerlerini beklemeliyiz."

Nehrin kıyısından harabelere doğru kısa bir yürüyüş yaptık ve çatlak ve sallanan çatının üzerine tünemiş devasa kaymaktaş sütunların antik güzelliğine hayran kalmaktan kendimi alamadım.

Odanın ortasındaki devasa mermer masaya daha yeni oturmuştuk ki dışarıdan sesler duydum.

"Birileri yarım gün erken gelmiş," diye mırıldandı Dominic, içgüdüsel olarak elini boş kınına götürüp orada olmayan bir kılıcın kabzasını aradı.

Taş basamakları tırmanan botların sesini, belli belirsiz tanıdık gelen sert bir kahkaha izledi.

"Neden hiç şaşırmadım ki?" Gabe mozoleyi andıran odaya adımını atarken sesi yankılanarak konuştu. Siyah kanatlarını arkasına doğru açmıştı ve şimdi onları gösterdiğine göre etkileyici olduklarını kabul etmek zorundaydım. "Günaydın," dedi, kanatlarını toplayıp bize katılmak için zemini geçerken başını bana doğru eğerek.

Bir elimi genişçe açtım. "Gabe, buradaki herkesi zaten tanıdığina eminim."

"Herkesi tanıyorum, tamam. Asıl soru şu: Toplantının başlamasına saatler kala neden buradasınız?"

Raven omuz silkti. "Biz de sana aynısını sorabiliriz."

"Touché. Bakın, laf sokmak istemem ama burada benim bölgem dışında temsil edilen sadece iki bölge var. Peki neden altı kişisiniz?" Başını alaycı bir şekilde salladı. "Umurumda olduğundan değil ama endişelenmeniz gereken kişi *ben değilim*. Cleona bundan hiç hoşlanmayacak."

"Her birimiz bir danışman getirme iznine sahibiz ve diğerleri için iyi bir nedenim var, toplantı başladığında sizi bilgilendireceğim, çünkü onlar davamızın tanıkları" dedim, ses tonumu sert ama kibar tutarak.

"Yalnız gelmişsin gibi davranmaya çalışmayacaksın, değil mi Gabriel?" Will sandalyesini masadan itip ayağa kalkarken sordu, dudaklarında sıkı bir gülümseme vardı.

"Her ihtimale karşı birkaç arkadaşımı getirmiş olabilirim."

İki adam karşı karşıya geldi, Dom tetikteydi ve gözleri en ufak bir saldırganlık hareketine karşı Gabe'in üzerindeydi.

"Bunun için çok erken." Yorgun bir iç geçirdim ve ellerimi masaya vurdum. "Hepimiz oturup siklerimizi bir kenara bırakabilir miyiz lütfen? Bunun için kolay kısmı olması gerekiyordu. Eminim aynı fikirdeyizdir. Gabe, bu şeytani tanrıçanın neler yapabileceğini kendin de gördün. Ve Peçe düştüğünden beri Bölgelerde devam eden ve artan yıkım daha da kötüye gidiyor. Eğer içimizden herhangi biri bunu atlatmak istiyorsa, küçük çekişmeleri bir kenara bırakmalı ve ortak bir hedef doğrultusunda ilerlemeliyiz. Desteğinize güvenebilir miyim?"

Gabe bir elini kar beyazı saçlarında gezdirdi ve derin bir iç çekti. "Kendi kralımızla yaşadıklarımızdan sonra kime güveneceğimizi bilmek zor. O dişi şeytan her an herkesin içine sızabilirmiş gibi geliyor. Dürüst olacağım, bu beni kumların üzerinde fırtınayı izleyen bir çöl kedisinden daha sinirli yapıyor."

Sonunda, yatıştırabileceğim bir korku. "Ya sana artık durumun böyle olmadığını söylersem? Şimdilik etkisiz hale getirildiğini söylesem? Öz kardeşi Nefir gelip bana kendisi söyledi. Tam güçle geri dönmeden önce biraz zamanımız var. Onu kendi oyununda yenmenin bir yolunu bulma zamanı."

Gabe meyve ve içeceklerle dolu yan masaya doğru ilerleyerek, "Bu beni rahatlattı," dedi. "Eğer durum buysa beni biraz daha az seğirtir." Ağzına bir üzüm attı ve çiğnedi.

"Evet, çok heyecanlanma," diye ekledim, onu kandırmaya çalıştığımı düşünmemesi için elimi taşın altına koyup haberi şimdi verebileceğimi düşündüm. "Nefir ayrıca kız kardeşini ziyarete gittiğini ve onu bu çılgınlığa son vermeye ikna etmeye çalıştığını da itiraf etti. Görünüşe göre tutsakmış, bu yüzden eylemlerini gerçekleştirmek için başkalarını kullanıyormuş. Ama onu 'yanlışlıkla' serbest bırakmış. Gücünü geri kazandığında, kirli işlerini yapmak için başkalarının bedenlerini ele geçirmeyecek. Daha da güçlü olacak ve her şeyi kendi başına yapabilecek."

"Lanet olsun," dedi Gabe, kalçasını yan masaya yaslayarak. "O zaman ben de kartlarımı masaya koyabilirim. Halkım mutlu değil. Yarısı Malach'ı olduğu gibi gördü; onun kontrolü altında solup giden, eski benliğinin bir kabuğu. Krallarının sonuyla karşılaşmadan önce öldüğünü biliyorlardı ve bu başlı başına bir merhametti. Ama hâlâ onun ölümünden sizi ve halkınızı sorumlu tutan pek çok kişi var. Şu anda onlara sıkı bir tasma taktım ama

Birinin kellesini cinayetden dolayı tepside sunana kadar bu devam eden bir sorun olacak."

Hiç sürpriz olmadı ama itiraf etmeliyim ki bu haber beni pek heyecanlandırmadı.

"Sıraya girmeleri gerekecek, çünkü benim adamlarım da şu anda kendi paylarının peşinde."

"Nefis... Biri et parçası mı dedi?" Bir kadın sesi seslendi. Hepimiz dönüp Fae Kraliçesi Cleona'nın odaya girişini izledik. Onu yıllardır görmemiştim ama hiç yaşlanmamıştı. Beline kadar uzanan sarı saçlarında çiçekler vardı ve tepeden tırnağa zümrüt yeşili giyinmişti, bu da çok uzun boylu, çok zayıf bir orman perisi izlenimi veriyordu. Sadece parlayan kehribar rengi gözleri onun muzip cazibesini azaltıyordu.

O kehribar gözler şimdi bana dikilmişti ve kıvrınmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sizi tekrar görmek güzel, Kraliçe Cleona," dedi Will, elini uzatarak ona doğru ilerlerken geniş gülümsemesi gerçekmiş gibi görünüyordu.

"William, iyi görünüyorsun," dedi, onu tepeden tırnağa süzdükten sonra dudaklarını yalayarak.

İlginç.

Anlaşılan Will ondan hoşlandığını söylediğinde, *gerçekten* hoşlandığını kastetmişti. Uzattığı elinin üzerine eğilip parmaklarının ucunu öptü ve genç bir kız gibi kıkırdamaya başladı. Kesinlikle olmadığı bir şeydi bu.

Will elini bırakıp geri çekilirken, "Hepinizin burada beni beklemesini beklemiyordum," diye sordu. "Geç mi kaldım?" diye sordu, beyaz sarı kaşları altında yükselirken. Zaman dilimini çok iyi biliyordu ve erken de gelmişti.

"Anladık," diye mırıldandı Mav, "Herkes erken geldi. Tüm bu politik oyunları bir kenara bırakıp başlayabilir miyiz lütfen? Zaten başım ağrıyor ve kan emici beynimi kurcalamaya başladığında daha da kötüleşecek."

Eğer ona ulaşabilseydim, Cleona'nın kafası ona doğru savrulurken ağzının ortasına bir tokat atardım.

"Peki bu kim?" diye sordu, sesindeki tını kaybolmuş, geriye alaydan başka bir şey kalmamıştı.

En diplomatik gülümsememi takındım. "Bu Maverick. Perde'yi yıkan olayın tanığıydı."

Başını eğdi ve onu mikroskop altındaki bir organizma gibi inceledi. "İnsana diline dikkat etmesini söyle, tabii dilini benim çıkarmamı istemiyorsa."

Odanın diğer tarafındaki meyve tepsisini görünce aniden gözleri parladı.

"Kivi, benim favorim!" dedi ve sanki az önce birini parçalamakla tehdit etmemiş gibi ellerini çırparak sergiye doğru zıpladı.

"Dün gece Rabia'yla konuştum ve hologram aracılığıyla katılmayı kabul etti," dedi Loch ve ceketinin cebinden küçük, siyah bir kutu çıkarıp masanın üzerine koydu. "Herkes aynı fikirdeyse, erken başlayıp başlayamayacağına da bakabilirim?"

"Bana uyar," diye cıvıldadı Cleona, kristal bir tabağı taze kiviyle doldururken.

Tamam, yani gerçekten oluyordu. Loch Rabia ile ilk teması kurup bağlantıyı erkenden kurmak için ondan izin alırken ellerim nemlendi.

"İyi olacaksın," diye mırıldandı Raven, omuzlarımız birbirine değene kadar bana doğru eğildi. Sadece bu basit dokunuş bile içime bir sükûnet dalgası gönderdi.

Zaman ayırmıştım. Konuşmamı çalışmıştım ve tek yapmam gereken konuşmamda dürüst olmaktı. Elbette, başka bir yol olmadığını görecektlerdi.

"Kraliçe Rabia? Bizi görebiliyor musunuz?" Melek kraliçenin görüntüsü kara kutunun tepesinden dökülürken Loch sordu.

Kibirli Fae'lerin aksine, çoğu Melek ebedi gençlik ve güzellik yanılmasına ulaşmaya çalışmakla uğraşmazdı. Zarafetle yaşlanma eğilimindeydiler. Rabia hala her standartta bir afetti ama gözlerinin etrafındaki ince çizgiler ya da bir zamanlar olduğu kadar zayıf olmadığı gerçeğini dert etmiyordu.

"Evet, hepinizi görebiliyorum," dedi Rabia sıkı bir gülümsemeyle masanın etrafına bakarken. "Sen beni görebiliyor musun?"

"Seni görmek mi?" Cleona dramatik bir şekilde elini kalbine götürerek soluk soluğa kaldı. "Lanet olsun, seni nasıl göremedik? Hizmetkârların seni orada neyle besliyor Rabia... Tenekeden domuz yağı mı?"

Melek kraliçenin gözleri bir an için irileşti ve sonra kısıldı. "Seni sik kafalı, Cleona." Öne doğru eğildi, başı öne eğikti, sonra elini ona gönderdiğimiz siyah kutunun üzerine vurdu.

Gabe hepimiz adına konuştu, görüntüsü titredi ve sonra kayboldu, bağlantı kesildi.

"Kahretsin."

BÖLÜM 12

Kuzgun

W Hepimiz dönüp şaşkın bir sessizlik içinde Cleona'ya baktık. Bu kibirli, çocuksu kadın dünyayı kurtarma şansımızı *şişman* bir *şakayla* mı mahvetmişti?

"Ne?" diye sordu, gözleri alaycı bir masumiyetle kocaman açılmıştı. "Ne dedim ben?" "Onunla tekrar bağlantı kurmaya çalış, Loch," diye tersledi Diana, eliyle hologram kutusu.

Her gözeneğinden sızan öfkeyi hissedebiliyordum ve bunun sadece aramızdaki bağdan kaynaklanmadığından oldukça emindim. Yeşil gözleri bana doğrultulmadığına sevindiğim bir lazer yoğunluğuyla Cleona'ya dikilirken bunu pek de iyi saklamıyordu.

Neyse ki Cleona zaten kivileriyle meşguldü ve fark etmemiş gibi görünüyordu. "Bunun çok ama çok güzel olduğunu söylemeliyim. Neredeyse Guisala'da yetiştirdiklerimiz kadar güzel," dedi ve bir kaşığı yumuşak etin içine kaydırıp sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ağzına bir ısırık daha attı.

Hayır.

Benim sinirlenmem Diana'yı daha da kızdıracaktı. Bunun yerine soğukkanlı, sakın ve derli toplu düşünceler yaymaya çalıştım.

Parmağımı masaya vurarak gözleri üzerime çektim. "Loch onu tekrar çevrimiçi yapamazsa, geri kalanımızla devam edelim, böylece bu tamamen zaman kaybı olmaz. Rabia makul görünüyor. Sakinleştikten sonra Diana ile özel bir görüşme yapmaya açık olacağını düşünüyorum."

"İyi şanslar." Cleona gözlerini devirdi. "Her zaman o haleyi parlatıyor, herkesin neyi yanlış yaptığı konusunda telaşa kapılıyor. Süt sağacak

Bu melodramı yıllardır izliyorum."

Melodram. Sanki Cleona'nın az önce söyledikleri hepimizin erken yaşta mezara girmemize neden olmamış gibi.

"Her ne olursa olsun," dedi Diana, "bir iki gün içinde onunla temasa geçeceğim ve bugün burada paylaşmak üzere olduğumuz bilgileri kendisine sunacağım. O da tıpkı sizin gibi bu konuda çok az seçeneğimiz olduğunu görecektir."

Loch, "Bu kadarla yetinmek zorunda, çünkü telefonu açmıyor," diye mırıldandı.

Cleona bana "sana söylemiştim" dercesine kaşlarını kaldırdı ama ben ona cevap verme tatminini yaşatmadım.

Diana ayağa kalktı ve masanın başında durmadan önce odanın içinde huzursuz bir tur atmaya başladı.

"Adını anmak istemediğim tanrıça, yeniden başlayabilmek için bu dünyayı ve üzerindeki herkesi yok etmeye yemin etti. Bugün hepinizi buraya, bu tehdidin ne kadar korkunç olduğunu vurgulamak ve ona karşı verdiğimiz mücadeleye katılmanızı rica etmek için çağırdım."

Sonraki yarım saat boyunca Diana içini . Lilis'in yarattığı katliamın anlattı. Vampirler, iblisler ve kurtlar arasında kışkırttığı savaşları özetledi. Kral Malach'ın acımasız ölümünü ve buna ilk elden tanık olmanın nasıl bir şey olduğunu anlattı.

Bittiğinde, yeminli düşmanı olsam bile ona hayır demekte zorlanırdım. Ve ancak o zaman büyük silahlarını çıkardı, hepimizden onu su kenarına kadar takip etmemizi istedi...

"Xefia?" diye seslendi.

Her şey o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Xefia'nın gelmemeye karar verip vermediğini merak ettim. Burada olmak için ısrar etmişti ama fikrini değiştirdiyse onu suçlayamazdım. O sadece bir çocuktü ve gerçekten travmatik bir olay yaşamıştı. Yine de onun tanıklığının olmaması Diana'nın işini daha da zorlaştıracaktı...

Dom ve ben endişeli bakışlar atarken, su çalkalanmaya başladı ve bir an sonra tanıdık bir yeşil saç teli yüzeye çıktı ve kırıldı.

"Merhaba Diana," dedi Xefia, sivri dişlerini göstererek küçük bir gülümsemeyle. "Geldiğin için çok teşekkür ederim Xefia. Bunlar benim-"

Diana sözünü kesti

"Meslektaşlarım, Fae Kraliçesi Cleona, İblis Kralı Gabriel ve Vampir Kralı William. Ve arkadaşlarımı seyahatlerimizden tanıyorsunuz."

Başını salladı ve yüzerek yaklaştı, kollarını ve gövdesini çimenli kıyıya dayadı. "Merhaba."

"Bildiğiniz gibi, tanrıçanın yıkım yoluna devam etmesini engellemenin en iyi yolunu belirlemek için görüşmeler yapıyoruz. Hikayenizi ilk ağızdan dinlemenin, onun ne kadar tehlikeli olduğunu ve bir araya gelmezsek farklı türlerin ne tür bir yıkımla karşı karşıya kalacağını göstereceğini umuyoruz."

Xefia'nın alt dudağı bir an için titredi ve bakışlarını kaldırıp derin bir nefes almadan önce dudağını hafifçe ısırıldı. "Çok güzel bir gündü," diye başladı Xefia, gözleri sanki anıların içinde kaybolmuş gibi uzaklara bakıyordu. "Büyüklerimizden birinin 300. doğum gününü kutluyorduk. Adı Yesenia'ydı. Halkımın reisiydi ve o günü aylardır planlıyorduk. Öğleden sonrayı oyunlar oynayarak ve yarışarak geçirdik. Küçük çocuklar akrobasi gösterileri yapıyordu ve kim en iyi numarayı yaparsa bir dizi gül renkli inci kazanacaktı. Faria o sabah şimdiye kadar gördüğüm en yüksek dörtlü taklayı atarak kazandı... Görünmeyen bir güç tarafından paramparça edildiğini gördüğüm ilk beden onunkiydi."

Birkaç hafta öncesine kıyasla sesi çok büyümüş gibi geliyordu ama burnunu çekip yanağından aşağı bir damla yaş süzülünce o sakin olgunluk havası kayboldu. Diana'nın ona uzanmak istediğini görebiliyordum ama Xefia devam etti, sesi kırık bir fısıltı gibiydi.

"Akşam ziyafetimizi bitirmiştik. Istakozlar, deniz tarakları, midyeler, istiridyeler... Biri deniz kabuğu kabuğuna üfledi, bu gelecek dans ve eğlencenin bir işaretiydi, ama ben o kadar uykulu ve memnundum ki, geceyi geçirmek için bazen yalnız kalmak istediğimde gittiğim gizli küçük bir mağara noktasına girdim. Kısa bir süre sonra kan kokusu beni uyandırdı. İlk başta bunun bir köpekbalığı saldırısı olabileceğini düşündüm. Genelde onlarla bir sorunumuz olmaz ama bazen yolunu kaybeden bir köpekbalığı olur. Panik içinde dışarı yüzdüm ama bunun bir köpekbalığı saldırısı olmadığını fark ettim. Su o kadar yoğun kanla kaplıydı ki göremiyordum... Zorlukla nefes alabiliyordum. Gözlerimi silerek yüzeye çıktım ve o zaman gördüm ki..." yutkunurken boğazı zorlandı, "Göz alabildiğine cesetler. Arkadaşlarım, ailem, aile reisimiz, çocuklar... hepsi karanlık olanın öfkesi yüzünden ölmüştü."

Uzanıp çocuğa sarılmak istedim ama onun sadece hikayesini bitirmek ve suyun sığınağına geri dönmek istediğini biliyordum.

"Durdurulması gerekiyor," dedi Xefia, bakışlarını tekrar kaldırıp etrafındakilerin yüzlerine bakarak. "Başkalarının acısından zevk alıyor ve ben de aynı acıyı ona yüz kat fazlasıyla geri vermek için elimden geleni yapacağım. Eğer Diana'ya anahtarları birleştirme, Peçe'yi geri getirme ve dünyayı kötü tanrıçadan kurtarma görevinde yardım etmeyi kabul ederseniz, benim ve denizdeki tüm yaratıkların içinde sonsuza dek bir müttefikiniz ve dostunuz olacağına söz veriyorum."

Dönüp Diana'ya acımasız bir gülümseme gönderdikten sonra ona bir öpücük kondurdu ve tekrar suyun içinde kayboldu.

Etrafıma şöyle bir bakındım ve Cleona'nın bile ağzının hafifçe aşağıya dönük olduğunu görünce şaşırdım.

"Zavallı çocuk," diye homurdandı Gabe, gözlerini sudan çevirirken bir nefes çekti. "Böyle bir şeyi görmek zorunda kalmamalıydı. Kimse görmemeli."

"O artık halkının kraliçesi," dedi Diana, "onu buraya davet etmemin bir nedeni de bu. Söylediği gibi, o ve geride kalanlar kendilerini bu davaya adanmış durumdalar."

"Başka üzgün deniz kızları da geliyor mu, yoksa içeri dönebilir miyiz?" Cleona ürpererek konuştu. "Bu çok iç karartıcıydı ve hava her geçen dakika daha da soğuyor."

Tanrım, soğuk bir kaltaktı.

Hepimiz odaya geri döndük ve Mav'ın sandalyesinin arkasında duran Diana ve Nicholas dışında yerlerimizi aldık. *İşte başlıyoruz, gerçek gösteri başlamak üzere.* Eğer bu Cleona'yı harekete geçirmediyse... hiçbir şey geçiremezdi.

"Size göstermek istediğim bir şey daha var ki bu belki de en önemli parça. Maverick Peçe'nin düşüşünü tetikleyen ana tanıklık etti. Southwindli Nicholas'ın başkalarının düşüncelerini yayınlamasını sağlayan bir yeteneği var ve Maverick o gün neler olduğunu size göstermemize izin vermeyi teklif etti, böylece kendi gözlerinizle görebilirsiniz."

Maverick'in herhangi bir övgü almasından hoşlanmıyordum. Aslında, hepimizi öldürmeye çalışmadığından hâlâ emin değildim. Ama Nicholas'ın elini piçin kafasına koyup güzel bir beyin sikme turu atmasını izlemek kesinlikle duygularımı incitmedi.

Aylar önce ilk kez gördüğümüzde olduğu gibi, Maverick'in anıları vampirin avucundan yansıtılan ruhani bir film gibi oynamaya başladı. Stonehenge'i oluşturan devasa kayalar, onları çevreleyen yetimlerin yüzleri gibi odak noktasına geldi.

Sienna, saçları henüz şimdiki gibi alev alev yanan kızıl değildi ama yine de Cleona'nın bakışlarını anılardan ayırıp ona doğru bir bakış fırlatmasına yetecek kadar tanıdıktı. Zayıf ve solgun, uzun, beyaz-sarı saçları olan ve Jade'in kız kardeşi Opal olduğunu bildiğimiz bir başka kız. Ve sonra üç kişi daha... Biri siyah bir pelerinle , kapüşonunun içinden koyu renk bukleler dökülen, gözlüklü ve kahverengi saçlı tombul bir kız ve üçüncüsü, saçları boyanmış gibi görünen bir kız, çünkü hiç bu tonda doğal bir saç görmemiştim.

Huzurlu ve normal bir gün gibi görünüyordu, ancak karanlık bir figür çocukların yanından geçip taşların tam ortasında yeniden belirdiğinde her şey bir anda değişti. Hayalet gibi ama oradaydı, belki de Maverick ya da kızlar tarafından tam olarak görülüp tanınmıyordu bile.

Bir an sonra, havayı yaran bir patlamayı kör edici bir ışık parlaması izledi. Sayısız kristal parça havada şarapnel parçaları gibi savruldu. Maverick'in görüşü, patlamanın etkisiyle bir düzine metre uzağa fırlamış olan beyaz-sarı saçlı kıza doğru kayarken değişti. Kız hareketsizdi ve kanlar içindeydi. Bir küfür savurarak kıza doğru koştu, onu kabaca omzunun üzerinden fırlattı ve koşarak uzaklaştı. Masanın üzerindeki görüntü parıldadı ve sonra dağıldı.

Nicholas elini çekince Mav öne doğru yığıldı ve Cleona bir nefes verene kadar oda sessizliğe .

"Vay canına, bu inanılmazdı. Titanik'ten bile daha iyiydi." Neşeyle alkışlamaya başladı. "Gerçekten sansasyonel. Tekrar yap."

Gabe'in başını sallayarak onayladığını görmek için ona doğru baktım. Ben de onlarla birlikteydim ama nedenim ikiydi. Mav sonunda son yararlı amacına hizmet etmişti. Eğer onu öldürmem gerekirse, artık beni durduracak hiçbir şey yoktu. Ayrıca Diana'nın davası da sağlam görünüyordu.

Elbette şimdi herkes onu desteklemek için imza atacaktı. Tek yapmamız gereken Rabia üzerinde çalışmaktı ve Lilis'i durdurmaya hazır bir ittifaka doğru yola çıkmış olacaktık.

Diana tekrar ayağa kalktı, öne doğru eğilirken ellerini masanın üzerine koydu. "Sienna ve ben şu anda parçanın birer parçasını elimizde tutuyoruz. Peçe'yi geri getirmek için diğer üç anahtarla birleşmemiz gerekiyor. Şimdi sizden desteğinizi ve müttefikliğinizi taahhüt etmenizi istiyorum. Hükümdarların her birinin Bölgelerine geri dönmelerini ve halklarından aradığımız kadınlara benzeyen herhangi birini aramalarını istiyoruz - Maverick'in anılarında gördüğümüz diğer üç kişi. Her yerde olabilirler ama parçalar

onları bölgelere yönlendirerek bize daha da yaklaştırıyor. Lochlin hepinize bu çocukların büyüdüklerinde neye benzeyebileceklerine dair bir tanımlama ve geçen zaman çizelgesi içeren bir dosya gönderecek. Eğer bu haberi yaymaya başlarsak, en azından diğer anahtarların izini çabucak sürebilir ve tanrıça tam gücüne kavuşmadan onu durdurabiliriz diye düşünüyorum."

Diana odaya baktı ve çenesini kaldırdı.

"Şimdi size soruyorum... Destek sözü verip Peçe'yi onarmamıza yardım edecek misiniz?"

William hemen bir elini kaldırdı. "Benim ve halkımın desteğine sahipsiniz."

Diana Gabe'e doğru döndü. Bir kalp atışı kadar duraksadı ama sonra başını salladı.

"Malach'ın ölümünü ele almak zorundayız ve bu biraz politika gerektirecek, ancak şimdi görüyorum ki bundan kaçmanın bir yolu yok. Desteğimi aldınız."

Sonunda hepimiz Cleona'ya döndük ve o da ince bir omzunu

kaldırdı. "Mmm... yani, benden bir *hayır* olacak."

Hava odayı toplu bir *vınlamayla* terk etti.

"Bekle, ne?" Gabe hepimizden önce sesini bularak sordu. "Bu orospu tanrıçanın dünyayı yok edeceğine inanmıyor musun?"

"Oh, buna inanıyorum. Hava çılgıncaydı ve bu Lilis'in neler yapabileceğini duydum."

Tanrıçaların adını kullandığında hepimiz birden irkildik ve nereden duyduğunu merak ettim ama o aptal ağzıyla konuşmaya devam etti. "Ben sadece... umursamıyorum?" dedi burnunu kırıştırarak. "Neden böyle yaptığınızı anlıyorum. Ama biz Fae'ler Guisala'ya sahibiz. Yani her şey boka sarsa bile, orada dokunulmazız. , büyük ölçüde sarp kayalıklarla korunuyor ve büyüyle destekleniyor. Oradaki havayı kontrol ediyoruz ve eğer biri aşağıdan saldırmaya kalkarsa, kilometrelerce uzaktan geldiklerini görebiliriz. Bekleyeceğiz ve yeni dünya programına başlayacağız. Yeni bir başlangıç yapma, tabiri caizse çöpleri ortadan kaldırma fikrinden nefret etmiyorum."

Bize bakarken gülümsemesi bıçak gibi keskindi. Göğsümde öfke patlayıp büyüdükçe sakin kalma kararlılığım sarsıldı.

"Madem bize yardım etmeyeceğini biliyordun, neden gelmeyi kabul ettin?" Diana, Fae Kraliçesi'nin az önce indirdiği yumruktan sonra açıkça sersemlemiş bir halde talepte bulundu.

"Dürüstçe mi? Kral olmanın Will'i daha da seksi yapıp yapmadığını görmek istedim. Ve itiraf etmeliyim ki öyle oldu." Vampir krala kirpiklerinin altından uzun bir bakış fırlattı. "Bu yolculuğa kesinlikle değdi. Ve insanın kafasında oynattığın o küçük film," durakladı ve parmaklarını öptü. "Bravo! Şimdi izin verirseniz, halkımın yanına dönmem gerekiyor. Bu gece için bir parti planladık. Size iyi şanslar..." elini havada belli belirsiz bir hareketle salladı, "başınıza ne geliyorsa artık. Stonehenge'de o kızlardan birine benzeyen birini görürsem size haber veririm."

Bir an sonra gitti, büyüü etrafını hepimizi arkasından bakakaldı.

"Bencil sürtük," diye mırıldandı Maverick nefesinin altında.

Keşke o bencil kaltak onu duysaydı ve daha önce tehdit ettiği gibi dilini çözseydi.

"İtiraf etmeliyim ki bunun olacağını tahmin etmemiştim," dedi Gabe, alçak sesle ıslık çalarak. "Bu çok büyük bir darbe. Cleona'nın çekilmesi aslında adamlarımla aramı düzeltmeme yardımcı olabilir ama ikisini de kaybetmek işimizi kesinlikle daha da zorlaştıracak."

Diana iç çekti ve sanki vücudu ağrıyormuş gibi hantalca oturdu, ama durumun böyle olmadığını biliyordum. Sadece kalbi kırılmıştı, bu aramızda gün gibi açıktı. "Adamlarını gemiye aldıktan sonra Rabia'yla temasa geçeceğim, Gabe. Sanırım barışı sağlayabilir ve onu bizim tarafımıza çekebilirim. O iyi ahlaklı, doğru düşünen bir lider, bu yüzden yardım etmeyi kabul edeceğinden eminim, özellikle de Cleona'yı aradan çıkarırsak. Geri kalanımız sadece fazladan iş yapmak ve anahtarların hiçbirinin Fae Bölgesi'nde bulunmamasını ummak zorunda kalacağız," dedi Diana acımasız bir gülümsemeyle. "Kim bilir, belki şansımız yaver gider?"

Herkesin yüzündeki ifadenin benimkiyle eşleştiğinden emindim, işler bu şekilde gittikten sonra kimsenin şansının yaver gideceğine dair büyük umutları yoktu.

Lochlin sandalyesini iterek ayağa kalktı ve "Bu görüntüleri ve diğer anahtarların açıklamalarını gün sonuna kadar hepinize ulaştıracağım," diye ekledi.

Kısa bir süre sonra harabelerden çıktık ve tam Nicholas'la birlikte arabama binmek üzereydim ki Diana bana el salladı ve Lochlin benim yerime geçti.

"Sanırım güvertedesin," dedi Loch, diğer vagona tırmanmadan önce kolumu okşayarak.

Dönüş yolunun büyük bölümünde Diana hiçbir şey söylemedi, ben de düşüncelerini bölmek istemeyerek sessizce yanında oturdum. Desteğimi hissedebileceğini umuyordum ama tek hissedebildiğim başarısızlık duygusu ve yaklaşan kıyametti.

"Buradan nereye gideceğimi bilmiyorum," diye mırıldandı sonunda. "Fae'ler büyüleriyle diğer anahtarları çabucak bulmak için en iyi şansımızdı." Bakışlarını benimkilerle buluşmak için kaldırdı. "Cleona'nın sözü olmadan, bu hava ya da o kötü kaltak bizi öldürmeden önce bunu başarabileceğimizi sanmıyorum."

"O zaman onun fikrini değiştirmeliyiz. Kaleye dönüp yeniden toplandığımızda, kafalarımızı bir araya getirebilir ve avantajımıza kullanabileceğimiz neye sahip olduğumuzu anlayabiliriz." Dedim ki. "Bir yolu olmalı."

"Will'in evli olması çok kötü. Bee'yi severim ama Will'den Cleona'ya bir kemik atmasını istemekten de geri kalmam, bilmem anlatabildim mi?" Sözleri yüzündeki kederli ifadeyle o kadar çelişiyordu ki, kahkaha atmaktan kendimi alamadım.

"Pragmatik ve esprili. Seni sevmemin iki nedeni."

Açıklama aramızda asılı kaldı ama geri adım atmadım. Eğer beni tekrar vurursa, öyle olsun. Hayatımın geri kalanında Diana tarafından vurulmanın, ona sahip olmak için en ufak bir şansım olduğunu bilmekten ve denememekten çok daha iyi bir kader olduğu gerçeğine uzun zamandır kendimi bırakmıştım.

"Bunun nasıl mutlu sonla biteceğini anlamıyorum Raven, ama gözlerime lanet olsun, ben de seni seviyorum."

Keşke bu sözlerin içimde çınlamasına izin vermek için beş dakikam bile olsaydı. Anın tadını çıkarmak, onu yakalayıp öpmek için. Ama arabamızın içi aniden titrek, turuncu bir ışıkla aydınlandı.

İkimiz de pencerelere doğru döndük ve harfleri alevden yapılmış dev bir tabela kaleden sadece yarım mil ötede tam olarak görüldüğünde bir hırıltı çıkardım.

VAMPIR KRALIÇEYİ YAK!

BÖLÜM 13

Diana

I Şömineye yaklaştım, günün işlerini hallederken sıcaklığını arıyordum. olaylar için ve onuncu zaman. Buna rağmen sayısız saatler hazırlıkların ardından buluşmamız neredeyse tamamen başarısızlıkla sonuçlandı. Fae kraliçesi en ufak bir ilgi göstermemişti ve çocuksu tavırları göz önüne alındığında, fikrini neyin değiştireceğini hayal etmek zordu. Kendi yeteneklerine ve halkının kendilerini güvende tutacağına o kadar inanıyordu ki başkasına gerek yok.

Daha da kötüsü, artık kendi halkımın desteğine güvenemezdim. Titreyen alevlerin görüntüsü zihnimde bir film gibi yuvarlandı ve onu bir kenara ittim. Muhalefet açıkça büyüyordu ve bir hamle yapmam gerekiyordu. Çabucak.

"Ben yatmaya gidiyorum."

Mav'ın asık suratlı sesi sessizliği bozdu ve parmaklarını şakaklarına yapıştırmış halde sandalyesinden kalktığını görmek için döndüm. "Bu zihin sikici şey insanda müthiş bir akşamdan kalmalık bırakıyor. Başım çatlayacak gibi."

Nicholas onun yanından geçerken, "Bana mı söylüyorsun," diye araya girdi. "Onu kullanmak daha da kötü. Daha yeni uyandım." Döner dönmez odasına gitmişti ve bitkin ifadesi beş saatlik uykunun onu canlandırmak için pek bir şey yapmadığını gösteriyordu. Vampir, Raven, Theo ve Myrr'in karşısındaki koltuğa yığılmış, Kahin'in mideye indirdiği devasa koyun etine bakıyordu.

Mav odadan çıkarken başımı eğip veda ettim, hâlâ çelişkili hissediyordum. Endişelerini ve pek ince olmayan teklifini bana iletmişinden beri aramızdaki soğukluk devam ediyordu ama bu tamamen uzak durduğu anlamına gelmiyordu.

Temel. Hükümdarlığımın geleceği iyi görünmüyordu ve ne kadar çok senaryo üzerinde çalışırsam çalışayım, bunu istikrara kavuşturmanın tek bir yolu vardı.

Kendime birkaç ay kazandırabilseydim, belki türler arası ittifakı sağlamlaştırabilir ve bizi doğru yola sokabilirdim, ama işlerin gidişatına bakılırsa, birkaç hafta dayanabileceğimi hayal etmek zordu. Yine de, bu saçmalığın ortasında meşaleyi devretmek, bir sonraki lideri başarısızlığa hazırlıyormuşum gibi hissettirdi...

Tırnaklarım avucumun içine battı ve sandalyemi odaya bakacak şekilde çevirirken bir iç geçirdim. Mav dışında az çok herkes buradaydı ve bu işi tek bir konuşmayla halletmek daha kolay olacaktı. Kapının arkasından kapanmasını bekledim, bu klik sesi tatsız gerçeği öğrenmek için bir işaretti.

"Halkımla aramız bozuldu ve ne kadar ileri gideceklerini görmek için bekleyecek vaktimiz yok. Sanırım size her şeyi anlatarak başlamalıyım." Uzun bir nefes aldım ve kendimi bundan sonra olacıklara hazırladım. "Mümkün olan en kısa sürede kraliçelikten istifa edeceğim."

Oda bir bir düzine sesle cınladı, varisimi seçmeme yardım eden kişi olmasına rağmen yüksek ses Lochlin'inkiydi. Gözleri ve sesi yalvarıyordu. "Diana, biraz daha bekle ve gör-"

Onunla yüzleştim. "Oturup tam bir iç savaşın patlak vermesini beklemeyeceğim Loch. Seçeneklerimiz ya şimdi harekete geçip yerime aklı başında birini atamak ya da bunun çok daha kötü bir şeye dönüşmesine izin vermek. Yiyeceklerimizi zehirleyecek kadar cesaretlendiler. Evime gelip tehditler savurarak ortalığı ateşe verdiler. Bundan sonra ne olacağını kim bilebilir?"

Raven, "O zaman hainlerin kökünü kazıyalım ve onları ibret olsun diye cezalandıralım," diye araya girdi.

Başımı salladım. "Halkımız her şeyden önce güce ve sadakate saygı duyar." Bu, Lycan'ın bana sayısız kez hatırlattığı bir gerçektir. "Klanların çoğunluğunun sadakati beni ancak bir yere kadar götürebilir. Kendi krallığını bile iç çatışmalardan uzak tutamayan, zor durumdaki bir kraliçeye daha ne kadar diz çökecekler? Yeterince uzun değil."

İtiraz etmek için ağzını açtı, sonra yüzünde ekşi bir ifadeyle kapattı. "Hain piçler."

"Bazıları öyle." Evangeline'in sert sesi odayı böldü. "Ama Diana'nın söyledikleri doğru, ne kadar nefret etsen de. Ve şu anda, bir vampir kraliçeleri olduğu gerçeği sadece bir spekülasyon. Söylenti. Buna inanmayan pek çok klan var. Gerçeği öğrendiklerinde..."

"Benim için yine gelecekler, ama bu sefer hepsi birden olacak," diye kabul ettim, Gavin'le ormanda yaptığım dövüşün anıları zihnimde yeniden canlanıyordu. O sadece tek bir kurttu ama yine de vampir güçlerimi kullanmadan onu yenebileceğimden şüpheliydim. Bir suikastçı ya da daha kötüsü onlardan oluşan bir ekip gönderirlerse ne olacağını sadece tanrıça bilirdi.

"Ne zaman?" Nicholas sordu.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde," dedim. "Daha erken yapabilseydim, yapardım; buradaki konumum giderek istikrarsızlaşıyor. Bu süre zarfında halletmemiz gereken çok şey var."

Sienna'nın eli havaya kalkarken yan tarafa baktım ve başımı eğdim.

"Kurtadamlar yeni bir lideri nasıl seçecekler ki? Taht için sırada kimse yok, değil mi?"

"Kral veya kraliçe varislerini seçer, ancak klanın bu tür şeyleri durdurmasının yolları vardır..." Nefesimi içime çektim ve bakışlarım tekrar Lochlin'e döndü. "Loch ve ben bu konuyu tartıştık ve ben seçimimi çoktan yaptım. Eşit oranda güce ve adil düşünceye ihtiyacımız var ve eğer sevdikleri ve saygı duydukları biri olursa daha da iyi olur." Vereceğim kararın ciddiyeti karşısında midem bulandı. Burada yapacağım seçim, Lilis'i yenmekle dünyanın geri kalanıyla birlikte yok olmak arasındaki fark olabilirdi. Ve da kötüsü, bu geri alamayacağım türden bir karardı. Bir kez ettiğimde, güçsüz olacaktım. Sadece bir halef seçmem ve işlerin umduğum gibi gelişmesi için dua etmem gerekiyordu.

"Peki istifa ettiğinizde rolünüz ne olacak?" Will ilk kez konuşarak sordu. "Halefinizin eğitimiyle ilgilenecek misiniz?"

"Bence ittifakı koordine eden ve diğer anahtarları bulmaya çalışan bir rol üstlenmek benim için en mantıklısı." Eğer tam bir ittifak kurabilirsek, ki bu büyük bir 'eğer'. "Diğer anahtarların aranmasını koordine etmek için liderlik deneyimi olan birine ihtiyacımız var. Halefim olarak da Loch'un danışman olarak kalacağını umuyorum."

Başını bana doğru eğdi. "Elbette yapacağım."

"İkimiz bunu konuştuk ve Elka'dan benim yerime geçmesini isteyeceğim."

İsim bir an asılı kaldı ve en azından bir kişinin onun kim olduğunu tam olarak bileceğini bilerek bekledim.

"Elka mı?" Sienna gözlerini kocaman açarak soluk soluğa kaldı. "Jordan'ın kız kardeşi mi? Daha çok genç..."

Lochlin başını salladı. "Bu doğru olsa da, Malach'a karşı verdiğimiz savaştaki performansı ona pek çok kişinin saygısını kazandırdı. Klanı çok sevilir ve

sadık ve nazik olarak bilinir. Lilis tarafından ele geçirilmeye dayanacak kadar güçlüydü - sana saldırırken Sienna, Malach'ın aksine o da ele geçirilmeden kurtulmayı başardı. Daha da önemlisi, onun bir karizması var. İnsanları manipölasyon veya yapaylık olmadan kendi tarafına çekmenin bir yolu - bir liderin kalbine sahip. Ayrıca arkasında babası var. Her ne kadar içimi yaksa da, kalede bir erkek figürü görmek isteyenler var. Umarım bu, o kadın düşmanı piçleri bile yatıştırır ve birleşik bir Bölge oluşturmaya yardımcı olur."

Doğuştan yarı vampir, yarı insan, sıfır kurt adam olarak hiçbir zaman tam anlamıyla yapamadığım bir şey. "Onunla benim aramda mümkün olan en kısa sürede bir buluşma ayarlamayı istiyorum Loch."

"Olmuş bilin."

Bee ile fısıldaşırken yanaklarından yaşlar süzölen Sienna'ya sempatik bir bakış attım. Jordan onun için bir kardeş gibiydi ve onun zamansız ölümünden sonra Elka ile arkadaşlık kurmak için elinden geleni yapmıştı. Başından beri sallantılı bir ilişki olmuştu. Ama bunun üzerinde duramazdım, düşünmemiz gereken daha çok şey vardı. Raven'ın hiç vakit kaybetmeden araştırdığı bir şey.

"Unutmamamız gereken bir sonraki konu. Hâlâ yemeğı zehirleyen kişi ya da kişileri bulmamız ve Teeter ile ekibinin düşmemiz gerekiyor," dedi Raven yumruğunu sıkarak. "Sonuç almadan sizin için gelebileceklerini düşünmelerine izin veremeyiz."

Ona hızlıca başımı salladım. "Katılıyorum. Burada güçlü bir emsal oluşturmazsak, onları cesaretlendirebilir ve bir sonraki kraliçemizi de riske atabiliriz. Şu an için bu bizim bir numaralı önceliğimiz. Öfkelerin yatışması için birkaç gün vereceğiz ve sonra Rabia ile temasa geçip kendi evimizdeki yangını söndürdükten sonra anahtarları bulma işine geri döneceğiz. Bu arada..." Koyun etini kemiğine kadar sıyırmış olan huysuz görünümlü Myrr'a baktım. "Myrr, Theo, Nicholas ve Bee'den Cleona hakkında biraz araştırma yapmalarını rica ediyorum."

Bee koltuğunda öne doğru eğildi ve başını salladı. "Tam olarak ne arıyoruz?"

"Her türlü potansiyel zayıflığı. Özel hayatını, siyasi rakiplerini, ilginç sırlarını, hepsini araştırın. Riskler bu kadar yüksek olduğunda, amaçlarımıza ulaştığımız sürece araçlar konusunda değerli olmayı göze alamayız. Ne kadar küçük olursa olsun, ona karşı kullanabileceğim her şeyi bana verin."

Bee sırtıttı; gülümsemesi şiddetliydi. Elbette Cleona'nın kocasına verdiği tepkiyi duymuştu. "Hemen ilgileneceğim. O kaltak benden kötü bir osuruğu bile saklayamaz."

Will homurdandı ve Sienna gülümsemesini gizledi. Bee hiç değilse utanmadan kendisiydi.

"Annemle temasa geçeceğim. Fae Bölgesi'nde yardım edebilecek yakın bir arkadaşı var," diye ekledi Nicholas.

"Ben kütüphaneye gidip tarih kitaplarına bakacağım. Belki orada işimize yarayacak bir şeyler vardır," dedi Kahin, Theo'nun böğrüne dirseğini saplarken diş etlerini şapırdatarak. "Theo benim asistanım olabilir."

"Mükemmel. İlerlemenizden beni haberdar edin."

Fae kraliçesinin olgunlaşmamış doğası bu kederin sebebiydi, ama bunun son zorluğu olmayacağına dair bir his vardı içimde ve alabileceğimiz tüm cephaneye ihtiyacımız vardı. Bu kadar düşüncesiz ve dar görüşlü birinin mutlaka dolabında iskeletleri ya da açığa çıkmasını istemediği zayıflıkları vardı. Onları bulmalı ve parmaklarımı derine sokmalıydım.

"Geri kalanımız Teeter'a ve onunla birlikte kan kurtlarından ve yanan tabeladan sorumlu olabilecek herkese odaklanacağız. Klan liderlerinin ve mutfak personelinin de sorgulanmasını istiyorum. Lanet tuza kadar her şeyi nereden aldılar, yemeğin her bir parçasını kim hazırladı, her şeyi."

"Yardım etmek için sabırsızlanıyorum," dedi Raven, dudaklarının arasında bir diş parıltısı yanıp sönerik. "Bu arada tekrar saldırmayacaklarından nasıl emin olabiliriz?"

"Korumalarımınla çoktan konuştum. Hepimiz için önlemleri önemli ölçüde arttıracamız. Böylesine hassas bir zamanda bu odada kimseyi kaybetmeyi göze alamayız."

Raven başını onaylarcasına eğdi. "Piçleri bulduğumuzda, ben de yargıç, jüri ve cellat olarak şapkamı atmak isterim... ya da dürüst olmak gerekirse sadece sonuncusu."

Bakışlarımla buluştuğunda gözlerindeki korumacı öfke karnımı ısıttı ve sakinliğimi yeniden kazanmam bir saniye sürdü. "Bunu göreceğiz. Şimdilik, tüm cephelerdeki ilerlememizi tartışmak için günlük bir toplantı yapmayı kabul edelim. Elinizden geldiğince, Elka'yla konuşana kadar benim görevden ayrılmam ve halefim hakkında şey söylemeyin. Onu tacın varisi olarak güvence altına almadan önce elimizi güçlendirmek istemeyiz."

"Peki ya Maverick?" Dom araya girdi ve toplantıya başladığımızdan beri ilk kez konuştu.

"Mav için-" Uzun bir süre durdum, düşündüm. "Sağduyunuz onu da kapsıyor. Bu konuda bazı endişelerim var ve biraz düşünmem gerekiyor. Şimdilik, onun yanında istifa etmemi tartışmayın. Birkaç gün içinde tekrar değerlendireceğim."

"İyi karar, Frostbite," dedi Raven, oturduğu yerden kalkarak. "Burada işimizin bittiğini varsayarak gidip görüşmelere başlayacağım."

"Her şey yolunda," diyerek az önce yaptığım şeyin gerçek büyüklüğünü tam olarak kavradığımda onu başından savdım.

İçimden bir öfke dalgası geçti ve yüzümde görünmesini engellemek için ateşe doğru döndüm. Raven'a, kendime, Teeter'a ve ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk ettiği için kurduma öfke. Ve en çok da beni bu duruma soktuğu için Lilis'e.

Ama geçen haftayı bocalayarak geçirmiştım ve en azından şimdi, rota nihayet belirlenmişti. Yakında, artık kurtadamların kraliçesi olmayacaktım. Artık bir kurt olmadığım düşünülürse, tek doğru olan...

O zaman neden hala bu kadar yanlış hissettiriyordu?

BÖLÜM 14

Kuzgun

I Bazı cevaplar almanın beni biraz daha iyi hissettireceğini ummuştum, ancak birkaç saat sonra odamın kapısına adım attığımda, hayal kırıklığıyla doluydum ve sanki Myrr'mışım gibi nefesimin altında mırıldanıyordum.

Nasıl olur da birisi düzinelerce personelin burnunun dibinde yemeğe kan kurdu yumurtası karıştırır ve hiçbirinin haberi olmaz? Özellikle de kaleye ait olmayan biriye. Bu da beni tekrar başa döndürdü.

Sorumlu taraf dikkat çekici değildi, yani buraya aitlerdi. Yani Diana'nın adamlarından biriydiler. Güvendiği biri.

Ya da eskiden güvenirdim.

"Siktiğimin Maverick'i," diye hırladım usulca. Tanrıya şükür ki onu ileriye dönük olarak karanlıkta bırakmaya karar vermişti, çünkü hiçbir şey beni onun kendi çıkarından başka bir şey düşündüğüne ikna edemezdi.

Ve bu hain zamanlarda kraliçemi ilk sıraya koymayan herkes? benim düşmanımdı.

Düğmeyi çevirdim ve içimden bir ürperti geçerken kısa bir süre durdum.

O buradaydı. Artık düşüncelerim Maverick'e işkence etmekle dolu olmadığı için sadece kokusunu almakla kalmıyordum. Ama onu hissedebiliyordum, sadece bu kapıdan. Umudumun beni yenmesine izin vermemeye çalışarak kapının tokmağını çevirirken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

Bildiğim kadarıyla, diğer tarafta volta atıyor olabilirdi, istemedi yapmış bir şey için bana yeni bir tane atmaya hazırdı...

Ama içeri adım attığımda, tüm bu düşünceler kayboldu.

Orada duruyordu, Kurtadamlar Kraliçesi Diana, üzerinde siyah, ipek bir bornozdan başka bir şey yoktu. Kemerin uçları yere doğru sarkıyor, onu tamamen açık bırakıyor ve sikimin zonklamasına neden olan geniş bir deri parçasını ortaya çıkarıyordu.

"Diana, ben-"

"Konuşma, Raven." Aramızdaki kısa mesafeyi kapattı ve kapıyı itmek için arkama uzandı, göğüsleri göğsümü okşuyordu... saçlarının tatlı kokusu başımı dolduruyordu. "Konuşmak istemiyorum. Tüm hayatım alt üst oldu. Verdiğim her karardan şüphe duyuyorum. Neden o gün deniz kenarında bana ikinci bir şans verildiğini, ama sonra uğruna çalıştığım her şeyin elimden alındığını merak ediyorum... Tüm bu acı, mücadele ve ait olduğumu kanıtlamak için verdiğim savaş boşuna mıydı? Öfkeliyim, kederliyim ve kafam karışık." Bir elini göğsüme koydu ve kendi eliyle gözlerimi aradı. "Ve ben kutup yıldızımı aradığımda, sadece bir saniyeliğine de olsa ayaklarım yere bassın diye, tamamen kontrolden çıkmadığımı hissetmek için mi?" Eli yukarı kayarak yüzümü kavradı. "Gördüğüm tek şey sensin." Parmak uçlarına kalktı ve çeneme öpücükler kondurdu. "O zaman hiçbir şey hakkında konuşmasak olur mu? Sadece bu gece birlikte olup tüm çirkinlikleri ve belirsizlikleri unutabilir miyiz?"

Ellerimi ipekle kaplı kalçalarının üzerinde birleştirerek, "Sikeyim evet," diye mırıldandım. Onu hiçbir şeyden mahrum bırakmayacağımı bilmiyor muydu? Tüm belirsizliklere rağmen emin olduğum tek şeyin olduğunu bilmiyor muydu? Ona söylemek için uygun bir gece değildi. Ama ona kesinlikle gösterecektim.

Tutuşumu sıkılaştırdım ve onu tek bir yumuşak hareketle yukarı çektim ve o da içgüdüsel olarak belime sarıldı. Yemyeşil, toprak kokusunun ani hücumundan iç çamaşırı giymediğini anladım ama aşağıya hızlı bir bakış bunu doğruladı ve bir hırıltı çıkardım. "Çok seksisin, Frostbite."

Quadlarını esneterek kendini daha yükseğe kaldırdı ve göğüslerini göğsüme yapıştırdı, çeneme keskin bir ısırık atmak için eğildi.

"Lütfen," diye fısıldadı. Bu, son birkaç aydır ıslak rüyalarımın malzemesi olduğundan, benden iki kez istemesine gerek yoktu.

Geniş odanın alanını altı uzun adımda kat ettim, geçtiğim her şey bana işkence etmek için yeni bir görüntü uyandırdı.

Diana, alçak maun şifonyerimin kenarına oturmuş, ben onu sırtından karnına kadar yalarken bacaklarını iki yana açmıştı.

Diana, belinden bükülmüş, dirseklerini köşedeki zebra desenli sandalyeye dayamış, ben onu arkadan kavrarken kıcı havadaydı.

Diana, yağmur suyu duşumda, ben ona dilimle taparken vücudundan sular akıyordu.

Ama bu gece için, yatağa gittim ve sadece ikinci ya da üçüncü için yeterince uzun kalmasını ummak zorundaydım.

Döndüm ve yatağın kenarına oturdum, ellerimi kalçalarından kışına doğru kaydurdum ve onu zorlanan sikime doğru sıkıca bastırdım. Bornozu omuzlarından sıyrılıp dirseklerine kadar indi ve gövdesinin geri kalanını bana doğru taşıdı. Mükemmel, yuvarlak göğüsleri tam olarak görüldüğünde uzun bir inilti çıkardım, bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

"Acımdan zevk almanın çok seksi olduğunu düşünmem yanlış mı?" Başımı eğip dilimin ucuyla sert bir meme ucunu okşarken cevabını duymayı beklemeden homurdandım. Parmaklarını saçlarıma daldırırken karşılığında verdiği nefes komik olmaktan çok uzaktı.

Dişlerim diş etlerimden kurtuldu ve kendimi hatırlayarak kaskatı kesildim. Dikkatli olmalıydım, onları teninde hissetmemesini sağlamak için her türlü çabayı göstermeliydim. Benim onun güvenli yeri, kutup yıldızı olduğumu iddia ediyordu. Ama kalbimin derinliklerinde ne olduğuma dair bir hatırlatma olduğunu biliyordum-şimdi ne olduğumuzu

-Ve ondan ne aldığımı? Ve bunların hepsi alevler içinde kalabilir.

Bu düşünceyi bir kenara ittim, meme ucunu ağzıma aldım ve parmaklarını saçlarımdan arasından geçirirken dilimle vurdum, nefesi kesildi. Daha derin emdim ve kalçalarını bana karşı sallamaya başladı, beni tekrar genç bir çocuk gibi hissettirecek şekilde sikime sürtündü.

"Ah, Raven, bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı. Kalçalarımı ona karşı esneterek aptal pantolonumu ve diğer kıyafetlerimi lanetledim. Ama onları çıkaracak kadar uzun süre gitmesine izin vermeye kendimi ikna edemedim.

Bir elimi ipeksi karnında gezdirdim ve diğer göğsünü avuçlamak için yukarı kaldırdım, o da titredi. "Lütfen Raven, şu anda seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

Beynim kısa devre yaptığı için yavaştan almaya çalışma düşüncelerim cızırdayarak kayboldu. Sırt üstü yatana, bacakları yatağın kenarından sarkana, bornozu şimdiye kadar yapılmış en mükemmel resmin ipeksi tuvali gibi genişçe yayılana kadar onu tek bir yumuşak hareketle ters çevirdim. Ağzımı kapattım, ona bakarken dişlerimin geri çekilmesini diledim ve görüntüyü sonsuza dek zihnime kazıdım. Dudakları ayrılmış, siyah saçları şiltenin üzerine yayılmış, bacakları beni çağırıyor gibi görünen o ipeksi pembe şeridi görebileceğim kadar açılmıştı.

Gömleğimi başımın üzerinden çektim ve pantolonumu yırtarak kendimi onun bakışlarına çırılçıplak bıraktım. Bir dirseğinin üzerinde doğrulup elini uzatarak parmaklarını zonklayan penisimin üzerinde gezdirirken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Dudaklarımdan bir tıslama kaçarken başımın geriye düşmesine izin verdim. şey net bir şekilde hiper odakta gibiydi... kafamı dolduran yemyeşil kokusu, beni yukarı aşağı hareket ettirirken yumuşak elinin yavaşça sürüklenmesi, nefesinin daha hızlı ve daha hızlı gelmesi. Kalbinin atışını ve kendi kulaklarımda akan kanı bile duyabiliyordum. Onu görmek, küçük elinin yavaşça ve sonra daha hızlı yukarı aşağı okşaması beni neredeyse çözüyordu. Kendime izin versem otuz saniye içinde böyle boşalabilirdim. Bunun yerine, sahip olduğum tüm irade gücünü kullandım ve geri çekildim.

"O kadar hızlı değil, Frostbite," diye mırıldandım, sesim normal sesimin gırtlaktan bir kopyasıydı. "Seni tatmam gerek."

Kendini tekrar yatağa bırakırken o soğuk gözler alev alev yanıyor gibiydi. "Elinden gelenin en kötüsünü yap," dedi vahşi bir gülümsemeye.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, her iki bacağına da kaldırıp omuzlarımdan üzerinde sallarken her anın tadını çıkardım ve onu aç bakışlarımdan önünde genişçe açtım.

Amcığı loş ışıktaki parlıyordu, pembe ve kaygan ve dilime hazır ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi içine daldım, yaladım ve emdim, kendimi onun içinde kaybettim. Çok ıslak, çok sıcak...

Parmaklarını bir kez daha saçlarımdan arasından geçirip sıkıca kavrarırken, dönüşümlü olarak beni daha da yakınlaştırırken, ağzımı klitorisine birleştirirken ve sonra geri çekilip merhamet için yalvarırken, döngüyü yeniden başlatmadan önce adımı söylediğini duyabiliyordum. Çırpındı ve öğüttü, ben de fırtınada bir liman gibi onu sıkıca tuttum.

Bacakları gerildiğinde ve kaslarının titrediğini hissettiğimde, onu serbest bıraktım ve kartal gibi olana kadar yatakta ilerlettim. Sonra yatağa tırmandım ve omuzlarımı ipeksi kalçalarının arasına sıkıştırdım. Nefesim kesilmişti, uzun bir parmağımı kanalının derinliklerine kaydardım, ıslak ısı kadife bir eldiven gibi üzerime kapandığında inledim.

"AH!"

Dilimin ucuyla klitorisine fiskeler vururken, yakın, uzun yalamalar, kısa fiskeler ve parmağımla derin bir itme hareketi yaparken çığlıklarını engellemek zorunda kaldım.

Adımı mırıldanırken kalçaları zıplamaya başladı. "Raven, lütfen, durma. Durma, yapacağım-"

Parmağımı son bir kez daha derinlere daldırıp klitorisini sertçe emdiğimde koptu. Patladığında, sertçe boşaldığında, amcığı parmağımın üzerine kapandı, kavradı ve serbest bıraktı ve etrafımda nasıl hissedeceğini hayal ettiğimde horozumun esnemesini ve zıplamasını sağladı. Titreyene ve sonrasında seğirene kadar onu doruk noktası boyunca tuttum.

Bacakları gevşeyene ve son bir titrek nefes çekene kadar parmağımı nazikçe geri çektim ve başımı kaldırdım.

"O kadar mükemmel ki," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak.

O dişleri onun kalçasına saplamanın nasıl bir his olduğunu düşünme. Ondan içerken parmağınızı tekrar soktuğunuzda ne kadar sert boşalacağını düşünmeyin.

Belki bir gün buna hazır olacaktı ve ben de orada olacaktım. Ama ya o gün hiç gelmezse? Parlayan tenine, kızarmış yanaklarına, arzudan cam gibi olmuş gözlerine baktım - bu herhangi bir erkeğin hak ettiğinden daha fazlası olurdu.

Vücudum onunkinin üzerinde durana kadar yukarı tırmandım. kadar zayıf görünse de iki elini de yukarı kaldırıp omuzlarımda ve pazularımda gezdirmeyi başardı ve kaslarımı sıktı.

"Tanrılara şükürler olsun ki kıyafet diye bir şey var," dedi. "Çıplak halini bilselerdi diğer kadınları senden nasıl uzak tutardım bilmiyorum."

Eğildim ve burnumu onunkine dokundurdum. "Frostbite, asla endişelenmene gerek olmayan tek şey diğer kadınlar. Senden başka kimseyi göremiyorum."

Ve böylece kalçalarımı esnetip sikimin kalın başıyla onun sıcak, ıslak girişini dürtmeye başladım. Anında dondu kaldı ve ben de durakladım.

"Beklememi mi istiyorsun?" diye sordum. Cevabın hayır olması için dua ediyordum ama gerekirse yanıma yuvarlanmaya hazırdım. Başını salladı ve gözleri yeni yaşlarla parlıyor gibiydi.

"Hayır, ben sadece... Sanki tüm hayatım boyunca bunu beklemişim gibi hissediyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. yavaşça ileri doğru sürerken ikimiz de nefesimizi tuttuk, onu santim santim, daha derine ve daha derine götürdüm, ta ki sikim kabzasına kadar oturana kadar, onu etrafımda gerilmeye ve nabız atmaya bıraktım. Başını geriye doğru eğerken boğazı çalışıyordu, burnundan nefes verirken burun delikleri genişliyordu.

"Eve dönmek gibi," diye fısıldadı.

Loş ışıktaki, dişlerinin uçlarının dış etlerinin arasından çıktığını görebiliyordum. Onları görünce, ben içine girip çıkarken bana yapışmasını diledim.

sadece sikimi sertleştirdi. Ve sonra onun içinde hareket ediyordum, girip çıkıyordum. Etinin sıcak, ipeksi sürüklenişi baş döndürücü bir ritimle beni tekrar tekrar çalıştırıyordu. Bunun tadını ıkarmalıyım. Yavaşlamalı ve acele etmemeliydim ama içimde oluşan basınç çığ gibiydi. Durdurmak mümkün değildi.

"Frostbite..." Tırnakları sırtımdaki kaslara saplanıp beni uçurumun kenarına sürüklerken gözlerimi sıkarak tısladım. Tadı hâlâ dudaklarımdaydı, kokusu duyularımı bastırıyordu. Zonklayan, sıcak fıskiyeler halinde boşalıırken bile altımda kasıldı ve sertleşti, bir saniye daha tutamadım. "Benim!"

Ama sonraki anlarda, nefesimizi tutup dünyaya geri döndüğümüzde, aramızdaki bağ onun dile getirilmemiş cevabıyla parıldıadı.

Seninkiler.

Yanıma yuvarlandım ve onu da kendimle birlikte sürükledim, kanım memnuniyet ve umutla uğulduyordu.

Bunu yüksek sesle söylememiş olabilirdi... kabullenmesi biraz daha zaman alabilirdi ama onun da içinde bir şeyler bunu en az benim kadar iyi biliyordu. Biz birlikte olmak için yaratılmıştık. Bu bilgi içimde daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir ateş yaktı.

EĞer Diana ile bir hayat benim geleceğim için bir olasılıksa, bunun gerçekleştiğini görmek için dünyayı paramparça ederdim -Maverick'in sırtan yüzü zihnimde titreşti.

Ve tanrılar yoluma çıkmaya çalışan herkesin yardımcısı olsun.

BÖLÜM 15

Diana

T Koridorda ilerlerken soğuk hava beni ısırdı ve kendimi yatağımdan ayrılmak zorunda kalmamış olmayı dilerken buldum.

Raven'ın kollarında uyanmışım, havada krep kokusu vardı ve bir gün önce yaşadıklarına rağmen kendimi günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Şu anda bile zihnim eskisinden daha sakindi -Raven'ın etkisi olduğuna emindim- ve ne yapmam gerektiği konusunda daha emin hissediyordum. Ama Sienna'yı orada beni beklerken bulmak için kalenin ön kapısına doğru ilerlediğimde, karnımda sinirler uçuşmaya başladı.

Beni görünce gözleri parladı ve hemen atılarak beni kucakladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, "beni seninle gelmeye davet ettiğin için."

Sol tarafımdaki endişeli bakışlı muhafızı uzaklaştırarak ona sarıldım. "Sen Killian Klanı'nın onursal bir üyesisin, seni getirmek mantıklı."

Cebinden Elka'nın klanının mührünü taşıyan küçük bir rozet çıkararak geri çekildi. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu ve arkadaşının ölümünden dolayı hâlâ ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum. "Jordan'ındı."

Başımı salladım, hüzünle gülümsedim. "Kaybettikleriniz için çok üzgünüm. Klanı tarafından çok sevilirdi."

"Onları tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Oraya nasıl gideceğiz? Takip edileceğimizden korkuyorum," dedi, dışarı çıkarken sesini alçak tutarak.

"Kesinlikle mümkün. Bu yüzden bir sürü muhafız alıyoruz ve Elka bizi karanlık söğütlerde karşılayacak, böylece kimsenin bize ateş etmesinden endişe etmemize gerek kalmayacak," diye ekledim, arabamız bize doğru dönerek.

Dört muhafızım önce içeri girdiler ve beni içeri çağırmadan önce içeriyi kontrol ettiler. Önlemler yorucuydu ve bunu bana bunu yapan kurt klanlarından nefret etmek için uzun bir neden listesine ekledim.

Kapıyı yarı açık bıraktım ve ilerlerken manzarayı seyrettim. Çok geçmeden koyu renkli söğütler görüldü, budaklı dalları sallanan koyu renkli yaprakların oluşturduğu perdenin arasından zar zor seçilebiliyordu.

Saf melankoli onlardan yayılıyor gibiydi.

"Geldiler bile, az ilerideler," dedim görüş alanıma girdiklerinde. Kavan, Maya'dan bir baş daha uzun duruyordu ve gergin görünen kızlarının etrafında toplanmışlardı.

Elbette ona buluşmanın nedenini söylememiştik ve beklentinin onu yiyip bitirdiğinden emindim.

Araba yavaşlayarak durduğunda muhafızlara dönerek, "Dağılın," dedim. "Etrafımızda bir çember oluşturabilirsiniz ama konuşmamızın özel olması gerekiyor."

Muhafızların en büyüğü yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Majesteleri, korkarım ki... En azından yapabilseydim-"

"Emirlerinizi aldınız," diye karşılık verdim. Kavan ve Maya iliklerine kadar onurlu kurtadamlardı ve suikast ya da hileden korkmama gerek yoktu.

En azından onlardan değil.

Muhafız kaşlarını çattı ama başını eğerek onayladı. "Nasıl isterseniz."

Dediğimi yaptılar ve biz arabadan inerken dağılıp buluşma noktamızın etrafında geniş bir daire oluşturdular. Sienna ve ben bekleyen kurtadamlara doğru yürüdük. Kavan bizi selamlamak için öne çıktı ve alışlageldiği gibi yarım bir eğilme hareketi yaptı.

"Kraliçem."

Maya ve Elka beni selamlarken, "Sizi iyi görmek güzel Killian Klanı," diyerek selam verdim.

Yanımda bir hareketlenme oldu ve Sienna'nın yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla öne doğru koştuğunu gördüğümde içimi bir hüznün dalgası kapladı. Elka onu kucakladı, iki yaşlı kurt da rahatlatıcı ellerini onun omzuna koydu.

"Son zamanlarda çok fazla ziyaret edemediğim için üzgünüm. İşler çığıırından çıktı." Sienna gözyaşları arasında konuştu.

Kavan başını salladı, "Özür dilemene gerek yok genç adam. Bu dünya için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz."

"Zamanın olduğunda masamızda senin için her zaman bir yer olacak, Ceecee," diye kabul etti Maya.

"Buluşmak için de ne güzel bir yer." Birkaç metre ötede sallanan söğüde bakarken Elka'nın yüz ifadesi asıktı. "Jordan öldüğünden beri burayı ziyaret etmemiştim."

"Aynen." Sienna'nın gözyaşları şimdi daha da sert akıyordu ve Elka'yı ikinci bir sarılmaya çekti. Nefesini içine çekti ve kendini toparlamak için bir an durduktan sonra geri çekilerek devam etti: "Sana bir ara birkaç saatliğine buluşup buluşamayacağımızı sormak istiyordum. Şimdi aradan biraz zaman geçtiğine ve yaralar o kadar taze olmadığına göre, onunla ilgili bazı hikayeler paylaşmak, burada geçirdiği süre boyunca nasıl biri olduğunu öğrenmek isterim. Eğer-"

Elka titreyen bir gülümsemeyle araya girdi. "Bunu çok isterim."

Altımızdaki zemin gümbürdemeye başladığında içimi bir sinir sarsıntısı kapladı ve söğüdün kaymaya başladığını gördüğümde yana doğru büyük bir adım attım. Ne kadar tanıdık olursa olsun, bunu izlemek garip bir şeydi. Kökler onu çektikçe zemin kıvranıyor ve sallanıyor, dallar hareket ettikçe eğilip yeniden düzenleniyordu.

"Sizi merakta bırakmayayım," dedim ve ağaç yavaşlayarak durduğunda Elka'ya döndüm. "Eminim hem geçtiğimiz aylarda hem de ibislere karşı verilen savaştan bu yana neler olup bittiğine dair söylentileri duymuşsunuzdur ve-" Lanet olsun. Kelimeleri yüksek sesle söylemek çok nihai hissettirdi... "Ve Kraliçe olarak istifa etmeye karar verdim."

Üç Killian kurdu hep bir ağızdan soluk soluğa kaldı ve ilk konuşan Kavan oldu. "Bundan emin misiniz Majesteleri?"

Elimi kaldırarak başımı salladım. "Bu konuyu uzun süre düşündüm ve elimde kalan tek seçenek bu gibi görünüyor." Kısa bir süre onlara kayıp bahsetmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Bir tilkinin yuvasının, ormanın başka bir yerine taşındıktan uzun süre sonra bile sahibinin kokusunu muhafaza etmesi gibi, ben de hâlâ onlar gibi kokuyordum... şimdilik. Ama yakında bunu saklamak mümkün olmayacaktı. Herkes bunu öğrenecekti ve bu gerçekleşmeden önce yeni liderliğin sağlam bir şekilde yerine oturması gerekiyordu. Nefesimi içime çektim, bakışlarım şaşkın bakışlı Elka'ya takıldı. " bu zorlayıcı koşullar altında, ve nasıl

Klanlar ilk etapta beni kraliçe olarak kabul etmekte bile tereddüt ettiler, şimdi halefimi seçme zamanı. İşte burada sen devreye giriyorsun."

Kaşları çatıldı. "Yardım etmek için ne gerekiyorsa yaparım Majesteleri, ancak bu konuda size tavsiyede bulunacak en uygun kişinin ben olduğumdan emin değilim. Belki-"

"Tavsiye istemiyorum, Elka." Şaşkın bakışlarını karşıladım ve tuttum. "Ben bir Kraliçe arıyorum."

Uzun bir süre hareketsiz kaldı, sonra çenesi düştü. "Ben... Ben hazır değilim, Majesteleri. Henüz bir klan başkanı bile değilim."

"Ben de değildim. Lycan'a göre böylesi daha iyi. Yaşla birlikte gelen kökleşmiş eğilimleriniz ya da geçmişteki şikayetleriniz ve diğer klanlarla uzun süredir devam eden kan davalarınız yok. Geleneklerin kölesi olmasanız da onlara saygı duyacak kadar saygılısınız. Bu, hem destekçilerimi hem de bana karşı çıkanları tatmin edeceğini umduğum eski ve yeninin mükemmel dengesi."

Kavan kaşlarını çattı, gözleri fırtınalıydı. "O bir hedef haline gelmeyecek mi?"

"Herhangi bir garanti veremem ama kalan zamanımda en kötü unsurların kökünü kazımayı planlıyorum. Onun da kötü bir başlangıç yapmasını istemiyorum."

"Eğer bunu başarabilirsen, senin için tekrar güvenli olmayacak mı? Tehdidi etkisiz hale getirdikten sonra neden tahta yeniden geçmiyorsun?" Elka sordu.

Boğazıma bir iç çekiş takıldı ve onu içimde tuttum.

"Bu noktada mesele birkaç kişiden daha büyük. Çok fazla şey oldu ve geçmişini temizlemeden önce bir parça ete ihtiyaç var. Ben seçimlerimi yaptım ve bu parayı bağışlamaya hazırım, ancak meşaleyi layık birine devrettiğimden emin olmadan önce değil. Kraliçe olarak taç giydiğinde, tamamen geri çekileceğim. Toplumda ne kadar önemli bir yere sahip olduğun ve en saygın klanlardan geldiğin göz önüne alındığında, muhalifler bile hizaya gelecektir."

En azından ben öyle umuyordum.

Kavan geri çekildi, Maya konuşmaya başladığında hâlâ emin görünmüyordu. "Yani ona öğretmek için yanında olmayacak mısınız?"

Başımı salladım. "Kimseye onun sadece benim saltanatımı sürdürdüğü fikrini vermek istemeyiz. Aramıza ne kadar mesafe koyarsak o kadar iyi olur."

"O zaman halkımıza liderlik etmeyi nasıl öğreneceğim?" Elka başını yavaşça salladı. "Kendimi bir şey için hazır hissetmiyorum. Çılgınca geliyor, sanki garip bir rüyanın içine girmişim gibi."

Endişelerinde haklıydı ve ben de ellerimi kaldırdım. "Danışmanım Lochlin sana öğretmek için yanında kalacak ve babanın da liderlik deneyimi var. Loch çok ama çok iyi bir danışmandır. İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacaktır."

Elka uzaklara baktı, düşünceleri gözlerinin arkasında çalkalanıyordu. "Bu iş için uygun olacağımı düşündüren nedir? İblislere karşı savaşta iyi iş çıkardığımı biliyorum ama bu çok büyük bir adım; savaşçı olmakla lider olmak aynı şey değil."

"Ondan önce de toplumda harika işler yapıyordun. Senin nasıl yükseldiğini gördüm Elka ve bunun sadece baban yüzünden biliyorum." Lochlin'in bana sunduğu pek çok neden vardı: başarıları, zor zamanlardaki seçimleri, hatta Jordan'ı ve ardından Sienna'yı kabul etmesi.

Sienna bir adım öne çıkarak konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez söze girdi. "Askerlerin senin etrafında nasıl davrandığını hepimiz görüyoruz, gaziler bile. Sende özel bir şeyler var Elka. Diana'ya katılıyorum, bunu yapmak için gereken her şeye sahip olduğunu biliyorum."

Evlat edindiği kız kardeşine teşekkür etmek için başını eğdi. "Teşekkür ederim Ceecee, gerçekten, ama hâlâ ne yaptığını anladığımdan emin değilim. Ben gencim. Deneyimsizim. Ve dişiyim. Tıpkı senin dişi olduğun gibi."

Kenarlarından titrediğini hissedebildiğim halde gülümsedim. "Ama sen benim gibi klanına evlatlık alınmadın, burada, bu topraklarda ve bu kandan doğdun."

Tereddütü takdire şayandı. Bu pozisyonu istemiyordu. Onun olması için bir sebep daha.

"Elbette bu sana bağlı ve bunun çok büyük bir girişim olduğunu anlıyorum. Sadece sana inandığımı ve William ile Bethany'nin ve belki de daha önemlisi Kahin Myrr'ın desteğine sahip olduğunu bilmeni istiyorum."

Eminim itiraz etmek için ağzı açık kalmıştı ama o son isim onu yavaşlattı. "Kahin mi?"

"Lochlin'den bir tavsiye listesi istedim," dedim, "ve o sadece tek bir isim getirdi. Tüm klanlarımızdan sadece bir isim. Nedenini anlıyorum. Jordan'ı çok şiddetli sevdin. Karanlık bir tanrıça tarafından ele geçirilmenin üstesinden geldin ve bunun için diğer taraftan daha güçlü çıktın. İhtiyaç duyulan güce ve kararlılığa, adil yargılarda bulunacak kalbe ve şefkate sahipsin.

Kahin'e senin adını söylediğimde kabul etti. Kurtadam klanlarının ihtiyacı olan sensin Elka."

Var olmayan rüzgârda hışırdayan kara söğütlerin fısıltıları dışında sessizlik çöktü, sanki tüm dünya nefesini tutmuş onu bekliyordu.

Gözlerini benden ayırmadı, gözleri hafifçe kısıldı, sırtı sertleşti.

"Sorumluluktan ya da risklerden korkmuyorum ama bu işi hakkıyla yapabileceğimden emin olmak istiyorum - bu sadece benim ailemi değil, tüm klanları ilgilendiriyor." Durakladı ve başını salladı. "Bu konuyu ailemle özel olarak görüşmek için bir gün ayırmam gerekiyor."

Nasıl doğrulduğunu, ses tonunun nasıl belirsizlikten onun iki katı yaşındaki bir liderden bekleyeceğim bir sese dönüştüğünü fark ettim. Başımı öne eğdim. "Elbette... Ancak, göz önüne alındığında, size verebileceğim en uzun süre bu. İşler bir sonuca varmak üzere ve mümkün olan en kısa sürede her şeyi yerli yerine oturtmamız gerekiyor."

Elka başını eğdi. "Anlıyorum. Cevabım ne olursa olsun yarın size geleceğim."

Soğuk havayı derin bir nefesle içime çektim ve omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Kurşun ısırılmıştı ve artık geri dönüşü yoktu. Gerisi benim elimde değildi. Geriye kalan tek şey beklemektir. "Senden haber almayı dört gözle bekliyorum."

Konuyu şimdilik geride bırakarak Kavan'a döndüm.

"Son kargaşanın arkasında Teeter adında bir kurdun olduğuna inanmak için nedenlerimiz var. Onun hakkında ne biliyorsunuz?"

Kavan'ın yüzü karardı, gözleri kısıldı. "Bardan, değil mi? Adamlarım oradan uzak durmak için emir aldı. Orada çok fazla ayaklanma ve sorun var - anlaşmazlık yaygın bir tema."

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla kaçıyor. Son zamanlarda görülmedi. Nerede olduğuna dair bir şey duyarsanız bana haber vermenizi umuyorum." Cebimi karıştırdım ve bir gece önce yazdığım listeyi çıkardım. "Onunla işbirliği içinde olabileceğini düşündüğümüz birkaç kurt daha var, işte isimleri. Her şeyi gizli tutmaya çalışın."

Kavan acımasızca başını salladı. "Killian Klanı elinden geleni yapacaktır, Majesteleri."

Ben de ona inandım. Lycan'ın en ateşli destekçilerinden biriydi ve daha sonra benim de destekçim olmuştu. Şimdi, kızı tahta geçmeyi düşünürken, onu güvende tutmak için elinden geleni yapmayı kendi görevi olarak görecekti.

"Kararınız ne olursa olsun," dedim Elka'ya dönerek, "üçünüze de şükranlarımı sunmak istiyorum. Sizin gibi bir sadakat nadir bulunur. Özellikle de böyle zamanlarda."

Kavan başını öne eğerek, "Çok nazıksınız Kraliçem," dedi.

"Biz yola çıkıyoruz o zaman. Bir şey duyarsanız hemen bir haberci gönderin." Vedalaştıktan sonra Sienna onursal ailesini kucaklarken en yakındaki muhafıza diğer adamları toplaması için el salladım.

İşler beklenebileceği kadar iyi gitmişti ve araba birkaç dakika sonra uzaklaştığında ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydim.

Sienna'ya dönerek, "Etkileyici biri," dedim. Toplantı, kız hakkındaki izlenimlerimi bir kez daha teyit etmişti. Talebimi ciddiyetle karşılamış ve beni tamamen reddetmemişti.

"Hâlâ biraz genç olduğundan endişeleniyordum ama cevap verirken bu kadar temkinli davranması bile bana yaşının ötesinde olgun olduğunu düşündürüyor. Olabildiğince iyi biri." Sienna da aynı fikirdeydi.

Aramızdaki muhafıza baktım ve devam ederken dikkatlice konuştum. "Umarım ondan hak ettiğinden fazlasını istemiyorumdur. Çalkantılı bir dönemden geçiyoruz..."

"O artık büyüdü. Göremediği riskleri ailesi ona mutlaka hatırlatacaktır. Ona sordunuz çünkü halkınız için en iyisinin bu olduğuna inanıyorsunuz. Şimdi kendisi için en iyisinin bu olup olmadığına karar vermek Elka'ya kalmış."

Sienna haklıydı. Ve şimdilik odağımı daha acil bir meseleye çevirmek zorundaydım. Parmak eklemlerimi kırdım, bunu düşünürken içimde hafif bir telaş oluştu. Elka'nın herhangi bir başarı şansı olmasını istiyorsam Teeter ve ekibinin yok olması gerekiyordu ve kraliçe olarak yapacağım son şey olsa bile bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Hayır.

Yaptığım son şey olsa bile, nokta.

BÖLÜM 16

Kuzgun

I viskimden bir yudum aldım, bir anlık siniri bastırırken omzumun üzerinden hemen arkamdaki ayak seslerine baktım. Dün gece hayatımın en güzel gecelerinden biri olmalıydı. Diana'yla yatmıştım.

kollarımda. Ama kâbuslarla boğuşuyordum ve her birinde ne oluyordu?

Sevgilimi gömmek zorunda kaldım.

Bu rüyaların bir önsezi ile aynı şey olmadığına kendimi ikna etmeye çalışırken bütün gün huzursuz ve stresli hissetmeme neden oldu. Hayır, eğer Myrr'ın kanı bana bir tür önsezi vermiş olsaydı, Myrr'a olduğu gibi olurdu. Rastgele bir anda, bam! Önsezi. Her biri bir öncekinden daha rahatsız edici olan korkunç rüyalar değil.

Bu yüzden günümü, en azından bu işin önünü kesmek ve o cephede biraz olsun huzur bulmak umuduyla o lanet olası yakma tehdidinin arkasındaki kişi ya da kişileri bulmaya çalışarak geçirdim ama elim boş döndüm. Dışarıdaki biri ya da *birileri* dostumun öldüğünü görecekti ve işte buradaydım, elim kolum bağlı ve çaresiz, buradan nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok...

"Size katılmamızın sakıncası var mı?" Will, Nicholas ve Bee devasa kütüphaneye doğru yürürken, "Size katılmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Her ne kadar üçünden de hoşlansam da, misafirlik havamda olduğum son şeydi. Yine de onları selamladım, oturma alanında onlara yer açmak için yana kaydım. Sonra kadehimin kalanını boşalttım ve duvara dayalı kristal sürahilerle dolu barı işaret ettim.

"Acılarını dindirmek isteyen varsa buyursun."

Will boş bardağını aldı ve diğerleri gibi bara doğru ilerledi.

Sat

"Kralın kendisi tarafından servis edildi. Kim demiş bir işe yaramayacağımı? bir şey var mı?" Diğerleri otururken masanın etrafına göz gezdirdim. "Herhangi bir haber var mı?"

Bee kaşlarını çattı ve başını salladı. "Söyleyebildiğimiz kadarıyla Cleona'nın geçmişi tertemiz; ya da ayak izlerini silmeyi tanıdığım herkesten daha iyi biliyor!"

Nicholas, "Annemin arkadaşından da henüz haber alamadım," dedi.

Hepimize içki doldururken Will'e elimle işaret ettim. "Her zaman ikinci seçenek vardır." Cleona'nın Will'e olan aşkı, şu ana kadar çekiştirmemiz gereken tek konuydu.

Nicholas kıkırdadı. "Bee'nin bunu pek hoş karşılayacağından şüpheliyim."

Bee kollarını göğsünde kavuşturup bana ters ters bakarak, "Böyle bir şey olmayacak, o yüzden sorma bile," dedi.

Teslim olmak için iki elimi de havaya kaldırdım. "Bu işin peşini bırakmasın demiyordum, sadece bir şansı olduğunu düşünmesine izin versin diyordum..."

Will, bir eliyle içecekleri dağıtırken diğer eliyle dengede tuttuğu bir tepsiyle döndü. "Annenin bağlantısından ne zaman haber almayı düşünüyorsun?"

Nicholas omuz silkti. "Bunu söylemek imkansız. Fae'ler istedikleri gibi gelip giderler ve teknoloji yerine büyüü tercih ederler, bu yüzden bir kişinin izini sürmek zor olabilir. Bizim yapacağımız tek şey beklemek."

"Fae'ler kesinlikle ilginç bir grup," diye araya girdi Bee. "Bütün gün Myrr ile kütüphanedeydim ve okuduğum bazı şeylere inanamadım. Hangi şeylerin gerçekten ona karşı kullanılacak kadar skandala değer olduğunu ve hangilerinin onlar için normal olduğunu belirlemek zor olabilir."

"Ne okudun?" Will, Bee'ye yakın bir yere otururken sordu.

"Öncelikle, evlilikler nadirdir ve tek eşlilik daha da nadirdir." Yüzü aydınlandı ve Will'i kolundan yakaladı. "Ah evet, hırsızlarla nasıl başa çıktıklarını duyana kadar bekle..."

Nicholas omzuma dokunarak dikkatimi onlardan uzaklaştırdı.

"Hmm?" Viskimi kenara çektim ve Diana'yla ilgili gördüğüm acımasız kâbusu zihnimin ön sıralarından uzaklaştırırken sağlıklı bir yudum aldım.

"Teeter hakkında bir şey duydun mu?"

"Kimse onu görmemiş ya da ondan haber almamış. Kaledeki tüm çalışanlarla da görüştüm. Loch o bara sık sık giden herkesle, birkaç klan lideriyle ve Gavin'in dul eşi Mary ile konuştu. Şimdiye kadar elimizde hiçbir şey yok."

"Sence hepsi içlerinden birini mi koruyor? Yoksa saklanma konusunda çok iyi bir iş mi çıkarıyor?"

"Bir yalancıyı tespit etme yeteneğime güveniyorum ve personelden herhangi birinin bu işe karıştığını sanmıyorum." Eğer öyle düşünseydim, şu anda çoktan bir odada Nicholas tarafından akılları sikilmiş olurdu. "Tahmin etmem gerekirse, kaleye yakın bir yerde değil."

"Bugün Mav'la konuşan oldu mu?"

Onun adını duyunca anında gerildim. Diana zehirlenmenin arkasında onun olmadığından oldukça emindi ama onunla yüzleşmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Hayır ve benden onu takip etmemem istendi," dedim, elim bir kez daha bardağıma doğru gitti.

"Gerçekten tüm bunlara karıştığını mı düşünüyorsun?"

"Elimde kanıt yok ama içimden bir ses evet diyor. Yine de içgüdülerim ondan nefret ediyor, o yüzden belki de önyargılıyım." Maverick'i zihnimden uzaklaştırdım ve kontrol *edebileceğim* şeylere odaklandım. "Ne olursa olsun, bulmamız gereken Teeter."

"Yine de bir klan tarafından saklanıp saklanmadığını merak etmeden duramıyorum. Diana'nın onlara ne kadar bağımsızlık tanıdığı düşünülürse zor olmaz. Klan liderinin bunu bilmesine bile gerek yok."

"Bu mümkün. Zaten kendisine karşı olan klanları kızdırmamak için her şeyi gizli tutmak istedi ama bilgi için bir ödül koyma konusunda ne düşündüğünü öğreneceğim. Kurnazlıkla bir yere varamayız."

Diana'nın odasına gitmeyi düşündüğümde, önceki geceye dair anılar aklımdan geçti ve diş etlerimi delip geçerken dişlerimi bardağımın kenarına saklamak zorunda kaldım. Dişlerimi sıktım, tahrik hızla daha fazla hayal kırıklığına dönüşüyordu. Her zamankinden daha yakındık ama hâlâ bir şeyler sakladığı hissinden kurtulamıyordum.

En kötü kısmı mı?

Onu suçlayamazdım. Ondan aldıklarım düşünüldüğünde, nedeni ne olursa olsun, bırakın özlemini çektiğim ilişkiyi, ilişkimizin bu noktasına geri dönebilmiş olmamız bile mucizeydi. Ve şimdi, bu daha da zordu çünkü uyanık olduğum her anı onu buradan sağ salim nasıl çıkaracağımı düşünerek geçiriyordum.

Ama sonra ne olacak?

Sandalyemde arkama yaslandım ve ilk kez bu soruyu düşündüm. Kalan anahtarları ararken ona katılacaktım elbette, ama işler şu an olduğu gibi devam edecek miydi? Yoksa yine uzaklaşacak mıydı?

Nicholas'ın sesi beni bu düşünceden kopardı. "Neden ona söylemiyorsun?"

Döndüm ve koluma dokunup dokunmadığını anlamak için aşağıya baktım. "Sana kafamın içinde balık avlamamanı söylediğimi sanıyordum." Güçleri her ne kadar ürkütücü olsa da, işlevlerini yerine getirebilmeleri için dokunmaya ihtiyaç duymaları gerekiyordu.

Güldü ve ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Aklını okumadım. Sadece yüzünü okudum. Ona karşı hislerini saklamakta pek iyi değilsin. O yüzden bana açıkla. Neden ona çocukken onu Edmund'dan kurtaranın sen olduğunu söylemiyorsun? Belki bilirse, en başından beri birbiriniz için yaratıldığınızı anlar."

"İşte tam da bu yüzden ona söylemeyeceğim," diye karşılık verdim. "İsteyeceğim son şey, böyle bir şey yüzünden kendini bana borçlu hissetmesi. Beni seçmesini istiyorum, hiç seçme şansı yokmuş gibi hissetmesini değil."

Bunu ona zaten bir kez yapmıştım ve neredeyse her şeyi mahvediyordu.

"Sence de tüm bilgilere sahip olmamak onu kızdırmaz mı?"

Bu ondan saklanması gereken büyük bir sır."

Tam cevap vermek üzereydim ki çıldırmış gibi görünen Lochlin odaya daldı.

"Diana için geldiler!"

Sandalyemden fırladım ve odadan dışarı fırladım, Nicholas ve diğerleri de peşimden geliyordu. Ön kapıdan çıktığımızda yüksek vitesle geçtim, kalenin ön kapısına doğru ilerlerken Lochlin'i geçtim. Diana görüldüğünde içimi bir rahatlama ve şaşkınlık karışımı kapladı. Hayattaydı, sağlıklıydı ve önünde duran beş klan lideriyle yüzleşirken etrafı muhafızlarla çevriliydi.

İçlerinden biri ileri doğru adım atmaya başlayınca kaslarım gerildi ama korumaları onu kısa sürede durdurunca kendimi tuttum.

"Savaş için burada değiliz. Ben sadece bu mektubu teslim etmek için buradayım."

Mühürlü bir zarf çıkardı, kadın zarfı aldıktan sonra hiç konuşmadan geri çekildi.

o.

"Holmgang, o zaman?" dedi, yüz ifadesi ciddiydi ve kâğıdı yırtarak açtı. tören olmadan zarf.

Lochlin alçak sesle bir dizi küfür savururken kalbim göğsümde ağır bir şekilde çarptı.

Cebine koymadan önce gözleri bir saniyeden daha kısa bir süre aşağıya doğru kayd. "Meydan okumanı kabul ediyorum. Öğlen buluşuyoruz... Batı ormanındaki açıklıkta."

Başka bir şey söylemeden döndü ve yanımdan geçerek kaleye doğru ilerledi. Ben de onu takip ettim ama ön kapıya varana kadar sessiz kaldı.

"Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı, yaşadığı onca şeye rağmen yüz ifadesi haftalardır gördüğümünden daha karanlıktı.

"Neyin seçimi? Holmgang da neyin nesi?" diye sordum. "Fiziksel bir meydan okuma," diye homurdandı Lochlin, "taht için."

"Ne?" Nicholas düşüncelerimi yankılayarak ağzından kaçırdı. "Bunu yapabiliyorlar mı?" "Son iki yüzyılda sadece bir kez oldu ama evet. Eğer en azından

Beş klan bunu onaylarsa, eli zorlanmış olur. Ya onların şampiyonuyla savaşıyor ya da kenara çekilecek."

"Nasıl kenara çekilmeyi planlıyor. Neden kavga edelim ki?"

"Çünkü eğer yapmazsam, halefimi seçerler." Bana sert bir bakış fırlattı. "Buna izin vermeyeceğim."

Dişlerimi sıktım. "Pekâlâ o zaman, kendi şampiyonunu seçebilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Ben olmalıyım. Eğer kazanırsam, on yıl boyunca başka bir meydan okuma yapamayacaklar. Bu da Elka'ya yerleşmek için bir şans verecek."

"Ya kaybedersen?"

"Yapmayacağım," dedi, yüz ifadesi meydan okuyan bir hal almıştı. "Ama ya yaparsan?"

Lochlin aramıza girdi, yüz ifadesi asıktı. "Raven... Bu ölümüne bir savaş."

Bu sözler mideme bir yumruk gibi indi ve kapılardan içeri girip o beş piç klan liderini deşmemek için kendimi kontrol etmem .

"Kabul edilemez. Bundan kurtulmanın başka bir yolunu bulacağız. Yapabiliriz-"

"Bunu yapacağım, Raven," diye araya girdi Diana, tartışmanın devam etmesini engellemek için elini havaya kaldırdı. "Bu benim halkımın yolu ve beni durdurmaya çalışan herkes bundan böyle düşman olarak kabul edilecek."

Ben orada hayatımda hiç hissetmediğim kadar çaresiz hissederek dururken, o başı dik bir şekilde kaleye girdi.

Bir günden kısa bir içinde, dünyada en çok sevdiğim kişi ölmüş olabilirdi.
Ve bu sefer, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM 17

Diana

T Gün uzadıkça uzadı, kaledeki gerilim o kadar gergindi ki, eğer isteseydiniz onunla yüksek bir ip gerebilirdiniz.

Odamda kalabilirdim, yaklaşan dövüş için antrenman yapabilirdim ama ikisini de yapmadım. Burada kraliçe olarak geçirdiğim zaman hızla ve ben... kendi vedamı yapmak istiyordum.

Raven beni revirde buldu, ben doktorla sessizce konuşurken varlığı hissediliyordu.

"Ziyarete gelen müttefiklerimiz için yaptığınız çalışmalar ve uzun yıllar boyunca en üst düzeyde verdiğiniz hizmetler için şahsen gelip size tekrar teşekkür etmek istedim." Doktorun elini tuttum-Fallan Delogha

-Ve nazikçe kavradı. "Umarım sana çok değer verildiğini biliyorsundur."

Fallan iki kez göz kırptı ve parmaklarımdaki tutuşunu nazikçe sıkılaştırdı. "Kraliçem. Bunu birçok kez fazlasıyla ifade ettiniz."

Başımı salladım. "Belki de. Ama pek çok hayat kurtardınız."

"Ve yapamadıklarım da oldu." Kaşlarını çattı ve neredeyse Gavin'i düşündüğünü hissedebildiğim için içim sıkıştı. "Ama teşekkür ederim. Her zaman nazik oldunuz."

Uzaklaştım, Raven beni gölgeleyerek kaleye doğru ilerledi, sadakatle hizmet edenleri selamladı, söylenmesi gerekenleri söylediğimden emin oldu.

Ölüyor muydum? Hayır, ama Elka ondan istediğimi kabul ederse, kaledeki zamanım kısa olacaktı. Babamın beni büyüttüğü yer. Bir kurt olmanın, bir kraliçe olmanın ne demek olduğunu öğrendiğim yer.

Lanet olsun. Duygularım beni ele geçirmekle tehdit ederken elimi duvara dayadım. "Frostbite." Raven bir anda yanımdaydı. "İyi misin?"

Elini belime koydu, fazla beni destekledi. Bir muhafız ve bir hizmetçi koridordan bize doğru dönerken başımla onayladım. Muhafız sertleşti ve selam verdi.

"Kraliçem."

Hizmetçi... gözleri kısıldı ve sanki onun için çoktan ölmüşüm gibi benimle tek kelime konuşmadan, yollarımızı kesiştirmekten kaçınarak bir sonraki sağa saparken burnunu çekti.

Raven bir kurtadamı gururlandıracak bir hırıltı çıkardı. "Belki de yemeğin içine katık koyan odur."

Başımı salladım ve kendimi duvardan aşağı ittim. "Lee, benim için bir mesajın var mı?"

"Bir ziyaretçi." Lee başını eğdi. "Killian klanından Elka sizinle görüşmek istiyor."

Kalbim iki kez çarptı. Ya kabul ya da etmeyecekti. Seçiminin önemini ona anlatmak için elimden geleni yapmıştım. "Teşekkür . Onu özel odama götürün. Onunla konuşacağım Orada."

"Elbette, Kraliçem. Ve bu geç saatte ne olursa olsun... size hizmet etmek benim için bir onurdur." Yumruğunu göğsüne koydu ve eğilerek pozisyonunu korudu.

Alt dudağımı ısırdım, dişlerimden biri etimi delip geçerek bana çok uzun süre onun kraliçesi olamayacağımı hatırlattı.

Ona doğru yürürken elimi omzuna koydum ve sıktım. "Kraliyete sadakatle hizmet ettin Lee. Kraliçenin teşekkürlerine ve minnettarlığına sahipsin."

İçinden bir ürperti geçti ve ayağa kalktığında gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim, siz-"

"Diana," diye usulca araya girdim. Gözleri benimkilere kaydı ve gülümsedim. "Sadece Diana."

Gözlerini kapadı ve başını salladı, benden uzaklaşırken yanağından bir damla yaş süzüldü. "Onu odanıza getireceğim Kraliçem."

"Pek çok kişi seni hâlâ seviyor," dedi Raven yumuşak bir sesle. "Veda etmen bunu değiştirmeyecek."

Ona yaslanmak istedim. "Biliyorum, çünkü ben de onları seviyorum. Onlar benim ailem."

Raven beni ona doğru çevirdi. Turkuaz gözleri o kadar yoğunlu ki, onunla ilk tanıştığım ve onun bir palyaço olduğunu düşündüğüm zamankinden çok farklıydı. Bir aptal. Gücünü ve kalbini ne kadar iyi saklamıştı.

Aklıma bir düşünce geldi. Gerçek eşime ne kadar daha bağılı hissederdim? Suçluluk duygusu içimde parladı.

"Gitmeliyim, Elka bekliyor."

"Git. Ben takip edeceğim." Geri çekildi ve beni selamladı. Odama doğru ilerlerken sinirlerim gerilmişti.

Elka beni reddetseydi kime soracaktım? Belki babasına... Ama Elka'nın sahip olduğu karizmaya ya da dünyayı ele geçirebileceğine inanan bir gencin enerjisine sahip değildi.

Raven'dan odamın dışında beklemesini istememe gerek kalmadı. Birkaç adım ötede durdu, ellerini ceplerine soktu ve duvara yaslandı, tüm dünyaya kapımı korumuyormuş gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim."

"Hayır," dedi, sesi nazik olsa da gözleri yoğunlu. "Bana asla teşekkür etmek zorunda değilsin. Ben buradayım Diana. Bizim ve bu dünyanın sonu ne olursa olsun, senin yanından ayrılmayacağım. Ölümünden başka hiçbir şey beni senden alamaz ve o bile... Sana dönmek için mezardan sürünerek çıkarım."

Sözleri, derinlere gömülü olan son korkularımı da -sonunda yalnız kalacağımı- yok etti.

Kelimeler boğazımda düğümlendi ve dönüp kendimi odama bıraktım.

Elka sırtı bana dönük bir şekilde durmuş, benim tercih ettiğim pencereden dışarı bakıyordu, saçları taç şeklinde örülmüştü. Bu bir işaret miydi? Bir çift temiz, alaca renkli yumuşak pantolon ve dizinin üstünden uyluğunun ortasına kadar yükselen koyu kahverengi deri çizimler giymişti.

Ceketi koyu yeşildi - kraliyet yeşili - ve yüksek bir yakası vardı. Döndüğünde, kraliçe ya da kralın geldiği klanın sol tarafındaki oymada Killian Klanı'nın işareti vardı. Ama sağ tarafta... babamın klan sembolü vardı. Kılıcın üzerinde bir şimşek.

Gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. Başını çok hafifçe eğdi. Bir selam değil. Bir kraliçeden diğerine bir teşekkür. "Diana."

Gülümsedim. Unvanım değil. Adım, sanki eşit gibi. "Killian Klanı'ndan Elka. Görüyorum ki seçiminizi yapmışsınız."

Gülümsemesi sadece biraz titredi ve kendini toparlamasını, duygularını bastırmasını ama yine de gözlerinde parlamasına izin vermesini izledim - Tanrım, o tam da ihtiyacımız olan kişiydi.

"Yaptım."

* * *

Elka'nın kararı, onun tacı almaya hazır olduğunu bilerek dövüğe girmemi çok daha kolaylaştırdı.

Lochlin ve muhafızlarımla birlikte açıklığa doğru ilerledim. Killian Klanı ve Elka'yı da orada olmaları için davet etmiştim. Sorun daha çok Raven ve kardeşlerimle ilgiliydi. Ayrılmadan önce yaptığımız konuşma en hafif tabiriyle sinir bozucuydu.

"Karışamazsınız. Başım... belada olsa bile," diye onuncu kez hatırlattım onlara.

"Umurumda değil." Raven omuz silkti. "Senin öldürülmeni izlemeyeceğim." "Ben de öyle," diye homurdandı Dominic. "Sen benim kız kardeşimsin ve-"

"Beni bu işin dışında bırakma." Will elini salladı. "Senin ölümün sadece halkına değil, bize de kötülük olur. Seni seviyoruz Diana. Artık yeniden hayatımızda olduğun için seni kaybetmeyeceğiz."

Will'in yumuşak sözleri olmasaydı, hepsine öfkelenirdim.

"Bu dövüşü yapamayacağını mı düşünüyorsunuz?" Evangeline'in sesi üç adamı da etraflarında döndürdü. "Hayatı boyunca bu ya da buna benzer bir dövüşe hazırlanmadığını mı sanıyorsunuz? Onun için her zaman bir tehdit vardı... birinin ona meydan okuma ihtimali. Özellikle de Lycan'dan sonra-" Sözüünü yarıda kesti, devam ederken yüzündeki keder açıkça görülüyordu. "Ve genç Elka tacı aldığı anda, her an aynı şeye hazırlıklı olması gerekecek. Çünkü her zaman zayıf ve korkak bir erkek, tehdit olarak gördüğü herhangi bir kadının gücünü elinden almaya çalışacaktır. Herhangi bir bahane. Herhangi bir sebep. Bunca yıldır bu değişmedi. Ve hepinizin sevdiği bu kadının tek bir rakibe bile karşı koyamayacağına inanarak ona büyük bir ayıp ediyorsunuz."

Ellerini oturduğu masaya vurdu ve ayağa kalktı. Öfkesi... bana yönelik olmadığına sevinmiştim. Kan kurdu saldırısından sonra zorla verilen kanla, pürüzsüz koyu teninden ve belinin kıvrımlarından daha fazlasını geri kazanmıştı. Yaşamla ölüm arasındaki o anlarda bir yerlerde yeniden doğmuştu. Belki de babam diğer tarafta onunla konuşmuş ve savaşıma devam etmesini söylemişti. Sebep ne olursa olsun, o

Hayatım boyunca olduğum ateşli Evangeline'di ve şimdi geri döndüğü için içimi derin bir rahatlama doldurdu.

"Teyze," dedi Will, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Bunu yapabileceğine inanmadığımızdan değil. Biz de aynı durumda olsaydık, o da bizim için korkardı."

Düşes homurdandı. "Ama sizin yeteneksiz olduğunuzu ima etmezdi."

"Ben ," dedi Raven. "Onu dövüşürken gördüm; bunu yapabileceğini biliyorum. Ama eğer bir dublör kullanırlarsa-"

Bir elimi kaldırdım ve sonunda sözümü kestim. "Eğer hile yaparlarsa, o zaman hepsini öldürürüz."

Birlikte."

Dominic ve Will bakıştılar ve sonra ikisi de başlarını salladılar. "Anlaştık."

Raven'ın gülümsemesi tamamen yırtıcıydı. "O zaman onlardan birinin hapşırması için dua edeceğim yanlış anda, böylece ben ona a kasıtlı diyebilirim."

dikkat dağıtıcı."

Dövüş derilerimi giymiş halde açıklıkta dururken gülümsedim. Yelek, pantolon, botlar. Silah yoktu. Holmgang'larımızda asla silah olmazdı. Sadece saf fiziksellik.

Destekçilerim ringin yarısına yayılmıştı. Lochlin, Dominic, Will, Raven, Elka.

Diğer yarısı... yani ringin diğer yarısı beklendiği gibiydi. Teeter ve dört adamı kenarda duruyordu. Kalbimin sıkışmasına neden olan şey arkalarındaki diğer kurtlardı. Pek çoğu beni ölü görmek istiyordu. Dost bildiklerimin yüzleri. Düşmanlarımla tarafında görmeyi hiç beklemediğim yüzler. Gavin'in karısı Mary bile orada durmuş bana bakıyordu, artık konumum zayıflamıştı ve koruması vardı, gerçek duyguları ortaya çıkmıştı.

Başımı salladım, hiçbirine ulaşmaya zahmet etmedim. Benim için kaybolmuşlardı ve bazı açılardan onları suçlayamazdım. Belki Elka onlara zamanında ulaşabilirdi. Sahip olduğum tek umut buydu.

"Benimle kendin dövüşmediğine şaşırdım." Teeter'a gülümsemeye çalıştım, öfkemin içimde yükselmesine izin verdim. Parça fısıldadı ama ben o gücü bastırdım. Bu benim kendi yeteneklerime bağlı olmalıydı. Eğer görünürde en ufak bir büyü ya da silah belirtisi varsa, maç kaybedilirdi.

"Çok isterim." Teeter gülümseyerek karşılık verdi. "Ama ringe ve gereken vahşete daha uygun başkaları da var. Gurur yüzünden özlemini çektiğimiz geleceği kaybetme riskine girmeyeceğim."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum, çünkü Teeter'ın mükemmel bir savaşçı olduğunu biliyordum. Uzun zamandır ve neredeyse General rütbesine kadar yükselmişti.

Neredeyse.

Şiddet eğilimleri bu son adıma engel oldu ve rütbeleri düşürüldü. Peki, bu seçtikleri kurt hakkında ne söylüyordu?

Son bir sakın nefes aldım ve çizgiyi geçip ringe adım attım. Üç metre genişlik kulağa büyük geliyordu ama çok fazla yer yoktu. Ve ringin dışına atılmak dövüşü durdurmadı, sadece ortasından yeniden başlattı.

Artık ringin bu tarafına geçtiğime göre, kiminle karşılaşsam karşılaşayım kararlıyım.

Ormandan gelen ağır bir ayak sesi herkesin dikkatini çekti.

Rakibimin ve kalbimin önünde karanlık ve şiddetli bir enerji akıyordu... yüzünün diğerlerinin üzerinde yükseldiğini gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı. Parlak sarı gözleri, aslan yelesi gibi başının etrafından sarkan sarı saçları, bana doğru sırtırken dişleri her zamanki gibi lekeliydi. Yedi fit boyunda ve hemen hemen bir o kadar da genişti, kelimenin tam anlamıyla hayatımın mücadelesini vereceğimi biliyordum.

Cammon otuz yıl önce babama meydan okuyan canavardı. Babamın cömertliği ve değişim arzusu sayesinde, babamın neredeyse sakat kalmasına neden olan acımasız bir dövüşten sonra o piçin yaşamasına izin verilmişti. Bu, yönetme şeklimizde bir değişim noktası olmuştu.

Şiddet yoluyla değil, kalp ve beden gücüyle.

Ama bu Cammon kaybını ciddiye almıştı. Bu Cammon eskisinden daha büyük, daha kötü ve daha güçlüydü. Neredeyse doğal olmayan bir şekilde. Kolları lanet olası toplar büyüklüğündeydi ve ringe adımını atarken parmak eklemlerini kırdı.

"Lycan'ın küçük acıma projesini öldürmekten zevk alacağım."

Onun karşısında titreyeceğimi düşündüğüm bir an olduysa bile, bu bir öfke dalgasıyla yok olup gitti. Ona gülümsemeye çalıştım ama bunun daha çok dişlerimi göstermek olduğundan şüpheleniyordum.

"Ve babamın yaptığı tek hatayı düzeltereğim ve seni gömeceğim."

BÖLÜM 18

Diana

C Ammon karşımda duruyordu, sarı gözleri yüzüme kilitlenmişti, sarı dişleri kısmen açıktı, içinden alçak bir hırıltı yükseliyordu.

Holmgang'da hakem olmazdı, aslında olmazdı ama bugün başkalarının müdahale etmemesini sağlamak için tarafsız birinin bulunmasını sağlamıştık. Teeter ve adamları ellerinden gelen her türlü numarayı yaparlardı ve bunu hepimiz biliyorduk.

Üstümüzde bir kanat çırpışı duyuldu ve gözler yukarı kaydı ama benimkiler değil. Bakışlarımı rakibime kilitleyerek bekledim.

Gabe ağaçların arasından aşağı indi, kanatları vücuduna sıkıca yapışmıştı ve yumuşak bir gümbürtüyle ringin ortasına, Cammon ile benim arama indi. Doğruldu ve kollarını sanki bir hakem değil de ringin yöneticisiymiş gibi iki yana açtı.

"Her şeyi ben denetleyeceğim. Eğer taraflardan biri hile yaparsa, kendi yarışmacısı için maçı kaybedecek." Kobalt gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Dövüş müdahale eden herkes de kendi yarışmacısı için maçı kaybedecek."

Benim tarafımdaki adamlara sertçe baktığını fark ettim, Raven'a özel, anlamlı bir uyarı bakışını sakladı, ama gözlerimi Cammon'dan ayırmaya cesaret edemedim. Bu noktada maç başlamıştı, onunla aramdaki tek şey Gabe'di.

"Zaman sınırı yok, bu iş bitene kadar devam edecek. Ringin işareti sadece birisi bedensel olarak dışarı atılırsa devreye girecektir. Her iki yarışmacı da çizgiyi geçmeyi başarırsa, dövüş nereye varırsa varsın devam eder. Kalabalık gerektiğinde yer açmak için yer değiştirecektir."

"Ölümüne dövüşüyorlar, bu sefer acımak yok!" diye bağırdı biri, kırık çığlıklarından anlaşıldığı kadarıyla genç bir erkekti.

Kimin konuştuğunu bilmiyordum ama Cammon'ın tarafındaydılar.

Bir kahkaha attım. "Cammon dizlerinin üzerine çöküp babamın benden önce yaptığı gibi canını bağışlamam için bana yalvardığında hepinizi buna zorlamayı dört gözle bekliyorum."

Gabe ringin dışına çıktı ve bir elini havada gezdirdi. "Başla!"

Cammon ve ben yavaş bir daire çizdik.

"Dizlerinin üzerine çöküp sikimi yalayan ve ciyaklayan bir domuz gibi ölmenden önce seni sikmem için dua eden sen olacaksın, sürtük!" Ringin onun tarafı alkışlar ve alaylarla inledi.

Vücudumu gevşettim, kurdumu korumuş olsam bile Cammon'dan daha güçlü olmadığımı . Dişi kurtlar erkek kurtlardan daha küçük ve daha hafifti. Burada kazanmanın tek yolu zekâmı ve hızımı kullanmaktı. Ve yeniden doğmuş bir vampir olarak, ikincisi fazlasıyla sahip olduğum bir şeydi.

Bu orospu çocuğunun başına geleceklerden haberi yoktu.

Hırladım, dişlerimi ona doğru açarken sesimi tutamadım. Ve sonra kavga gerçekten başladı.

Cammon bana doğru hamle yaptı, etli bir eli havada bir saniye önce boynumun olduğu yere doğru savruldu. Eğildim ve çok uzağa gitmediğimden emin olarak ondan uzaklaştım.

Ondan kaçmanın bana bir faydası olmazdı ve ne kadar hızlı olduğumu göstermem gerekirdi... Bunu sonuna kadar saklamalıydım.

"Kaypak kaltak," diye homurdandı ve dönüp bana baktı.

"Basit bir adamdan basit sözler," dedi Raven bizim taraftan. "Çocukken kaç kere kafanın üstüne düştün?"

"Üç." Cammon'ın tarafından biri cevap verdi.

Raven güldü, Will ve Dominic de ona katıldı ve bu ses sinirlerimi yatıştırdı. Lochlin bile kıkırdadı. "Zekâsıyla tanınmaz."

"Ve eminim tüm bu psikopat 'roid öfkesi, kalan birkaç beyin hücrenize yardımcı olmuyor, değil mi?"

Cammon, Raven'a yan gözle bir bakış attı ve ihtiyacım olan tek şey buydu. İleri atıldım, alçaldım ve Cammon'ın sol dizine bir yumruk indirdim. Darbeyi savuşturacak kadar hızlı değildi ama yana kaçarak darbeyi hafifletti.

İleriye doğru ivme kazanarak döndüm ve sağ dizine tekme atarak onu tamamen yakaladım. Çizmemin topuğunun altında çatladı ve Cammon uludu. İyi bir darbenin yarayacağını düşünseydim alkışlardım ama onun cüssesinde birini yere sermek için kırılmış bir diz kapağından fazlası gerekecekti.

Cammon havaya sıçrayıp beni yere yapıştırırken kollarıyla etrafımı sardığında yuvarlandım ve döndüm. Sert bir şekilde yere düştük, rüzgâr bir anda beni terk etti ve düşüşün en ağır darbesini ben aldım, alnı kafatasımın arkasını aşağıdaki kayaya çarptıracak bir güçle benimkine çarptı.

Sikeyim.

Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı ve ben hızla gözlerimi kırıştıtırıp kendimi toparlamaya çalışırken kalabalığın sesi bana çok uzak geldi.

Gözleri adrenalin ve öfkeyle parlayan Cammon, dizindeki dayanılmaz acıyla irkilerek kalın bir kalçasını kalçalarımın üzerine atıp bana sarıldı.

"Aynen böyle, çocuklar! Şuna bakın, tek bir darbe yüzünden sersemlemiş ve kafası karışmış!" Yanağıma dudaklarımı kanatacak kadar sert bir tokat attı ve ben de karşı koymadan başımı salladım.

Orada yatarken uzun ve yavaş nefesler aldım, kendimi toparladım ve daha önce tükettiğim yakıtın içimde döndüğünü hissettim. Lochlin de Raven gibi bağışta bulunmuştu. En iyi arkadaşım ve danışmanımın kanı sıcaktı. Raven'inki ise tatlı bir şekilde, her zaman kontrol altında tuttuğu bir güçle içimde yuvarlanıyordu.

Cammon konuşmaya devam etti, sanki kürsüdeki bir vaiz gibiydi, sözleriyle kitleleri coştururken ağzından köpükler saçıyordu.

Darbenin en kötüsünü çoktan atlatmıştım, başım çınlıyordu elbette ama bu bittiğim anlamına gelmiyordu.

"Gösteri mi istiyorsunuz, yeni kralım? Sana bir gösteri sunabilirim!" Cammon başını arkaya eğdi ve gömleğini yırtarcasına uludu, elleri sonra onunkilere gitti... bana tecavüz etmeye mi çalışacaktı?

Sanmıyorum, orospu çocuğu.

Raven'ın panik halindeki öfkesi yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıktı ve ona yumuşak, yatıştırıcı bir düşünce gönderdim.

Ben hallederim. Ben hallederim.

Cammon pantolonunun kemerini kurcaladı.

"Bitir işini!" Teeter bağırdı. "Olmamıza gerek yok-"

Kalçalarımı yukarı doğru sertçe savururken aynı anda kollarımdan köprü kurdum. Sadece Cammon'u üzerimden atmakla kalmadım, aynı zamanda

Çemberin dışına çıkararak maçı durdurdu. "Yeniden başla," diye bağırdı Lochlin.

"Haklı," diye onayladı Gabe. "Yeniden başlatma zamanı."

Ayaklarıma doğru yuvarlandım ve ayağa kalktım. Başımın arkasında şişen dığımı şimdiden hissedebiliyordum ama bununla başa ıkabilirdim. Henüz açık yara yoktu, bu da bir avantajdı.

Cammon zar zor topallayarak ringe geri döndü, göğsü çıplaktı ve... lanet olsun... Pantolonunun içine uzanıp kendine uzun, tembel bir vuruş yaparken yüzümü buruşturdum. "Seni altımda seviyorum kaltak, ait olduğun yer orası. Seni birden fazla şekilde yerin dibine sokacağım."

İki vuruş daha yaptı ve elini kurtardı.

"Ben olsam sözlerime dikkat ederdim, it." Raven'ın sesi neredeyse fısıltı gibiydi ve muhtemelen başka kimse sesinin tonunu duymamıştı ama ben duymuştum. Eğer bir şans eseri bundan sağ ıkamazsam, Cammon l bir adam olacaktı.

Ama bu maçı kaybetmeye hiç niyetim yoktu.

"Kıskanç mı?" Cammon, Raven'a doğru alçak sesle homurdandı. "Sırada seni becereceğim, tatlı ocuk."

"Deneyebilirsin." Raven'ın buz gibi öfkesi muhtemelen Cammon'a sataşmasını dinleyenler tarafından duyulmuyordu ama ben onu derimin altında hissedebiliyor, beni ateşliyordum.

İçimde ifte öfke ateşi yaktı. Biri benim, diğeri onun. Bu pislik herif, tüm yarışmayla alay ederken beni bu şekilde aşağılamaya nasıl cüret eder?

"Bütün gece etrafımda mı dolanacaksın? Tembel amık. Asla sahip olmaman gereken bir işi yapması için bir adamı bekliyorsun. Ta giydiğin gece seni ldrmeliydik."

Bir planım vardı, kafamda parçaların bir araya geldiğini görebiliyordum. Sadece onu pozisyona sokmam gerekiyordu.

"Pişmanlıklar..." Gülümsedim ve kollarımı iki yana açarak alayı bir selam verdim. "Bu gece boyunca peşini bırakmayacaklar. Seni destekleyenlerin her biri, Cammon, bu andan pişmanlık duyacak. Ama sen... sen pişman olmayacaksın. lmş olacaksın."

Güldü.

Sağına doğru bir alım attım ve zaten kırık olan dizinin üzerindeki baskıdan dolayı tökezleyerek sendeledi. şansımı görünce sola sıçradım ve dengesini daha da bozmak için yan tarafına bir yumruk indirdim.

Kükreyerek sendeledi ama artık çok geçti. Sol elim bir gıcırtyla boynunun yan tarafına çarptı ve boynunun yan tarafındaki etin derinliklerine gömüldü. Dışlerimi sıktım, kendimi tutabilmek ve sırtına doğru çekebilmek için oradaki tendonları sıktım.

Kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline dolayarak bunun artık bir irade oyunu olduğunu biliyordum. "Ölme zamanı, Cammon." Kulağına fısıldadım ama hepsinin beni duyabildiğini biliyordum. Olmak üzere olanı görebildiklerini biliyordum.

Kollarımı tüm gücümle nefes borusuna kapattım ve ortasını sıkarak havasını iki yerden kestim. Böğürdü - ki bu aptalcaydı çünkü sadece daha fazla hava kaybetti - ve kirli tırnaklarıyla kollarımı tırmaladı, kan ve et tırnaklarımın altında yırtıldı.

Arkasına uzandı ve saçlarımı tuttu, ama benim kadar sırtına yakın sıkışmışken bana ulaşmak için hiçbir esnekliği yoktu.

"Bir şeyler yap, onu sırtından at seni aptal!" Teeter bağırdı.

"Öldür onu!"

"Siktir et onu!"

Onlar bir zamanlar benim halkımdı. Ve şimdi kanımın peşindeydiler-tecavüze uğradığımı ve öldürüldüğümü görmek istiyorlardı. Çünkü ben bir kadındım - çünkü onlara taşaklı ve sikli biri yerine benim liderlik etmemden her zaman nefret etmişlerdi.

Cammon döndü ve ben başımı sıkı sıkı tuttum, kollarım ve bacaklarım tüm gücümle kenetlendi. Biz dönerken Elka ortaya çıktı. Gözleri parlıyordu ve içindeki vahşi kurdu, yardım etmek için atlamamak için ne kadar çok mücadele ettiğini gördüm.

Çünkü kurtlar birbirlerinin gırtlığına değil, yanlarına saldırırdı. "Dur!"

"Onu yakaladın Diana!" diye bağırdı. Sakın !"

Sırıttım. Tanrım, o aradığım kişiydi, eğer bir şüphe varsa bile, beni destekleyen sözlerinin öfkesiyle yok olup gitmişti.

Kardeşlerim çemberin en ucundaydı, vücutları gergindi. "Kilitleyin onu!" Dominic homurdandı.

Hepsinin yüzünde endişe vardı ama Raven... o sırtıyordu. Ben ona bakarken gözlerinde gurur parlıyordu ve bu duygu aramızda yuvarlandı.

Sesini neredeyse duyabiliyordum.

, *Frostbite*.

Cammon tabii ki o anda durumu tersine çevirmeye çalıştı. Ringden çıkıp bir ağaca doğru koştu. Hay sikeyim. Dişlerimi sıktım ve nefes aldım, vurmadan önce kendimi küçültmeye çalıştım. Ne olacağını biliyordum.

"İzin verildi!" Gabe, "Yollarından çekilin," diye bağırdı.

Cammon döndü ve kendini -ve beni- ağacın gövdesine çarptı. Kabuk ve kıymıklar gömleğimi parçalayıp derinlere saplandı. Kaburgalarım çatladı ve gövdemde acı dalgaları oluştu. Öne doğru tökezledi ve sonra geri koşarak beni tekrar ağaca çarptı.

Beni bir koçbaşı gibi kullanarak geriye doğru uçuğu her seferinde vücudumun tüm uzunluğu boyunca acı fişkırdı. Kemiklerim takırdadı ve inledi, bazıları kırıldı.

Sırtına yapışmış halde kalmak için mücadele ederken dişlerimi boynunun arkasına geçirme dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyordu.

Dört kez, beş, altı... Bırakamadım. Teslim olmayı reddettim. Bu adamın ailemi, evimi, sevdiğim insanları yok etmesine izin veremezdim.

"O kaltağı yakaladın! Bir tane daha, Cammon!" Teeter bağırdı. Hamlemi yapma vakti gelmişti.

Cammon her zamanki gibi hızla ağaca doğru geri dönmeye başladığında, bacaklarımı belinden çözdüm.

"Onu şimdi yakaladın, rahatlıyor!"

Hayır, bana sahip değildi. Onlara ne kadar hızlı olduğumu gösterme zamanı.

Beni kırbaçlayan acıyı görmezden gelerek, bize yaklaştığında ağaca *doğru geriye doğru* koştum ve sonra yanlara doğru sıçradım, Cammon'ın boynunu ve başını yanıma aldım, boynunu bükmek için her şeyimi ortaya koydum. Elim çenesini buldu ve tüm gücümle çektim, vücut ağırlığım bana yardım etti.

Omurgasının çatlaması bir ağaca çarpan şimşek kadar gürültülüydü ve sanırım en azından Teeter için bir o kadar şok ediciydi.

Cammon'başı gevşekçe sallanıyordu ve boynunu bıraktığımda dizlerinin üzerine çöktü. Düşmesine izin verebilirdim ama bunun yerine uzanıp yağlı saçlarını tuttum ve onu dizlerinin üzerinde sabit tuttum.

Kalp atışları hâlâ devam ediyordu. Yaşıyordu. Şu an için.

"Bir kraliçenin zayıf olduğunu düşünenler için. Darbe yapmayı düşünenlere, bu size bir ders olsun." Döndüm ve Cammon'un gevşek bedenini yanımda sürükledim. Henüz ölmemişti, bu da onu birazdan yapacağım örnek için çok daha kullanışlı kılıyordu. Onu sonuna kadar geri çektim.

Sırtımdaki yaraları ve nefes almakta zorlanmamı görmezden gelerek çemberin ortasına oturdum.

Orada durdum ve önce Teeter'la, sonra da ringin o tarafındaki diğerleriyle göz göze gelmeye dikkat ettim. Mary ile bile.

Sonra parmaklarımı Cammon'ın nefes borusuna doladım, parmaklarımı omurgasının kenarını hissedene kadar derine soktum ve ancak o zaman çektim, boğazını parçaladım -kelimenin tam anlamıyla bir kurt sürüsündeki hâkimiyetimi gösterdim. Vücudu yana doğru kayarken etleri elime damladı, kalbinin sesi sonunda durdu.

Cammon'un boğazını yere attım ve üzerinde durdum.

"Ne bana ne de beni takip eden hiçbir lidere karşı gelinmeyecek. Hemen şimdi kraliçenin önünde diz çökeceksin, yoksa seni hain ilan eder ve şafak sökmeden idam ettiririm. Cenaze hakkı yok, yargılama yok. Ancak sizin istediğiniz gibi bir lider; şiddet yanlısı ve bir şeyi kanıtlamak için öldürmeye eğilimli."

Diğer taraftan gelen soluk sesleri beni rahatsız etmedi. Durdum ve bekledim.

Kolaylıkla yarısı dizlerinin üzerine çöktü, başları öne eğildi. Ama diğer yarısı? Ben muhafızlarıma onları toplamalarını söyleyemeden Teeter ve çetesi gitmişti. Hiç şaşırmadım.

"Onlar kraliyetin hainleridir," dedim. "Ve şekilde damgalanacaklar."

Diz çökmüş olanlar titriyordu.

Elka'ya bakmak için döndüm. "Ben hâlâ kraliçeyim ve bu nedenle halefimi belirlemek için bu anı kullanıyorum. Killian Klanı'ndan Elka... Tacı devretme zamanım geldiğinde tahta sen geçecek misin?"

Nefesler açıklığa doğru kayıyordu.

Elka ringe çıktı ve tek dizinin üzerine çöktü. "Kraliçem, bu teklifi alçakgönüllülükle kabul ediyorum."

Başımı salladım, rahatlamıştım ama sonra ne soracağımı biliyordum. "Peki ya hainler, hainlikleri yüzünden hepsinin katledilmesi gerektiği konusunda benimle hemfikir misiniz?"

Başını kaldırdı ve bakışlarımla buluştu, yakında kraliçe olarak ayaklarının dibinde ilk sınavını veriyordu. Sadece ona ne teklif ettiğimi anlamasını umabilirdim.

BÖLÜM 19

Kuzgun

"D Onlara adil bir yargılama sunacağını biliyor muydunuz?"
Diana küvette oturmuş ıslanırken parmaklarımı onun kafa derisinde gezdirdim. Kavga sırasında onun hayatından endişe ettiğim kadar

Onun ne kadar güçlü ve zeki bir kadın olduğunu görmüştüm; bunların hiçbiri benim için sürpriz değildi. Onun belki de tanıdığım en muhteşem ruha sahip olduğunu uzun zamandır biliyordum.

Diana ellerime doğru eğilirken boğazının arkasından yumuşak bir miyavlama sesi çıkardı. Tanrım, dikkatimi dağıttı ve cevap verirken ona hangi soruyu sorduğumu zar zor düşünebildim.

"Bunu yapacağına dair güçlü bir his vardı içimde. Ailesi çok adil ve yaptığı her şeyde kendini belli eden bir adalet duygusuyla yetiştirildi. Tüm klanlar benim yaptığımı bir liderin haddini aşması, onun yaptığını da bu haddini aşmanın düzeltilmesi olarak görecekti. Bu da onun iş için doğru kişi olarak görülmesine yardımcı olacaktır." Diana başını yana eğerek yanağını koluma yasladı. "Cammon'ın dikkatini dağıtarak yardımcı oldun."

Homurdandım, o kurtadamı düşündükçe içimde onda delikler açma isteği uyandı ve Frostbite'ımın verdiği hasara yenilerini ekledim. "Kendim olmaktan başka bir şey yapmadım. O benden pek hoşlanmadı. Komikti bu."

Gülüşü yumuşaktı ve içimi ısıttı, belirsizliğin örümcek ağlarını kovdu. "Kendin gibi davranman seni birden fazla kavganın içine soktu."

"Hatırlarsan beni de senin yatağına sokmuştu." Başının öptüm ve bana yarım ağızla bir yumruk atınca geri çekildim. Tek önemseydiğim, Sienna ve sağlıklı bir doz kan sayesinde iyileşmiş olmasıydı. Yorgunluğunu ve geçmeyen ağrılarını hissedebiliyordum ama kırık

kaburgalar, çatlamış omurga ve delinmiş organlar artık yoktu. En kötüsü yapılmıştı.

"Şimdi ne olacak?" Sepetten büyük, önceden ısıtılmış havluyu aldım ve Diana ayakta dururken, kıvrımlarından aşağı su akarken üzerine örttüm. Dışlerim ve sikim tepki verdi ve elimde olmadan Diana'yı küvetten çıkarıp ıslak boynunu öperken vücuduma bastırdım. "Soru sorduğumu unut, bırak da seni deli gibi sikeyim."

Kalçalarını bana doğru eğdi ve parmaklarım bacaklarının arasında, açılmak için yalvaran, tapılmak için yalvaran ipeksi kıvrımlara doğru yol bulduğunda yumuşak bir iç çekti.

"Raven... bir toplantımız var."

"Hızlı olabilirim... tamam, belki hızlı olmayabilirim ama bir saatten kısa bir sürede ikimizi de tatmin edebilirim."

Islak sıcaklığında bir parmağımı gezdirip alay ederken ağırlığını almama izin verdi. "Belki bir buçuk saat."

Kapının çalınmasıyla benden uzaklaştı. "Evet?"

"Bir hatırlatma, kraliçem, toplantı yirmi dakika sonra."

Diana iç geçirdi ve . "Elbette. Teşekkür , Julia." "Giyinmek için yardım ister misin?"

Diana'nın boynunu ısırıldım ve bu sefer beni geri çevirmedi.

"Hayır, ben iyiyim, teşekkür ederim Julia." Sesini nasıl da sabit tuttu... Ben bunu yapamazdım. "Raven. Durmalısın; hazırlanmalıyız."

"Bu bir emir mi?" Ellerimin eşimin vücudunda gezinmesine izin verdim, ona nasıl tapınmak istediğime zaman olmadığını biliyordum.

"Evet." Gülümsedi ve geri adım atarak havluyu bıraktı. "Benim giyinmem lazım, senin de kendini kontrol etmen lazım." Kasıklarımı işaret etti ve ben de aşağıya baktım.

"Kendimi tutmamı istemiyor musun? Yoksa beni ele geçirmeyi mi tercih edersin?"

Dudakları yukarı kıvrıldı ve yeşil gözleri ışıkla dans etti. "Hazırlan, Raven." Tanrım, onu gülümserken görmek, kraliçe olarak en kötü zamanının geçtiğini bilmek, onun için korkularımı hafifletti. Bizim için de.

Kendimi dönmeye ve onu rahatça hazırlanması için yalnız bırakmaya zorladım. Eğer kalırsam toplantının geç başlayacağına hiç şüphe yoktu. Büyük odaya doğru ilerlerken, orada ilk olanın ben olduğumu görünce şaşırdım.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi.

"Sen de kimsin? Lochlin adam hemen döneceğini söylemişti! Beni duyamadı!"

Meleklerin kraliçesi Rabia'nın tahtında oturduğu bir hologramı görmek için döndüm.

"Majesteleri," diye derin bir selam verdim. "Özür dilerim, toplantı için erken geldim, kimsenin çoktan gelmiş olmasını beklemiyordum."

Ofladı ve bir elini salladı, bileğinden koyu gümüş tüyler sarkıyordu. Her bir tüyün ucu sanki yeni kana batırılmış gibi şiddetli bir kırmızıyla kaplıydı. "Tam olarak burada değilim, değil mi? Bu teknoloji harikulade ama değişken, dünyamızdaki pek çok şey gibi." Gözleri bana kilitlendi. "İsminizle cevap vermediniz."

"Özür dilerim, sadece ürktüm. Benim adım Raven, evim... ya da Seattle'daki anakaradaydı."

"Ah, sonunda buz kraliçesinin kalbini çözdüğünü duyduğum kişi siz misiniz?"

Genişçe sııttım, Kraliçe Rabia'dan herhangi bir tehdit hissetmiyordum, sadece merak ediyordum. Gerçek şu ki, yaşlı kraliçe insanlar arasındaki sevgi bağlarını görmesiyle tanınırdı, bu yüzden Diana burada olmasa bile Diana ile aramızdaki bağın onun tarafından görülebilmesi oldukça hoştu. "Ona böyle mi sesleniyorsun? Komik, ben ona Frostbite adını takmıştım."

Başını geriye doğru eğdiğinde kahkahası odayı doldurdu. "Ah, çekicisin! O kadar büyüleyici ki, tahta ilk çıktığında onu elde etmek isteyen onca erkek arasında kalbini sana kaptırdı."

Her ne kadar ilginç olsa da ve Diana'nın varis olarak ilk yılları hakkında daha fazla soru sormak istesem de, nefes nefese kalmış bir Lochlin bize katıldı. "Majesteleri, şimdi beni duyabiliyor musunuz?"

"Evet, evet, burada Raven ile sohbet ediyordum. Diana'ya bunu onayladığımı söylemeliyim. Kader arkadaşlarının birbirini bulmasını her zaman sevmişimdir." Gülümsemesi samimiydi ama Lochlin tıkanıdı.

"Kader... lanet olsun. Kusuruma bakmayın." Başını eğdi ama bana bakmak için başını eğdi, soru hala aramızda asılı duruyordu.

Omuz silkmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. "Bilmiyor, ona söyleme."

Rabia ellerini çıırttı. "Oh, biz karışmayacağız, değil mi Lochlin?"

Diana tehlikeli bir şekilde aşağıya inen kırmızı bir elbise giyerek odaya girdiğinde yine boğulmak üzereydi. Çok nadiren

Kendini her zaman, özellikle de erkeklere kanıtlamak zorunda hissettiği için vücudunun sergilenmesine izin verdi.

"Rabia, geldiğin için teşekkür ederim. Son toplantıda olanlar için çok üzgünüm." Diana diğer kraliçenin hemen önünde durdu ve eteklerini genişçe savurarak reverans yaptı.

"Neden bana reverans yapıyorsun, buz kraliçesi?" Rabia boğumlu bir parmağıyla çenesine vurdu. "Ama daha da önemlisi, zararı veren küçük fahişe için neden özür diliyorsun? Onu bu şekilde davranmaya sen teşvik etmedin."

Diana başını salladı. "Her ikisine de cevap olarak, saygı duyduğum bir kraliçeye reverans yapıyorum. Ve özür dilerim çünkü bu saygısızlık sizi davet ettiğim toplantıda yaşandı."

Rabia iç çekti.

Onlar konuşurken diğerleri de odaya doluştu. Gabe, Will ve Bethany, Dominic ve Sienna ve tabii ki Myrr hâlâ oradaydı. Theo, şu ana kadar bizimle geçirdiği zamana rağmen bu tartışmanın bir parçası olmadığı için onunla birlikte değildi. İçeri en son giren Elka oldu. Rabia genç kurt adama doğru baktı. "Peki bu kim?"

"Prenses Elka, lütfen Kanatlı Serafların Kraliçesi Rabia ile tanışın."

Rabia güldü. "Hatırlamışsın! Biz her zaman melek değildik, iblislerin de iblis olduğu gibi, değil mi kuzen?" Göz kırptı, Gabe'e göz *kırptı*. "İyi tanıştık, genç Elka. Demek tahtın varisi sensin?"

Elka reverans yaparak eteklerini iyice açtı ve Diana'nın yaptığından çok daha aşağıya indi. "Evet, Majesteleri. Bilgeliğiniz ve zarafetiniz sizden önce geliyor. Sizinle tanışmaktan büyük onur duyuyorum ve gelecekte sizinle birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Rabia ellerini tekrar çırpı. "Ondan hoşlanıyorum Diana. Hem de çok. İyi seçim!"

Myrr homurdandı. "Açıkçası ben de onun doğru kişi olduğunu biliyordum!" Dudaklarım kıvrıldı. Myrr *kıskanıyor* muydu?

"Hepimizin neden burada olduğunu tartışmamız gerekiyor," dedi Diana. "Her ne kadar ziyaret etmek istesem de, hiçbirimizin tek başına çözemeyeceği bir sorunumuz var."

"Sorun Cleona," dedi Rabia, "Ve çözmemiz gereken bir sorun. Lochlin'in bana gönderdiği tüm evrakları okudum. Danışmanlarımla görüştüğüm ve taşlara danıştıktan sonra aynı fikirdeyiz. Dünyamızı ve insanlarınkini kurtarmak istiyorsak hepimiz yeteneklerimizi ve güçlerimizi birleştirmeliyiz."

Diana bir nefes verdi, ama konuşan Bethany oldu.

"Belki de onunla bir sonraki konuşmamızdan önce yemeğine biraz mantar katabiliriz? Halüsinojenik bir şey belki?"

Sienna kahkahalara boğuldu. "Onun mantarlara alerjisi var! Bunu biliyorsun!"

Bethany büyük mavi gözlerini birkaç kez kırptırdı, çekingen görünüyordu. "Emin misin?"

Rabia başıyla onayladı. "Ah, siz William'ın genç gelini olmalısınız? Cleona'nın kocanızdan hoşlandığını fark ettiniz mi?"

Bethany'nin gözleri mavi ateşle parladı. "İsterse bir uçurumun aşağı atılsın, umurumda değil. Halefi onun kadar kötü olamaz!"

Diana, Rabia'nın hologramının kurulduğu yerin önünde yavaşça bir ileri bir geri yürüdü. "Cleona'nın halefinin kim olduğunu bilmiyoruz. Kimse bilmiyor. Onu bize yardım etmeye ikna etmenin bir yolunu bulmalıyız."

Bethany ofladı. "Üstünde oturduğu volkanın kapağını kırmasını tercih ederim."

Birkaç kez göz kırptım. "Ne dedin sen?"

"Yanardağ Cleona'nın kışının altında patlıyor!" Bethany tersledi. "Ona memelerinin müstehcen resimlerini gönderiyormuş!"

William yüzünü buruşturdu. "Hiçbirini görmedim aşkım ve görsem bile o umurumda değil. Ben seni seviyorum."

Ellerimi sallayarak dikkatlerini çektim. "Bir volkanın üzerinde oturuyor. Emin misin? Yüzde bin emin misin, Bee?"

Bethany kaşlarını çattı. "Evet. Bölgenin tüm topografyasında var. Burada yanardağ olarak kabul edilen tek dağ Cleona'nın kalesinin üzerinde bulunduğu dağdır."

Sözleri içimde çınladı ve adım atma sırası bana geldi. Onlara ölmek üzereyken Nefir'le yaptığım ziyareti anlatmalıydım, kan kurtları beni neredeyse ele geçiriyordu.

"Raven? Ne oldu?" Diana elini koluma koydu, şüphesiz eş bağı aracılığıyla tedirginliğimi hissediyordu.

"Düşüncelerimi toparlamama izin verin."

"Ah, sadece tükür onları!" Myrr tersledi. "Geç oldu ve yatmadan önce sıcak bir toddy ve çörek istiyorum."

Hepsiyle yüzleşmek için döndüm. "Nefir'in kim olduğunu biliyor musunuz? Hepiniz biliyor musunuz?"

Rabia ve Elka başlarını salladılar, ben de onlara hızlıca karanlık tanrıçayla olan bağlantısını anlattım, ama adını asla kullanmadım.

"Ben... kan kurdundan ölürken, Nefir beni rüyalarımnda ziyaret etti. Bundan daha önce bahsetmedim çünkü Diana'nın zaten çok işi vardı ve ben de çöplük ateşine daha fazla odun atmadan önce buradaki durumların dengelenmesini beklemek istedim." Diana keskin bir nefes aldı; devam ettim. "Ama rüyamda Nefir beni yüksek bir dağa götürdü ve işin kısası, karanlık tanrıça sadece karanlık bir tanrıça değil... o bir ateş tanrıçası. Ve tüm güçleri ona geri döndüğünde, tüm ateşi yüzeye çağırarak. Lavla bağlantısı olan her dağ havaya uçacak. İntikamını almak için dünyayı yakıp yıkacak. Ve buna Cleona'nın Guisala Dağı da dahil olacak. Karanlık tanrıça tüm güçlerini yeniden kazanırsa hepimiz arasında en az güvende olan o olacak."

Biri gülmeye başlamadan önce sessizlik sadece birkaç saniye sürdü. Döndüğümde Rabia'nın kıkırdadığını, sanki poker oynuyormuşuz da elini kazanmış gibi bacağını tokatladığını gördüm. "Oh, bu çok zengin! Çok zengin! O küçük velet sürünerek geri gelmek zorunda kalacak!"

"Ama bize neden inansın ki?" Elka sordu. "Elimizde ne kanıt var?"

Camın kırılması ve bir alev topunun pencereden içeri fırlaması toplantıyı böldüğü için bu soru beklemek zorunda kalacaktı.

"Yere yat!" Diana'ya doğru atıldım ve onu ateş topunun önünden çekip aldım.

BÖLÜM 20

Diana

T Ateş topu üstümüzden geçerek uzak duvardan sekti ve bir koltuğa düştü. Beni hedef almıştı.

Sırtıma değen soğuk fayans beni yere serdi. "Bu çok yakındı."

Raven kalkmama yardım etti ve şimdi parçalanmış olan pencereye doğru koştuk. Sert hava alev alev yanan ağır perdeleri dövüyor, kıvılcımlar rüzgârda uçuşuyordu. Gabe ve Nicholas bir zamanlar bir koltuk olan kükreyen alevleri kontrol altına alırken, Dom onları çubuklarından çekip kurtarmak ve alevleri söndürmek için hızlı bir çalışma yaptı.

Ay ışığının aydınlattığı geceye baktığımda at sırtında üç yüz ya da daha fazla kurt adam gördüm, bir ellerinde meşaleler, diğer ellerinde kılıçlar vardı. Yan tarafta, kalenin gece muhafızlarından bir düzine ya da daha fazlası duruyordu, çoğu bağlıydı, birkaçı yerde yatıyordu, belli ki yaralanmıştı... İkisi diğerlerini bağlayan ipleri tutuyordu.

Bana karşı çalışan başka hainler de vardı. İçim öfke ve tiksintiyle sıkıştı ama holograma doğru dönerken kendimi sakinleştirici bir nefes almaya zorladım.

"Rabia, burada küçük bir sorunumuz var..."

"Bunu görebiliyorum," dedi gözlerini kocaman açarak. "Artık kuzenimi tabiri caizse köşeye sıkıştırdığınızı bildiğim için müttefik olarak ilerlemekten memnunum. Oradaki işiniz hallolduğunda bana ulaşın ve detayları konuşalım."

Görüntüsü titreyerek kayboldu ve tekrar pencereden dışarı bakarken küçük iyilikler için sessiz bir teşekkür duası mırıldandım.

"Şerefsizler," diye hırladı Raven. "Zehirlenme olayından sonra içerideki tüm personelle görüşüm, ama sadece devasa listenin yarısına kadar gelebildim."

askerler ve muhafızlar."

"Bu senin suçun değil Raven," diye mırıldandım uyuşmuş dudaklarımın arasından. "Hareket her geçen gün daha da hızlanıyor. Sanki biri benzin döküyormuş gibi-"

"İşte orada! Kurtadamların Kraliçesi," diye seslendi insan kalabalığının ortasından gelen gür bir ses. Tanıdık bir ses... "Sadece küçük bir kuvvet getirdik *Majesteleri*, ama emin olun başkaları da var. En az bir o kadarı da doğuda ve batıda, bizi kuşatmış durumda, eğer asker göndermeye kalkışırsanız bir işaret bekliyorlar."

Konuşmacıyı aradığımda kimi bulacağımı zaten biliyordum ve şaşırdığımı söyleyemezdim. Ama yine de kalbimden son bir parça koptu, uzun zaman önce arkadaşım olan adamla dostluk kurmak için hala umut ettiğim son parça.

"Merhaba, Maverick."

Maverick bineğine geçirip, kalabalığın önüne doğru bir yol açmak için hayvanı ileri doğru iterken, Raven'ın tüm vücudu yanımda gerildi.

"Pusuya düşürölüp düşürölmeyeceğinden emin değilken sürünün ortasında saklanmanı seviyorum, çünkü sen bir korkaksın," diye seslendi Raven, dudakları tüyler ürpertici bir gülümsemeyle ayrılırken dişleri ay ışığında parlıyordu. "Bir erkek için zayıf, acınası bir mazeret olabilirsin ama en azından tutarlısın."

"Holmgang tamamlandı, Maverick," diye ekledim. "Adil ve dürüst bir şekilde kazandım ve Elka önümüzdeki günlerde kraliçe olarak taç giyecek. Bunların hiçbirisi için bir sebep yok. Bir savaş başlatıyorsunuz... hayatları riske atıyorsunuz, halkımı parçalıyorsunuz, ben zaten pozisyonumu teslim etmişken."

"Üzgünüm Diana," diye cevap verdi Maverick, hiç de üzgün görünmüyordu. "Bunun için artık çok geç. İlk başta büyüdüğünü sandım ve döndüm. Birkaç güzel sözle bir yabancıya bacaklarını açmak için sabırsızlanan bu kadar kolay manipüle edilebilen bir kadın nasıl Kraliçe olabilirdi? Bir an için, neredeyse sevgime layık olduğunu düşündüm... yanımda seninle hüküm sürebileceğimi. Sonra seni o iğrenç şeyle gördüm ve hâlâ aynı eski Diana olduğunu fark ettim. Yumuşak kalbinin ve ıslak amının ona rehberlik etmesine izin vererek-"

Raven'ın pencereden atlamasını engelleyen tek şey Dom ve Will'in hızlı elleriydi ve o bile kıl payı kurtulmuştu. Kükreyip kurtulmak için çırpınırken onu tutmak için ikisi de uğraştı.

Diğer yandan ben mi? Kurtlu piçin söylediği her kelimeyle birlikte kendimi daha soğuk ve daha sakin bulduğumda şaşırdım. Parça, içimde yaşayan, nefes alan bir söz gibi zonkluyor ve nabız gibi atıyordu.

Bu iş bitmeden onun kellesini alırdım.

Bu artık bir "eğer" sorusu değildi. Sadece *ne zaman* sorusuydu.

"Eğer o dinlemezse, en azından diğerlerinin aklını başına getirmeye çalışırım," diye mırıldandı Elka, Raven'la benim aramdan muhalif kalabalığın karşısına geçerken, başı dikti. "Bu gece söyleyecek çok şeyin vardı, insan. Ama şimdi halkımla konuşmak istiyorum. Holmgang'daki kalabalıktan birçok yüz görüyorum. Adil bir yargılama için yaptığım cömert teklifi bu hain darbeye yüzüme vurduğunuz için her birini hafızama kaydettiğimi lütfen bilin. Hem bir insanın emriyle?" Başını yavaşça salladı ve acı bir kahkaha attı. "Kraliçemiz onun klanına evlatlık verildiği için ayaklanan sizler. Çok zenginmişsiniz. Bu bana hepinizin ikiyüzlü olduğunu gösteriyor."

Buz gibi öfkeme rağmen, Elka'nın cesur sözleri karşısında içimden akan gurur dalgasını inkâr edemezdim. Ağzını her açtığında seçimimin doğruluğunu kanıtlıyordu.

Ama Mav'ın dudakları, geçtiğimiz ayları benden af dileyerek geçirmiş olan o pişman ve mızımız ahmaktan çok farklı bir şekilde bükülünce, bu iyi hisler uzun sürmedi.

"Ah, siz çocuklar notu almadınız mı?" diye sordu, atını dar bir çemberin içine sokarken omzunun üzerinden arkasındaki kurtlara el salladı. "Diana, belki kan emici erkek arkadaşına sorarsın, neden olmasın? Geçen gün antrenmanda neredeyse onu yeniyordum. Eğer araya girmeseydin-" Raven neşesiz bir kahkaha attı ve Maverick bir hırıltıyla sözünü kesti. "Siktir git, Raven! Ben artık siz doğaüstü yaratıkların, ailemin kayıtlı varlığının tamamında yaptığınız gibi, kaprislerinize göre kullanıp istismar edeceğiniz zavallı bir insan değilim. Her zaman sizden daha zekiydim, ama artık daha hızlı ve daha güçlüyüm. Ve dahası, bu insanları anlıyorum. Ben bu insanlarım. Kendilerine liderlik edecek güçlü, erkek bir alfa istiyorlar." Yumruğunu havaya kaldırdı. "Ve dolunayda, dönüşüm törenimden sonra, o alfa ben *olacağım*. Bu gece, kaleyi alıyoruz. Yarın, tacı alacağız!"

Etrafımdaki kadın ve erkekler, midemi safrayla yakan tezahürlara, haykırırlara ve ulumalara boğuldular. Acımadığını söyleyebilmeyi isterdim ama doğrudan karnıma inen bir tekme gibiydi. Bu sadakatsiz piç kurusu, benimki soyulup soğana çevrilmişken, içinde bir kurt barındırma onuruna sahip olacaktı.

benden tacımla birlikte? Gümüş dili onları saçmalıklarına inanmaları için manipüle etmişti, öyle ki onu... kendilerinden biri mi yapacaklardı?

Neydi bu işkence?

"Her zaman kurnazdı, hakkını vermeliyim," diye mırıldandı Myrr arkamdan, Mav'ın kalabalığı nasıl idare ettiğini görmek için başını eğdiğinde.

"Şansım varken onu öldürmeliydim."

"Ona ihtiyacımız vardı Raven," diye hatırlattım ona usulca. "O olmasaydı Jade'i ya da parçayı asla bulamazdık."

Onun hiçbir zaman gerçekten değişmediğini fark ettiğimde, beni derin bir pişmanlıktan kurtaran da bu düşünce olmuştu. Şimdi ondan ne kadar nefret etsem de, yolculuğumuzun bir parçasıydı ve bu sayede Lilis'i yenmeye çok daha yakındık.

Ama nedenlerim ne olursa olsun onu buraya ben getirmiştım. Ve onun *destekçilerinin* -benim halkımın- ateşli konuşmasını kutlamalarını izlerken, onlara acımdan kendimi alamadım. Uzun zaman önce ben de bir kez onun kurbanı olmuşum. Tek gereken korkmuş, yalnız bir ruh ve o tatlı dilli piçin size duymak istediklerinizi söylemesiydi ve bum. Seni avucunun içine alırdı.

"Sikerim böyle işi," diye mırıldandı Elka nefesinin altında. "Müstakbel kraliçeniz olarak beni dinleyin!" diye bağırdı ve tezahüratlar azalınca durakladı. "Bu iş iki yoldan birine gidebilir. Ya bu çılgınlığa bir son verir ve geldiğinden beri beladan başka bir şey olmayan fiili liderinize sırtınızı dönersiniz." Yerdeki yüzleri yavaşça, metodik bir şekilde taradı ve ben bile bunun korkutucu olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. "Ya da bana karşı bahse girebilirsiniz. Ama bana karşı bahse girerseniz, şunu bilin. Sonsuza kadar benim düşmanım olacaksınız. Ve kardeşim Jordan'ın ruhu üzerine yemin ederim ki, bu işi bitirmem bin yıl sürse bile her birinizin üzerine cehennem ateşi yağdıracağım. Sizi bulamayacağım hiçbir yere saklanamazsınız. Beni işaretleyin."

Sessizlik tamdı, durgunluk mutlaktı, sanki ormandaki yaratıklar ve kuşlar bile bir cevap bekliyordu. Ve sonra oldu. Gözümün ucuyla bir hareket gördüm. Ranata Grayson, Maverick'ten birkaç metre ötede kılıcını indirdi ve kocasına döndü.

"Nasıl hissettiğini biliyorum Dougal. Ama kız... o özel biri. Ve bizden biri, uygun bir klanda doğdu. Bir iç savaşın eşiğindeyiz. Kardeşler birbirini öldürmeye başladıktan sonra bunun geri dönüşü yoktur. Belki de yeniden düşünmeliyiz..."

Mav dizginleri çekerek atını arka ayakları üzerinde şaha kaldırdı ve Grayson klanına doğru dörtmala koşmaya başladı. Dougal kolunu karısının önüne koydu ve arkasına itti, kılıcının ucunu doğrudan Mav'ın göğsüne doğrulturken sakallı yüzünde sert bir çatıklık vardı.

"Karım benim ve eşimin çekip gitmemizi istiyor, biz de çekip gidiyoruz. Bizi durdurmaya çalışmamanızı tavsiye ederim."

Kalabalıktaki diğer klanlar bir o yana bir bu yana kaymaya başladı, endişeyle etraflarına bakındıktan sonra bakışlarını Maverick'e yönelttiler.

"Bir hamle yap," diye mırıldandım nefesimin altında, "bir hamle yaparsan hepsini kaybedersin."

Ama Mav iyi bir zekâyâ sahipti ve içinde bulunduğu durumu son anda fark etti. Onların sadakatini kazanmıştı... Ta ki içlerinden biri için gelene kadar, ki ben maalesef öyle değildim. Ve belki de hiçbir zaman gerçekten olmadım. Bu kalp ağrısına daha sonra katlanırdım. Şimdilik, kalabalık azalmaya başladığında ve Vargas ve Ferral klanları Grayson'lara katıldıkça önümdeki yüzlerce kişi yavaş yavaş üçte bir oranında azalırken memnun olmam gerekiyordu.

"Onları durdurmaya çalışmayın," diye seslendi Maverick diğerlerine, sanki karar onun yerine verilmiş gibi değil de kendisi karar vermiş gibi. "Bir kadının onu burnundan tutup sürüklemesine izin veren bir adam benim için kayıp değildir. Tıpkı pokerde olduğu gibi, zayıf ellerin çekilmesine izin veririz. Elimizde aslardan başka bir şey kalmadı."

Tekrar bize döndü, gülümsemesi tüm gücüyle geri dönmeden önce dalgalanıyordu.

"Daha önce de söylediğim gibi, Diana. Bu sana karşı çıkanların bir kısmı. Buradaki sayımız azaldı, bu yüzden bir gün daha yaşayacaksınız. Ama hata yapma, yarın dördüncü dolunaydan sonra geri kalanlarla birlikte ve her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri döneceğiz. Ve sizi ve sizinkileri yok etmeyi bitirdikten sonra, bu Bölgenin eski günleri geri getirmeye kararlı bir erkek alfa tarafından yönetildiğinden emin olacağız." Hâlâ etkileyici olan kalabalığına doğru döndü ve bir kez daha yumruğunu kaldırdı. "Kahrolsun Kraliçe!"

Etrafındaki kurtlar onun haykırışını yankıladı ve atını dörtmala koşturdu. Hepimiz ordusunun onu takip edişini izledik.

Sonunda sessizliği bozan Gabe oldu. "O heriften hiç hoşlanmadım."

"Aynen." Bu ses Myrr dahil birkaç kişinin daha yankılandı ve ben kendimi tutamayıp bir homurtu çıkardım.

"Jade'i bulmak için ona ihtiyacımız olduğunu tekrar hatırlatırım. Ama şimdi..." Diğerlerine döndüm -arkadaşlarıma, aileme, yakında kraliçe olacak olana,

ve benim... Raven- ve gülümsedi. "Şimdi boku yedi."

"Planın nedir, Frostbite?" Raven sordu, çoktan esnemiş ve harekete geçmeye hazırdı.

Will, "Savaşı kazanabiliriz kardeşim," diye araya girdi. "Söyle. Ordum yirmi dört saat içinde burada olur ve onları böcek gibi ezer."

Dom başıyla onayladı, ama ben elimi kaldırdım. "Tüm bunlara gerek yok. Ranata'nın dediği gibi, iç savaş çirkindir. İnsanların üzerinde bir leke bırakır... yüzyıllar boyunca yankılanan bir hıçkırık."

"Sonra ne olacak?" Elka gözleri öfkeyle parlayarak sordu. "Bir şeyler yapmak zorundayız."

Ve yapacağız. Bu benim kraliçe olarak son eylemim olacaktı ve kendimi beklentiden neredeyse titrerken buldum. Maverick benim ya da onun cesedi üzerinde kurt adam olacaktı.

"Çok basit," dedim omuz silkerek. "Zehri gelmeden önce yılanın kafasını kesiyoruz."

BÖLÜM 21

Kuzgun

T Bir santim daha ilerlediğimde uzun otlar hışırdadı. Yukarıda hafif bir yağmur buğulanıyor, sadece bir düzine metre yanan şenlik ateşini çitirdatıyordu. Kendimizi yağmur suyuyla ıslatarak önlem almıştık. Kurt kokusu vardı ama ıslak toprak ve odun dumanı tanrıların hediyesi gibiydi ve varlığımızı o sivri burunlu heriflerden daha da gizliyordu.

Durdum, çimenlerin arasından bakarak Dom'a yakalaması için bir an verdim. Yukarı.

Teeter ve ekibi ateşin etrafında dans edip bağıyorlardı, yarı ritüel ve yarı erken bir kutlama. Henüz akşamın erken saatleriydi ama o geceki dolunayın beklentisiyle biralara serbestçe akıyordu. Gabe'in söz verdiği gibi, Maverick'in saklandığı kulübenin hemen önündeki bu bölgede sadece otuz kadar kurt vardı. İblisler genellikle olayları tarafsız tutmaya çalışsa da, Diana'nın isteği üzerine bir gece önce Maverick ve diğerlerini kalenin arazisinden takip ederek hızlı bir keşif görevi yürüterek bize bir iyilik yapmıştı.

Bu onun zekice bir oyunuydu, çünkü yola çıkarken altılılarını izleyen bir grup asker varken, gece gökyüzüne bakmamışlardı bile. Gabe'i doğruca kamplarına, ormanın doğu kısmının derinliklerindeki bir açıklığa götürmüşlerdi. Daha da iyisi, ormanın yaklaşık yarım mil ilerisinde düzinelerce derme çatma barınak ve çadır varken, Maverick'in formuna sadık kaldığı ve görünmeyen kuvvetlerinin boyutunu büyük ölçüde abarttığı anlaşılıyordu. Gabe kampta, ateşin etrafında uluyan ve kargaşaya neden olan otuz küsur "muhafız" da dahil olmak üzere sadece birkaç yüz kişi görmüştü.

Diana'nın dediği gibi yılanın başını kestiğimizde hareketin sönüp gideceğini umuyordum. Ama olmazsa, Will ordusunu çağırmasa bile şansımız yüksekti. Diana'nın çok sayıda destekçisi vardı, şimdi Elka'yı destekleyenlerden bahsetmiyorum bile. Ayrıca Sienna da vardı ve iş o noktaya gelirse Avcı'sını çağırabilirdi.

İki kraliçe neşteri savaş çekiçlerine tercih etmişti... şimdilik. Ama seçeneklerimizin olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı.

"Dikkatleri tamamen dağılmış durumda ve şimdiden çözülmeye başladılar. Harekete geçmek zorundayız," diye mırıldandı Dom. "Ay yüzünü göstermeden önce bir saat kadar vaktimiz var. Her ne kadar senin yanında savaşmayı tercih edeceğim kimse olmasa da, bu gerçekleştiğinde burada yakalanmak istemeyiz."

O haklıydı. Yakında krallıktaki tüm kurtadamlar değişim geçirip vahşileşecekti ve insan liderlerini değişim töreninden önce kaçırmak bir yana, kaçmamız bile neredeyse imkânsız hale gelecekti.

Sessizce bir ağaç kümesine doğru ilerledik ve sonra hedefimiz olan kulübeyi incelemek için durduk. Ön kapı ateşin başındaki adamlar tarafından açıkça görülebiliyordu ama arka kapı Gabe'in söz verdiği gibi tamamen korumasızdı.

Çantamdan ipi ve uzun bir bez parçasını çıkardım, eve doğru sürünürken ikisini de omzuma attım. Sonra üç parmağımı kaldırdım ve Dom'la göz göze gelerek onları işaretledim.

3, 2, 1-

Kapıyı iterek açtım, sessizce eve girerken gözlerim etrafta geziniyordu. Önümüzde rustik bir mutfak açıldı ve acı verici bir şekilde yavaşça koridora doğru ilerledik.

Benimle olduğundan emin olmak için Dom'a hızlıca baktım. Bunca yıldan sonra ne kadar sessiz hareket edebildiğine hâlâ şaşıryordum. Devasa gövdesi gizlilik dışında her şey için inşa edilmişti, ancak sayısız on yıllık eğitim, gelişmiş duyularıyla bile onu duymayı neredeyse imkansız hale getirdi.

Köşeyi dönerken nefesimi tuttum, önümüze çıkabilecek her şeye hazırdım ama koridor da boştu. Kapalı üç kapıyı taradım, durgun havanın sessiz kokusunu içime çektim. Maverick'in kokusu duyularımı diken diken ederken içimde hızlı bir kana susamışlık dalgası yuvarlandı ama onu bastırdım.

Onun kokusu en belirgin olanıydı, bu da odada muhtemelen onunla birlikte kurt olmadığı anlamına geliyordu ve rahat bir nefes aldım. Teşekkürler

Gabe ve onun önceden yaptığı keşifler sayesinde bu iş kazasız belasız atlatılacaktı.

Parmağımı orta kapıya doğru salladım ve ikimiz de içeri kapandık. Bu sefer sayma işini Dom yaptı.

Burada gizlilik yok.

Dom kocaman omzunu tahtaya doğru fırlattı, ben de kendimi çıkırdayan ateşin önünde oturan sersemlemiş Maverick'in üzerine fırlattım.

Bağırmak için ağzını açtı ama daha ne olduğunu anlayamadan top haline getirdiğim bez parçasını ağzına soktum.

İlk başta mücadele etti ama dişlerimin diş etlerimden kurtulmasına izin verdim ve daha yakına eğildim. "Elka ve Diana önce seni sorgulamak istiyorlar, ama bana bir sebep söyle, Maverick," diye hırladım.

Dar, meydan okuyan gözleri benimkilere kilitlendi. Sonra, sonsuz hayal kırıklığıma rağmen, başını salladı ve hareketsiz kaldı.

Dom'un eli, adamın ensesine acımasız bir karate darbesi indirerek Maverick'i anında rüya alemine gönderdiğinde bir parıltıdan başka bir şey değildi.

Dom'a baktım, o da omuz silkti.

"Sadece onu henüz öldürmeyin dediler. Ona zarar vermekle ilgili bir şey söylemediler. Tekrar mücadele etmeye karar verirse enerjiyi boşa harcamanın anlamı yok."

"İşte bu yüzden seninle savaşa gitmeyi seviyorum. Bunu özledim."

Mav'ın bileklerini iple bağlamak için eğildim ve sonra onu inançsız bir bok çuvalı gibi omzumun üzerinden fırlattım.

"Bu kadar yeter. Hadi çıkalım."

Ama Dom'un kolu beni yerimde tutmak için fırladığında kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı.

Paslı bir menteşenin tiz gıcırtısı havayı kesti ve ayak sesleri koridorda ilerlerken nefesimi tuttum. Dom kapıya doğru süzüldü, ses yaklaştıkça dövüş pozisyonuna geçti.

Ayak sesleri durduğunda kaslarım gerildi, son ses kapının hemen dışından geliyordu. "Mav? İyi misin?"

Maverick çılginca çırpınmaya, ağzındaki tıkacın izin verdiği ölçüde çığlık atmaya başladığında omzumda bir anda hareketlenme oldu ve kalp atışlarım kulaklarımda şiddetli bir şekilde gümbürdedi.

Dom, ziyaretçi odaya girmeden kapıdan fırladı ve dirseğini diğer adamın çenesine mide bulandırıcı bir gümbürtüyle çarptı.

Kurt adam bir ton tuğla gibi yere düştü, kafatası ahşap zeminde sekti.

Dom ve ben yere düşen adamın üzerinden atlayarak arka kapıya doğru koşmaya başladık. Koşarken arkamızdan gelen sesleri duymak için zorlandım ve ağaçlara ulaştığımızda ses çıkmaması beni tatmin etti.

Mükemmel bir kaçış mı?

Kulakları sağır eden bir uluma sanki cevap veriyormuş gibi havayı böldü ve ben de tam gaz koşmaya başladım. "Gizlenme zamanı bitti. Hadi gidelim!"

* * *

Ben sandalyesinin etrafında dönerken Maverick boncuk gibi yarıkların arasından bana baktı. "Bu anlamsız, biliyorsun. Aramızda bazı yumuşak başlılar olabilirdi ama geriye kalan tek şey, sefil hayatları boyunca başlarına gelen her kötü şey için Diana'yı suçlayan kuduz destekçiler. Benim için gelecekler... ve onun için. Sadece kısa bir süre sonra-"

Bileklerindeki ipi var gücümle çekerken Maverick homurdanarak kesti, ip sıkıldıkça ellerine sinen beyaz dokunuşun tadını çıkarıyordu. Diana açık konuşmuştu. Maverick'in büyüünün nereden geldiğini bulmayı ve harekete geçirmiş olabileceği diğer planları öğrenmeyi umuyordu. Elka daha da açık konuşmuş ve Diana'ya ihanet edenlerin isimlerini istemişti. Maverick bu amaçlar yerine getirilene kadar bağışlanacaktı, ama Nicholas onu tüm sırlarından arındırır arındırmaz...

"Gitmeye hazır," dedim, yaklaşan Nicholas'a başımı sallayarak.

Maverick onu görünce geri çekildi ama genç vampir ona aldırmadı ve bir elini omzuna attı.

Maverick hareketsiz kalıp başını geriye atarken Diana bir adım öne çıktı, gözleri beklentiyle parlıyordu.

"Sahip olduğu bu büyüünün ne olduğunu bilmem gerek," diye fısıldadı Maverick'in yüzünü bir şahin gibi izleyerek. "Göster bana, Nicholas."

Bir görüntü sanki yoktan var oldu, fazla gerçekçi bir hologram gibi havaya kazındı. Sis yerden yukarı doğru yuvarlandı ve Maverick'in içsel düşünceleri açığa çıkarken aniden anının kenarında durdu. Çalı büyüklüğünde mantarların olduğu yoğun, sisli bir orman. Bir tohumdan doğmuş kulübesi olan bir cadı.

Neredeyse bir canlı aksiyon rüyasıydı, geçmişin ustalıklı gözden geçirilmesi, iki kat hızlı bir film gibiydi. Adını bilmediği cadıya yalvarışını hepimiz artan bir dehşet ve tiksinti içinde izledik. Onu kandırmasını ve merhametini kazanmasını izledik. Onunla sevişmesini ve en değerli varlığı gibi görünen şeyi alarak onu soymasını izledik.

Ve bu , öfkem daha da dayanılmaz hale geldi. Bu zavallı kadında kendi Diana'mı görebiliyordum. Kendi Diana'mı ve bu orospu çocuğunun yok ettiği yumuşak kalbi-

"Bu-" Nicholas nefesini içine çekti, görüntü titreyip kaybolurken ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde duruyordu. "Onunla savaşıyor ve bu çok yorucu..."

"Büyü kitabı ve hançer onun için ne yaptı?" Maverick başını öfkeyle sallarken Diana onu cesaretlendirdi.

Görüntü titreşerek tekrar belirdi, ancak bu kez Maverick daha yaşlıydı ve şimdiki haliyle hemen hemen aynıydı. Bir masada oturmuş, titreyen ve sarsılan eline bakıyordu. Bir ilaç şişesinden bir şeyler yuttu ve boş olduğunu görünce şişeyi duvara fırlatarak binlerce parçaya bölünmesine neden oldu.

"O *sürtük* beni alt ettiğini sanıyor. Laneti sona erdirmenin ve gücümü artırmanın bir yolunu bulacağım. Sadece yapmam gereken-"

Maverick'in gerçek hayattaki versiyonu sarsılmaya ve seğirmeye başladı, Nicholas geriye doğru sendelerken bile gözleri kafasının içinde geri dönüyordu.

"Bir dakika," diye başardı, büyük odanın taş zeminine düşerken sesi titriyordu.

Maverick, ben elimi uzatıp yanağına sert bir şaplak atana kadar nöbet geçirmeye devam etti. Sonra durdu ve sessizlik içinde bana baktı.

"Bunu olması gerekenden çok daha zor hale getiriyorsunuz," diye mırıldandım. "Bırakın adam işini yapsın ve hepimiz yolumuza devam edelim."

Belki hepimiz değil.

"Bu oldukça ürpertici bir güç..." Elka bitkin olduğu her halinden belli olan Nicholas'ı endişeyle inceleyerek mırıldandı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Sienna, "Bu durum her ikisine de zarar veriyor," dedi. "Ben-?" Sözünü yarıda kesti ve Diana'ya sorgulayan bir bakış fırlattı.

"Evet. Sienna onunla ilgilenirken Nicholas'a kısa bir mola verelim. Maverick'e gelince, hediyeni hak etmiyor. Sorgulamadan sağ çıkamazsa, öyle olsun."

Diana geri kalanımıza el sallayarak Sienna'yı Nicholas'la bıraktı ve Dom da Maverick'e göz kulak oldu.

"Sanırım artık Mav'ın uzun ömrünün kaynağını biliyoruz."

Gabe Diana'ya döndü. "Hançerin bir noktada senin elinde olduğunu biliyorum, peki ya Grimoire? Onunla yaptığınız tüm seyahatler boyunca, herhangi biriniz buna dair bir kanıt gördünüz mü?"

"Hançer hâlâ bende." Diana'nın eli kalçasındaki kınına gitti. "Karanlık tanrıçayı bu şekilde geri püskürtebildim. Ama Grimoire..."

Bana döndü ve düşünceli gözlerle beni süzdü. "Daha önce hiç o."

Başımı salladım. "Eğer bunca zaman yanında taşıdıysa, saklamıştır. iyi."

"Zamanımız azalıyor," dedi Diana, endişeli bakışları önce gökyüzüne sonra da huzursuz bir enerjiyle adım atmaya başlayan Elka'ya kaydı. "Ay ," diye başını sallayarak onayladı. "Beş dakikamız var dakika veya daha az."

Gabe'in gümüşü kaşları alnının üzerinde yükselmiş, ona bakıyordu. "O zaman bir yere kapatılman gerekmiyor mu?"

"Diana'nın bilim adamları, takan kişinin dolunay sırasında yer değiştirip değiştirmeyeceğini kontrol etmesini sağlayan bir hançer yarattı. Bunu bana verdi çünkü o..." Elka sözünü keserek Diana'ya özür dileyen bir bakış attı ama Diana omuz silkmekle yetindi.

"Artık ihtiyacım olmadığı için."

O zaman konuştum, odanın köşesindeki dede saatinin tik takları her geçen saniye daha da artıyordu. "Eğer daha fazla bilgi istiyorsak, kurtlar sofradan kalkmadan önce bunu elde etmenin tam zamanı. Nick devam edemezse, eski yöntemlerle bilgi almaktan mutluluk duyarım..." Parmak eklemlerimi kırdım ve dişlerimi serbest bıraktım.

"Nicholas?" Diana ayağa kalkmış olan ve biraz daha dengeli görünen vampire döndü.

Vampir Sienna'ya teşekkürlerini mırıldandı ve sonra başını eğdi. "Bir tura daha hazırım."

Sessiz Maverick yeniden hareketlendi ve kısıtlamalarına karşı mücadele etti. "Bakın, her ne yapıyorsa durumumu daha da kötüleştiriyor. Sondajı durdurmayı kabul ederse şeyi yaparım," demeyi başardı, bağlarının izin verdiği birkaç santim öteye kayarak. "Bir anlamaya ne dersin? Sen sor, ben cevaplayayım. Çok basit. Kan emici bu kadar derine inmeden gerçeği doğrulayabilir, değil mi?"

Yorgun Nicholas Diana'ya döndü ve o da başını eğerek onayladı.

"Bunu Nicholas'ın rahatı için yaptığımı bil, senin için değil. Bir deneyelim, olur mu? Birinci soru: Seni hangi illetle lanetlediyse, giderek kötüleşiyor, değil mi?"

"Evet. Anakaradayken o kadar kötü değil ama büyüye de erişemiyorum. Burada daha fazla gücüm var ama lanet daha hızlı bir şekilde beni ele geçiriyor." Pencereden dışarı bakarken sesi kesildi ve sonra yalvaran bakışlarını Diana'ya çevirdi. "Durdurmak için her şeyi denedim, Di-"

"Yeter!" Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Gerçeklere bağlı kal." Nicholas'a bir bakış fırlattı, o da başını salladı.

Nicholas, mahkûmumuzun omzuyla kısa bir süre temas ettikten sonra, "Doğruyu söylüyor," dedi.

Diana Maverick'e dik dik baktı, soğuk bakışları onu delip geçti. "Kendinden başka hiç kimseyi umursadın mı, Maverick? Peki ya Opal?"

Bakışlarını kaçırdı ve cevap vermeden önce uzun bir süre kalenin duvarının karanlık taşına baktı. "Bölgelere dönmek istedim, böylece lanetin tüm etkilerine maruz kalmadan sahip olduğum büyüü kullanabilecektim. Parçanın gücü olabileceğini düşündüm, kızların içine girdiklerinde parlıyor ve dans ediyorlardı, büyüü görebiliyordum. Bu yüzden Opal'ı yanıma aldım ve beklemeye karar verdim..."

Diana hafif bir nefes verdi. "Ta ki o ölene kadar, böylece sen de onu alabilecektin. Ona hiç yardım etmeye çalıştın mı?"

"Kulağa çok korkunç geliyor." Gözlerinde öfke titreşti ve bir homurtu çıkardı. "Onu ben öldürmedim, değil mi? Zaten ona yardım edemezdim. Parçanın onun için çok güçlü olduğu açıktı."

Nicholas elini Maverick'in üzerine koydu ve tekrar başını salladı. "Hepsi doğru."

"Yani şimdi plan Teeter ve diğerlerinin değişim törenini tamamlaması, doğru mu?"

"Öyle...
öyleydi."

"Yalan değil."

Diana kuru bir kahkaha attı. "Yıllar önce fırsatın varken teklifimi kabul etmeliydin. Çünkü artık böyle bir şey olmayacağını garanti edebilirim." Başka bir soru sormak için ağzını açtı ama Nicholas bir kolunu uzatarak kaşlarını çatarak sözünü kesti.

"Bir şeyler... yanlış gidiyor." Gözlerini kapadı ve Maverick'i daha sıkı kavradı. Maverick eğilip bükülerek kolunu çalışırken bir görüntü belirdi. Maverick, Gavin Barrach'ın cesedinin üzerinde duruyordu.

Ölü kurt, bir elinde hançer, diğer elinde açık bir kitap, Gavin'in dul eşi Mary ve klanının diğer üyeleri onun etrafında dönerken bile.

Diana'nın yüzü dehşetle buruşurken kaslarım gerildi.

"Daha iyi bağlayıcılara ihtiyacımız var!"

Maverick'in vücudunun kıvrılıp büküldüğünü görmek için tam zamanında döndüm ama artık çok geçti. Gözlerimin önünde koyu kahverengi bir kürk dağına dönüştü, boğazından gırtlaktan gelen bir kükreme koptu.

Başımı kaldırdım, tek bir kalp darbesiyle işi bitirmeye hazırlanıyordum ki durdum. Kalbi *neredeydi* ki? Maverick'in kurdu *devasa* boyutlardaydı, şimdiye kadar gördüğüm en büyük kurdun üç katı büyüklüğündeydi, kalın samur kürkü şişkin, büyük kasların üzerinde gergindi. Kan kırmızısı gözlerinden mor, damara benzer çizgiler uzanıyordu ve bu çizgiler kutsal olmayan bir güçle parlıyor gibiydi.

Ve, daha da çılgınca?

Kafasındaki ve ağzındaki beyaz alev.

O Gavin'di. Gavin, Maverick'ti. Kokuları bile aynıydı... sadece ikisi sihir ve kudretin korkunç bir karışımında birleşmişti. Kendini gerçek bir *canavara* dönüştürmüştü. Büyüklüğü ve gücü diğerlerini utandıran bir zombi kurda.

Yaratık Nicholas'a doğru hamle yaptı ama Elka'nın kurdu kendini aralarına attı ve onu odanın bir ucundan diğer ucuna savurarak iniltiyle duvara çarpmasına neden olan acımasız darbeyi aldı. Cesaretini takdir etmek zorundaydım.

-Bir kraliçeye yakışırdı ama karşımızdaki canavarla boy ölçüşemezdi.

Sanki zımnı bir anlaşılmamış gibi, Diana ve Gabe dövüş pozisyonuna geçerken Dom, Will ve ben onun etrafında bir çember oluşturduk. Maverick etrafına bir göz atıp bizi değerlendirirken bir şey daha fark ettim. Kafası karışmış görünüyordu, belki biraz kafası karışmıştı ama adam hâlâ oradaydı...

Başını geriye attı ve kirşleri sallayan bir uluma çıkardı. Sonra yirmi metre havaya sıçradı, üzerimizden geçti ve bir gün önce ateş topunu fırlattığı, yeni değiştirilmiş resimli pencereden koşarak daldı. Hepimiz şaşkınlıkla açık pencereden dışarı baktık. Birkaç saniye sonra, tepedeki ışıklar sönüp ısıtma ünitelerinin alçak uğultusu kesilince Dom sessizliği bozdu.

"Lanet elektriği kesti."

İşte o zaman her şey yerli yerine oturdu. Maverick'in kurdu muhakeme yeteneğine sahipti. Kurtadamları hayvan hallerindeyken tahmin edilemez kılan ayrılık -özellikle dolunayda, *özellikle* de ilk birkaç kez şekil değiştirirken- bu iğrenç şeyde yoktu. O

beyin ve kas gücünün en ölümcül birleşimiydi. Bu Diana'nın kardeşlerinin çoğu onu takip etmişti.

O zirvedeki yırtıcıydı. Alfa.

Kurt bacaklarını gerçekten aldığıında? Bir ölüm makinesi olacaktı. Ve bu bir tekme değil miydi?

Will boğazını temizledi ve kız kardeşine sorgulayan bir bakış attı. "Yani... belki de artık o orduyu çağırmanın zamanı gelmiştir?"

BÖLÜM 22

Diana

I pencereden dışarı bakıyor, tanık olduklarımız karşısında hâlâ şok içindeydik ama bu duyguları sindirmek için çok az zamanımız olduğunu da biliyorduk. Alınması gereken kararlar vardı ve zaman çok önemliydi.

"Telsizimiz olsaydı ve askerlerinle bağlantı kurabilseydik bile Will, korkarım ki harekete geçip yardım etmek için buraya gelmelerine zaman yok. Geri dönüp yeniden toparlanır toparlanmaz bizim için geleceklerini varsaymak zorundayız. Yarın öğleden önce savaşa girmemizi bekliyorum."

Sienna, kurt formunda olan ve Mav'ın onu fırlattığı yerden ayağa kalkmaya çalışan Elka'ya doğru ilerlerken döndüm.

"Dom, Sienna. Elka'yı revire götürün ve iyi olduğundan emin olun. Sonra da doktorun ay geçene kadar onu sakinleştirmesini sağla ki kendine daha fazla zarar vermesin. Koridorun sonundaki depoda el feneri ve fenerler var." Etrafta dolaşp birkaç mum yakarken odadaki diğer iki vampire . "Will ve Nicholas, lütfen Lochlin'i kontrol edin."

Elka hançer sayesinde istediği zaman insana dönüşebilecek olsa da Loch farklı bir hikâyeydi. Geceyi karantinada geçirmeyi planlamıştı ve tek umudum Maverick'in kurdunun zindanın kapılarını söküp Loch'u dışarı çıkaracak güce sahip olmamasıydı.

Vakti olması pek olası görünmüyordu, ama bu piçi bugün bir kez fena halde hafife almıştım ve bunun felaket olduğu kanıtlanmıştı. Bu bir daha yapmayacağım bir hataydı.

"Benim ve Gabe'in onu takip etmemizi ister misin?" Raven yanıma yaklaşp kalçama rahatlatıcı bir el koydu. "Ben kolağan edebilirim, Gabe

gökyüzü?"

Vahşi ulumalar ve çılgınca bağırışlardan oluşan bir koro gece boyunca çınladı ve ben yavaşça başımı salladım. Gelgitler ve hava durumu bu topraklara o kadar zarar vermişti ki, bir aydan kısa bir süre içinde üçüncü dolunayımızı yaşıyorduk. Döngünün tutarsızlıkları kurtları normalden daha da az tahmin edilebilir kılıyor gibiydi. Bu tehlikeli bir karışımdı.

"Hayır. Kaçmasına izin vermekten ne kadar nefret etsem de, şimdi onu takip etmek bir intihar görevi olur."

Gabe omuz silkerek, "Böyle bir atlayışla bile beni gökyüzünde yakalamakta zorlanır," diye düşündü.

"Sadece o değil. Hepsinin sorunu. İyi zamanlarda bile dolunayda kazalar olur. Tansiyon yüksek, halkım huzursuz, dahası Mav'ın gerçekte neler yapabileceği hakkında henüz hiçbir fikrimiz yok... Ayrıca, iblislerin yarısı Malach'a olanlar yüzünden benden ve benimkilerden zaten nefret ediyor. İhtiyacım olan son şey onlara yeni krallarının bir ateş topuyla gökyüzünden vurulduğunu söylemek." Başımı tekrar salladım, bu sefer her zamankinden daha emin bir şekilde. "Şafağın ilk ışıklarına kadar bir keşif görevini düşünmeyeceğim. O zaman bile içgüdülerim savaşı bize getirmelerine izin vermemi söylüyor. Bu savaşı onların şartlarına göre yapmaktansa en iyi bildiğim kaleyi ve toprakları savunmayı tercih ederim."

"Belki bazı savunmalarınızı güçlendirmek için biraz büyü kullanabilirim? Bazı girişlere bubi tuzağı kurabilirim?" Theo, topallayarak yaklaşırken parmak uçlarıyla alevler yarattığını söyledi.

"Ve eğer değilse, bizim küçük insan mumumuz gibi davranabilir, değil mi?" Myrr onun yanına çekilirken kıkırdadı. "Eğer daha sonra yatakta kitap okumak isteyen olursa, Theo tam aradığınız adam."

"Yardım edebileceğin her şey için minnettarım Theo," dedim gülümsemeyi başararak. Yine de, odanın etrafındaki kırılmış sandalyeye, kırık camlara... bana bakan, sadece talimatımı bekleyen insanlara baktığımda kısa sürdü. "Eğer kenara çekilme zamanının geldiğinden şüphe ettiysem, artık bundan şüphe etmiyorum. Eğer Raven ve Dom'un onu yer değiştirmeden önce öldürmesine izin verseydim, bunların hiçbiri olmazdı. Her şey bitmiş olurdu..."

Bir hırıltı çıkardım ve yumruğumu doğrudan arkamdaki taş duvara indirdim; duvar çatlayıp örümcek ağı gibi dışa doğru uzanarak bana vampir gücümü hatırlattığında hiç tatmin olmadım.

Hemen arkamda Raven'ı hissedebiliyordum ve ona yaslanmamak için her şeyimi verdim. En çok ihtiyaç duyduğum anda beni rahatlatmasına izin vermek için. Bunun yerine döndüm ve acı bir kahkaha attım.

"Mav sosyopat bir deli olabilir ama bir konuda haklıydı. Ben zavallıydım. Onu içeri aldım. Gerçek, kadersel eşimi bulma çaresizliğimle, tüm bunlara yol açan kapıyı açtım."

"Lycan seni her ne kadar savaşa, diplomasiye ve monarşi yöntemlerine hazırlasa da, hayata hazırlamadı." Döndüğümde Evangeline'in odaya girdiğini gördüm. "Böldüğüm için özür dilerim ama ışıklar söndü ve ne olduğuna bakmak için geldiğimde kulak misafiri oldum... Burnumu sokmak istemem." Etrafına bir göz attı ve irkilerek geri . "Ne kaçırdım?"

Aklım az önce söylediklerindeydi ve kırık pencereye dikkatimi dağıtan bir el salladım. "Maverick sihirli bir şekilde geliştirilmiş bir tür süper kurda dönüştü. Bu bir sorun ama bununla çıkacağız. Babam hakkında ne diyordun?"

Yıkık dökük odaya son bir kez bakarak kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Bunun için kendini sorumlu hissetmeni anlıyorum ama bence tüm gerçeği öğrenmenin tam zamanı..."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne hakkındaki gerçek?"

Devam ederken dudaklarında pişmanlık dolu bir gülümseme belirdi. "Baban seni yanına aldığı anda güvenliğinden endişe etti. Bu yüzden seni çok uzun süre dünyanın ve insanların yollarından uzak tuttu. Sonra, tahtı devretmeyi düşünme zamanı geldiğinde, senden birini bulmanı ve onu sonsuza dek senin olmasını istedi. Bu onun aptallığıydı ve Maverick'in sana yaşattığı acıdan sonra bundan çok pişman olduğunu biliyorum. Onun bildiğini düşünmüyorsunuz ama o biliyordu."

Daha sözünü bitirmeden başımı sallamaya başlamıştım bile. Babamın bana bir eş bulmam için baskı yaptığına pişman olduğunu duymak güzeldi ama Maverick'in cazibesine kapılan Lycan olmamıştı. "Keşke suçu başka bir yere atabilseydim sevgili teyze, ama suç sadece bende. I-"

"Hayır! Burada ben de dahil olmak üzere pek çok kişinin hatası var ve bu hikayede çok daha fazlası var çocuğum. Ve bunu duyana kadar, kaderinin ne kadar azının senin kontrolünde olduğunu gerçekten kavrayabileceğini sanmıyorum." Döndü ve lazer keskinliğindeki bakışlarını olduğu yerde donup kalmış gibi görünen Raven'a odakladı.

Myrr dişlerini emdi ve keskin bir dirsekle onun solar pleksusuna sert bir darbe indirdi.

"Yüksek sesle konuş, evlat. Başarılı olmak istiyorsa zihninin açık olması gerekiyor. O zaten seninle olmayı seçti. Silinmez bir şekilde bağlısın. Bu sadece

gerçeği bilmek onu rahatlatır."

Raven'ın kaslı boğazı kadim Kahin'e bakarken çalışıyordu. "Emin misin?"

Hırıltılı bir kahkaha atarak omuz silkti. "Her zaman olduğum kadar eminim."

"Biri bana bir şeyler anlatmaya başlasa iyi olur," diye tısladım, bir panik bandı göğsümün etrafını yumruk gibi sarmaya başlamıştı, "yoksa şimdi sallamaya ve sonra sorular sormaya başlayacağım."

"O gün Edmund seni öldürmeye çalıştığında seni suda kurtaran çocuk mu?" Nefesimi tuttum ve o da bakışlarımı tuttu. "O bendim."

Kelimeleri duydum ama kan başıma hücum ederken ve görüşüm titrerken nüfuz edemediler.

"Bu mümkün değil. Ben... Ben anlamıyorum. Bana öldüğü söylendi. Bana söylendi..."

"Biliyorum ve bu benim yüzümden. Düşes beni korumak istedi-"

"Şu anda beni korumaya çalıştığın gibi, Raven," diye araya girdi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Ama benim korunmaya ihtiyacım yok. Diana... bana bak," diye yalvardı. Baktım ve gözlerindeki duygu neredeyse beni mahvediyordu. "Seni kızım gibi sevdim ve bugün hâlâ seviyorum. Sana yardım edenin Raven olduğunu kimsenin bilmesini göze alamazdım, yoksa dünyanın öbür ucuna kadar avlanır ve bir domuz gibi bağırsakları deşilirdi. Kardeşin gördüğüm en kötü adamdı. Aralarında bir okyanus olsa bile onu durduramazdı. Edmund hala yaşarken kimse gerçeği bilemezdi."

"O öleli aylar oldu," demeyi başardım, hâlâ çözmeye başlayamadığım bir duygu dalgasının içinde boğuluyordum. Raven'ın üzerine döndüm ve ona baktım. "Bu nasıl olabilir? Yüzünü hatırlamam gerekirdi..."

Raven bir adım geri çekilip bana alan açarken çenesi sıkıştı. "Çok gençtin ve kendin de şoktaydın, ben-"

Dom, Sienna, Nicholas ve Will'in aynı anda odaya girmesiyle sözleri kısa kesildi.

"Elka şu anda iyi ve rahatça dinleniyor, Loch da sapasağlam," dedi Sienna ve yüzlerimizi hızlıca gözden geçirirken yavaşlayarak durdu. "Az önce neyle karışlaştık?"

"Diana az önce Raven'ın kader arkadaşı olduğunu öğrendi," dedi Myrr, boğumlu ellerini neşeyle birbirine vurarak.

Sienna yüzünü buruşturdu ve Dom'a bir bakış fırlattı, o da bir dizi küfür savurdu.

Raven öne çıktı ve Nicholas'a özür dileyen bir bakış attı. "Dostum... Yorgun olduğumu biliyorum ve bunu sormaktan nefret ediyorum, ama sanırım görebilseydi..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Nick karşılık verdi. "Neler yapabileceğimi ilk öğrendiğinde bana bir seri katilden daha kötüymüşüm gibi bakmıştın." Ani bir sırtıyla parmaklarını büktü. "Bu şansı hayatta kaçırmazdım. Ver bakalım, koca adam."

Raven'ın ağzı çatıldı ama bir adım öne çıkıp elini uzattı. Nicholas gözlerini kapattığında, görecek şeyin her şeyi değiştireceğini bildiğim için neredeyse ben de gözlerimi kapatıyordum.

Serin bir yaz sabahı. Okyanus o kadar parlak ve maviydi ki bakmak neredeyse acı . Siyah saçlı ve yeşil gözlü iki çocuk, büyük bir oğlan ve genç bir kız. Ben, kurt olmadan ve gözlerim buz dönüşmeden önce... Suyun altında tutuluyordum.

Çocuk döndü ve yüzünü gördüm.

Edmund.

İkinci çocuk bir çılgılık attı ve ben tekme atıp su sıçratırken bile kendini Edmund'a doğru fırlattı. Onu dizlerinden yakaladım. Onu kuma sürükledi ve salladı. Tekrar tekrar, ben yüzeye çıkıp öksürüp tükürürken bile.

Tam o sırada uzaktaki ağaçların arasından fırlayan karanlık bir figür, bir kadın ortaya çıktı.

Görüntü soldu ve Nicholas Raven'ı bırakarak kendi yüzüne akan gözyaşlarını sildi. "Bu çok güzeldi," dedi basitçe. "O zaman bile seni sevdiğini görebiliyorsun..."

Gabe, "Bir dakika müsaade edin, gözüme bir şey kaçtı galiba," diye mırıldanarak odadan çıktı.

Ama fark etmedim bile çünkü kafamın içinde düşüncelerim birbiri üzerinde dönüp duruyordu.

Evangeline bir adım öne çıktı ve elimi sıkıca tuttu.

Bu benim hayatım bağlamında ne anlama geliyordu? Benim ve Raven için ne anlama geliyordu? Bunu benden çok uzun süre saklamıştı ve yine de o gün yüzündeki ifade... Genç bir çocuk olarak kendi hayatını hiçe sayarak beni kurtarmak için bir prence karşı durma cesareti?

"Birçok kişiyi korumak için yalanlar söylendi ve bunun için üzgünüm," diye mırıldandı Evangeline, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Hatalar yaptım ve yanlış adımlar attım

Yol boyunca. Lycan da. Ama yaptığımız her şeyi en iyi niyetlerle, sevgi dolu kalplerle yaptık... Tıpkı senin evlatlık babanı kucakladığın gibi. Yeni halkını kucakladığın gibi. Yardıma ihtiyacı olan bir yabancıyı kucakladığın gibi. Bunca yıldan sonra kendini affetmeyi reddetmek dışında yanlış bir şey yapmadın çocuğum. Asla kontrol edemeyeceğin şeyleri zamanı geldi."

Gözlerimi kapattım ve olduğum yerde sallandım. Babamın görüntüleri zihnimden geçti. İkimiz limanda balık tutuyorduk. Kaçmaya çalışan ilk kaygan avımla boğuşurken bana gülüyordu. Kütüphanede yanımda tarih kitaplarını karıştırır, bana kendi halkının yöntemlerini öğretirdi. Düşes beni ölü gösterip göndererek korkunç bir suç işlemişti. Ama bunu sevgisinden dolayı yapmıştı ve bundan güzel bir şey çıkmıştı. Bu sayede güzel bir hayatım oldu. Hatta bu sayede bir süreliğine kraliçe bile olmuşum.

O da aynısını Raven için yapmıştı. Onu kurtarmak ve benim için kurtarmak. Kendisine veremediği tek şeyi bana vermek için. Kalbinin eşini.

Yumuşak kalbi onu benim gözümde daha da güçlendirdi. Belki de kendime de aynı lütfu bahşetmenin zamanı gelmişti... Ve belki de aynı lütfu bir başkasına da bahşetmenin.

Kader arkadaşşıma.

Gerçeklik nihayet ortaya çıkmaya başladığında yumuşak kalbim sevinçle kabardı. "Raven? Seninle odamda yalnız konuşmak istiyorum," dedim. meraklı bakışlar arasında odadan çıktım.

Bırak merak etsinler. Şimdilik kalbimi tanımasını istediğim tek bir kişi vardı.

BÖLÜM 23

Kuzgun

Izlıca duş alıp Diana'nın odasına gitmek için koridorda ilerlemem gereken birkaç dakika boyunca aklımdan milyonlarca düşünce geçti. Birden fazla kişi tarafından zor durumda bırakılmıştım ama ne kadar kızgın olsam da haklı olduklarını biliyordum. Diana'nın, Diana'nın odasına gerçeği biliyordu. Yine de bunu duymak onun için hiç de kolay olmamıştı.

Ama sonlara doğru, bana bakıp onunla buluşmamı istediğinde, gözlerinde daha önce görmediğim bir yumuşaklık vardı. Belki hüsnükuruntu ama sonunda gerçeği kabullenmiş olduğunu ummak çok mu fazlaydı? Benimle birlikte olmak *zorunda olmasa* da, birlikte olursak hayatının daha iyi olacağını mı? Ayrı olsaydık, beni ve sahip olabileceğimiz şeyleri düşünmek tüm günleri boyunca peşini bırakmayacak mıydı? Ve şimdi gerçeği bildiğine göre, benim yaptığım gibi onu kucaklayacak mıydı, yoksa kurdunu kaybettiği gibi yasını mı tutacaktı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Kapısını usulca çaldım ve içeri girmem için seslendi. İçeri girdiğimde, onu odanın ortasını kaplayan suyla dolu doğal kaya havuzunda ayakta dururken buldum.

Saçları sırtından aşağı serbestçe sarkıyordu ve çırılçıplaktı. Ellerim iki yanımda bükülürken hareketsiz bir şekilde bakakaldım. Tanrım, çok güzeldi.

"Yüzmek ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle, su sadece kalçalarına değene kadar yaklaştı. "Sanki dönüp dolaşıp aynı yere gelmişiz gibi olur, ama bu sefer sen beni dışarı sürüklemek yerine, ben seni kendimle birlikte sürüklüyorum."

Giysilerimi çabucak çıkarıp köşedeki bir yığının içine attım ve ardından serin suya girdim. Nabzım davul gibi atıyordu.

ona doğru ilerlerken kafamın içinde çarpıyordu. Ona uzanacak kadar yaklaştığımda başını salladı ve çevik adımlarla etrafımdan dolaşarak beni yosun kaplı büyük bir kayaya yaslanana kadar geri itti. Sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Diana," diye mırıldandım, bakışlarımı tutarken yüzünü okşadım. "Buraya geri gel, istiyorum."

"Ah ah!" Elimi itti ve güldü. "En azından bir gün daha kraliçeyim, o yüzden bana bir dakika daha verin, sonra istediğinizi yapabilirsiniz."

Bununla birlikte, başını eğdi ve yaklaşp sikimin şişmiş başını hafifçe ısıtırken dilini dışarı çıkardı.

Homurdandım ve tutunmak için yosun kaplı kayaya tutundum. Beni içine çekerken dili erimiş gibi sıcaktı ve daha fazlasını düşünemiyordum. Tek yapabildiğim beni daha derine hissetmekti, o kadar derine ki boğazının arkasındaki hassas eti hissedebiliyordum. Sonra inledi ve gümbürtü içime doğru fırladı.

"Lanet olsun," diye bağırdım, bir elimi uzun bir süre saçlarının arasına kaydardım. Önce yavaşça, sonra daha hızlı hareket ederek beni içine çekmesine ve dışarı atmasına izin verdim, beni tekrar derinlere çekmeden önce dudakları bana zar zor dokunana kadar.

Benimle oynuyordu ve ben buna bayılıyordum. Yine de kısa süre sonra, kalçalarımı esnetme ve onu daha sıkı çekme, onu daha hızlı itme ihtiyacı beni ele geçirdi ve diş ve tırnakla savaştım.

Bırak da doysun, dostum.

Ama beni bir patlamayla serbest bırakırken aklımdan geçenleri okuyabiliyor gibiydi. Aşağıya baktığımda bakışlarının sıcaklığının içimi yaktığını hissedebiliyordum.

"O zaman sıra sizde Bay Sabırsız. Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadı ve ben bunu hissedebiliyordum. İki elini kullanarak baş döndürücü, emin bir ritimle sikimi okşuyor, ağzı sadece birkaç santim ötemde, sıcak nefesi üzerimde geziniyordu. Üst dudağının arasından çıkan dişlerinin parıltısını görebiliyordum ve ben onları durduramadan kelimeler serbest kaldı.

"Ben boşalırken kanımı almanı istiyorum, sonra da aynısını sana yapmak istiyorum."

Nefesimin altındaki laneti geri çekerek başka tarafa baktım. Bu tür açıklamalar için çok erkendi. Kafasını daha yeni toparlamıştı-

"Yesss!" diye tısladı, düşünce trenimi kesti, uyluğuma daha yakın eğilirken bile, kavraması sıkılaştı. Vuruşu hızlı ve emindi.

dişleri üst uyluğumun derinliklerine battı.

Bu his beni topuklarımın üzerinde geriye doğru sarsan bir elektrik şokuydu ve suya düşmemek için bir taşı daha da sıkı kavradım. Sert ve güçlü bir şekilde emerken, kanımı alırken, beni o kadar derin bir ihtiyaçla doldururken, tüm geçmişimiz aklımdan geçti.

"Evet, aşkım," diye onu cesaretlendirdim, uyluk kaslarımı esnetip ısırığına doğru eğildim. "İhtiyacın olanı al."

İnledi ve aşağı baktığımda ağzının kenarından küçük bir kan damlasının süzüldüğünü gördüm. Bu görüntü benim felaketim oldu. Bunu hissetmiş olmalıydı çünkü eli uzun, güçlü vuruşlarla daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Evet, işte bu, Frostbite. Çalıştır şu siki. Yukarı ve aşağı, daha sert, daha sert. Emmeye devam et. İşte bu!"

Adını homurdandım, taşaklarım gerilirken parmaklarım onu saçlarından sıktı ve boşalmaya başladım. Sıcak tohumlarımı güzel göğüslerine fişkırtırken göğsünü sikime bastırarak içine eğildi. Sonsuza dek sürecekmış gibi geldi... zevk dalgaları birbirine çarpıyor ve sonra titreyip sallanırken onun zevkinin benimkini ikiye katladığını hissediyor, aşırı duyum yükünden, ağzındaki sıcak kan akışından, zevkimi alırkenki görüntümden kendi kendine geliyordu.

"Sana içimde ihtiyacım var, Raven!"

Bir anda onu kollarımın arasına aldım, çevirip kayanın üzerine oturttum. Bacakları anında kalçalarımına dolandı ve ben hiç beklemedim, sadece olacakları düşünüyordum.

"Şimdi sen," diye fısıldadı, "benden iç."

Başını geriye doğru eğerek uzun, zarif boynunu gözler önüne serdi. Bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi, bir ömür boyu sürecekti. Hiç tereddüt etmedim, dişlerimi onun tereyağlı etine batırırken aynı anda iki noktaya birden saldırdım ve onu bir kez daha sertleşmiş ve içine girmek için ağlayan sikimin üzerine oturttum.

Sadece onun tadı bile bunu yapabilirdi. Gözlerimi sıkıca kapattım ve elimden geldiğince tadını çıkarmaya çalıştım, bal, sihir ve hayattaki sıcaklığın hepsi bir araya gelmiş gibiydi. Bunun gücü içime aktı ve kalçalarımı pistonlarken onu daha sıkı kavradım, sikimi tekrar tekrar dar amına sokup çıkardım.

Kollarımda parçalanırken boğazının arkasından gelen kısık inilti tam bir çığlığa dönüştü. Ona sıkıca tutundum ve sonuna kadar girmeden önce geriye doğru esnedim, kendimi köküne kadar diktim ve sonra doruğa ulaştığında hafifçe ileri ve geri sallandım. Etrafımda o kadar sıkı kenetlendi ki, kendi orgazmı benimkini ortaya çıkarırken bir zevk havlaması çıkarmak için boynunu serbest bırakmak zorunda kaldım ve sıcak bir telaşla onun içinde patladım.

Bacakları benden ayrıldığında ve bir solukla yosunlu taşta doğru yığıldığında hala son atışlarda kaybolmuştum.

"Ah, Raven, Tanrım, seni seviyorum, seni seviyorum. Seni her zaman sevdim," diye fısıldadı, zayıfça uzanıp yüzümü kendine yaklaştırdı ve beni derinden, dilden dile öpmeden önce dudağımdaki bir kan lekesini kucakladı.

Beni seviyordu.

Diana, Kurtadamlar Kraliçesi, Frostbite'ım ve kader eşim beni sevdi.

İşte o zaman bu savaşı kazanacağımızı anladım. Kazanmak zorundaydık, çünkü bu kadınla bir ömür boyu beraber olmak istiyordum.

Ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermemin hiçbir yolu yoktu.

BÖLÜM 24

Kuzgun

Tabah çok uzakta değildi ama gecenin karanlığı hâlâ üzerimdeydi. İsteksizce yataktan kaydım. Yine de Diana'yı uyuması için bıraktım, buna her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordum. Her ne kadar onunla kalmak istesem de, Dominic ve Lochlin'e onun için bir şeyler yapacağıma söz vermiştim.

Onlarla birlikte kalenin çevresini tarayın.

Giyindikten sonra kapıda duraksadım, içimi garip bir his kapladı. Gözlerimi kırptım ve Diana'yı tam savaş teçhizatıyla gördüm, dişleri açıktaydı, yüzünde öfke yazıyordu.

"Eğer Raven'ı yakaladıklarını düşünüyorlarsa, onlara neyle karşı karşıya olduklarını göstereceğim."

Gözlerimi kırptırdım ve kalbim küt küt atarken başımı salladım. Bu da neydi böyle?

Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak kapıyı açtım ve içeri kaydım. Koridor sessizdi, ancak uzak uçta hafif bir hareket duyabiliyordum. Yumuşak zırh şingirtısından bunun bir muhafız olduğunu düşündüm.

Emin olmak için o yöne doğru hareket ettim. Diana'nın odalarına giden koridorun her iki ucuna da nöbetçiler yerleştirmiştik, böylece biri içeri dalarsa bize zaman kazandıracaktı.

"Asker."

Muhafız doğruldu ve bana bir bakış attı. "Efendim. Kraliçe hala uyuyor mu?"

Kurtların çoğunun yaptığı gibi bana yan gözle bakmadığını fark ettim. Onu sanıyorlardı. Hâlâ onun kendilerine ödünç verildiğini, kaderinde hep bana geri dönmek olduğunu tam olarak anlamamışlardı.

"Evet. Bırakın uyusun. Ben Lochlin'i kontrol edeceğim ve araziye bir kez daha taramasına yardım edeceğim." Omzuna vurdum ve onu sıktım. "Eğer gelmemesi gereken biri gelirse, biraz gürültü yap. Onun adına ölürsen bundan hiç hoşlanmaz."

Sırtışı aniden beyaz bir parıltıya dönüştü. "Kraliçemin yanında savaşmaktan onur duyarım ama umarım iş o noktaya gelmez. Cammon'ı mahvetme şekli... destansı. Efsanevi. Bin yıl boyunca bunu söyleyen ozanlar olacak. Kraliçe devi öldürdü."

İçimden bir ürperti geçti ve sırttım. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

Onu geçtim ve neredeyse sessiz olan kaleden geçerek ana merdivenlerden aşağı indim ve Büyük Oda'ya ulaştım. Lochlin ve Dominic zaten oradaydı ve beni bekliyorlardı.

Lochlin kaşlarını kaldırarak, " etme," dedi.

"Muhafızla konuştum, uyanık olduğundan emin oldum." Omuzlarımı geriye doğru uzattım, omurgamın çatladığını hissettim ve Diana'yla ilgili gördüğüm hayali düşündüm.

Bunu onlara söylemeyecektim. Çünkü bildiğim kadarıyla, bu sadece benim hayal gücüm olabilirdi ve kader arkadaşımın nihayet kanımı paylaşmam Myrr'ın bana bahsettiği gelecek görüşünü harekete geçirmiş olamazdı... Değil mi?

Doğru.

"Doğu tarafından başlayacağız," dedi Lochlin. "Güneşin erken gelmeye karar vermesi ihtimaline karşı." Bana ve Dominic'e işaret ederek, "İkinizin planlanmamış bir şekilde bronzlaşmanıza izin veremem," dedi.

Dominic başını salladı. "Öyle bir planım yok. Bir kez yaptım ve hikayeyi anlatacak kadar yaşadım."

Yanımdaki hançere dokundum. "Korunuyorum. Beni güneşten koruyan hançer hâlâ yanımda."

Lochlin ellerini birbirine çırttı. "Mükemmel, hadi gidelim çocuklar. Ne görebileceğimize bakalım. Muhafızlara çetenin bulunduğu bölgeyi temizlettik ve olay yerinin daha fazla kirlenmemesi için çevreyi emniyete aldık. Koku istiyorum. İzler istiyorum. Toplayabildiğimiz her şeyi istiyorum ki kiminle uğraştığımızı tam olarak bilelim. İşimiz bitmeden her lanet isim duvara çivilenmiş olacak."

"Katılıyorum," diye homurdandı Dominic. "Hiçbirini başka bir isyana dönüşmesi için bırakamayız."

Bu konuda ağzımı kapalı tuttum. Bunun mümkün olmadığını düşündüğüm için değil, başka bir hayal yüzüme tokat gibi çarptığı için. Yine Diana, ama bu sefer yalnız değildi. Elka, Dominic, Lochlin ve William da onunla birlikte duruyordu. Dominic ve Lochlin şu anda üzerlerinde olan kıyafetlerin aynısını giyiyorlardı, sadece yırtılmış, sökülmiş ve kanla kaplanmışlardı. Güneş üst pencerelerden yeni yeni giriyordu.

Olay yerinde değildim ve Diana'nın yüzü... yeşil gözlerinde öfke ve korku savaşıyordu.

"Onu rehin aldılar da ne demek?"

Tökezledim ve Dominic beni sabitlemek için elini uzattı. "Cidden, yeterince kan almadın mı?"

Boğazımı temizleyerek çekildim. "Hayır, ben iyiyim. Özür dilerim."

Dominic'in gözleri beni terk etmedi. Beni çok iyi tanıyordu. "Neler oluyor?"

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Lanet olsun, eğer çözersem sana söylerim, buna ne dersin?"

"Adil."

Sadece bir dakika sonra kalenin doğu tarafındaydık ve Lochlin bizi dışarı çıkardı.

Gözlerini kıstı ve uzun, derin bir nefes aldı. "Bu tarafta çok fazla olduğunu sanmıyorum. Belki beş ya da altı."

Yayıldık ve zemini taradık. Alışılmadık şekillere sahip toynak izlerini işaretledim, iki tanesinin toynak duvarları kırılmıştı ve bu da farklı desenler oluşturuyordu. Kıyafet parçaları, hatta ceplerden düşmüş bozuk paralar gibi şeyler. Hepsini Lochlin'in bize verdiği şeffaf plastik torbalara tek tek koyduk.

Yavaşça kalenin güney tarafına doğru ilerledik, burada daha az kanıt vardı ama bir ceset vardı. Bir muhafız yukarıdaki korkulukta sol gözüne bir ok yemiş ve düşmüştü.

"Kahretsin, bu Brandt," diye mırıldandı Lochlin ve sonra alçak bir hırıltı çıkardı. "Muhafızlık görevini daha yeni üstlenmişti. On sekiz yaşına yeni girdi."

Batı tarafında da durum aynıydı. Ölü muhafızlar, biraz kanıt. Ama kuzey tarafı, isyancıların geldiği derin ormana bakıyordu ve kanıtların çoğu orada bulunuyordu. Daha fazla kumaş parçası, deri, ceplerden düşen eşyalar, hatta birkaç tutam saç, hem at hem de kurt adam saçı. Bunların hepsi Maverick'i takip edenleri mahkûm etmek için kullanılacaktı.

Onları kışkırttığı şeyden geri dönüş yoktu. Hepsi de kendini defalarca kanıtlamış bir kraliçeyi takip etmeyi reddettikleri içindi.

Otuz dakikadan kısa bir sürede bir yığın şeffaf plastik torbamız oldu. Güneş doğmaya yaklaşıyordu ama benim dikkatimi çeken bu değildi.

Gözlerimi elimdeki görevden ayırmak yerine tekrar tekrar ormana bakmaktan kendimi alamadım. Çünkü o yönden geliyor olacaktı.

Maverick mi? sanmıyorum. Onun gibi hissetmedim. Büyük, haydut arkadaşı Teeter gibi hissetti.

Bir elimi başıma koydum ve gözlerimi kapattım. Myrr olayları böyle mi görüyordu?

Beni bir kaktüsle becer, böyle olmasına şaşmamalı-dağınaktı ve en çılgınca şeyleri söylüyordu. Bir şeylerin olacağını görebiliyordum. Onları hissedebiliyordum.

Ve içimden bunun olmasına izin vermem gerektiğini biliyordum. Benim yol buydu, Diana'nın gittiği yol da.

"Dominic," diye yüzümü buruşturdum. "Bundan hoşlanmayacaksın. Ama biz buradayken bir şeyler olacak. Buna karşı koyamazsın; olmasına izin vermelisin."

Lochlin ve Dominic aynı anda bana döndüler.

"Ne?" Dominic bana sertçe baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Lochlin ağzını açtı ve korumaları çağıracağını *biliyordum*.

Onu durdurmak için elimi uzattım. "Yapma. İnsanlar ölecek ve bu Diana'nın isteyeceği bir şey değil."

Dominic'in gözleri kısıldı. "Bu günler önce Myrr'dan içtiğin o lanet kandan, değil mi? Bir çeşit önsezi mi?"

Başımı sallamaktan fazlasını yapabiliirdim ama yüzlerce ayağın sesi, ağaçların gölgesinden koşan bedenleri, sert nefes alışları.

değildi, onlarla gitmek zorunda olduğumu bildiğim halde yine de biraz mücadele ettim. Birkaç darbe indirdim, Lochlin ve Dominic'in bir çeşit sis bombasıyla vurulmasını ve ayaklarına kalın bir parşömen fırlatılmasını izledim.

"Bağlayın onu!"

Etrafıma ipler atıldı ve sıkıca çekildi ve yere çekildim ve önce ayaklarımla kaleden *sürüklendim*. "Lanet olsun. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Kelimeler ağızımdan çıkıverdi ve sonra gülmeye başladım, kendimi tutamadım. Çünkü Myrr'ın da aynı şeyi, aynı şaşkınlıkla söylediğini duymuştum.

Kahkahalar içimde yuvarlandı, ta ki lanet olası bir sırtlan gibi böğürene kadar. Duramadım. Göğsüm kabarırken ve ulurken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

"Kapa şu lanet çeneni!" Biri karnıma tekme atarak nefesimi kesti.

Nefesimi toplamak için bir an mücadele ettim. "Teşekkürler, kendi başıma durabilir miydim emin değilim."

"Sen hiç susmaz mısın?" Teeter üzerime abandı. "Öleceksin ve sen gülüyor musun?"

Homurdandım. "Ben Maverick değilim, kesinlikle bir bebek gibi ağlayarak dışarı çıkmayacağım."

Başka bir çizme belime indi ve omurgamdan aşağı yukarı keskin bir acı göndererek nefesimi bambaşka bir şekilde çaldı.

Beni bir ata bindirmeden önce sadece birkaç dakika daha yol almıştık. "Fidye notu mu bıraktın?"

Teeter beni atın üzerine yüzüstü bağlarken bana ters ters baktı, ellerim ve ayaklarım atın karnının altından geçen bir iple bağlıydı.

"Belki."

"Öyle olduğunu biliyorum." Ona göz kırptım. "Diana'dan Elka'yı teslim etmesini mi isteyeceksin?"

Teeter'gözleri büyüdü ve keskin bir korku dalgası yayıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Sırıttım, dişlerimin görüldüğünden emin olarak Myrr'ın nasıl tepki vereceğini düşündüm. Ona doğru eğildim. "Oh, güven bana, siz yavruların fark ettiğinden çok daha fazlasını biliyorum. Yanınızda kurabiye ya da atıştırmalık bir şeyler var mı? Eğer bu uzun bir yolculuk olacaksa, acıkabilirim."

Ona küfretseydim, beni serbest bırakmasını talep etseydim, onu öldüreceğimi söyleseydim, bunun onu etkileyeceğini sanmıyorum.

Ama kurabiye istemek?

Geri adım attı, yüzünden bir damla ter süzüldü. "Hadi gidelim."

Sarsılmıştı... Kahretsin, Myrr gibi düşünerek onu sarsmıştım. Bu sabah bingo kartımda bu yoktu.

Bir saat kadar yol aldık ve bu süre içinde gelecek hakkında sahip olduğum kısa süreli kesinlik duygusu uçup gitmişti, ne kadar olursa olsun nasıl zor

konsantre. Birinin hapşırıp hapşırmayacağını söyleyemezdim, bunu atlatıp atlatamayacağımı da. Myrr'ın kalan kanının güçlü iksiri ve Diana'dan aldığım taze damar infüzyonu bana bir içgörü penceresi sunmuştu ama artık o da yoktu.

Her şeyin nasıl sona erdiğini görmeden kendimi teslim etme kararı aklımdan çıkmayabilirdi ama en azından Diana'yla son bir gece geçirmiştım. Eğer öleceksem, hayatım sona ererken bunu düşünecektim; onun tenini hissetmek, ellerinin vücuduma dokunuşu, gözlerindeki sevgi. Sevgi. Bunu defalarca söylemişti. Beni seviyordu. Kaderindeki eş olduğum için değil, sadece kendim için. Raven. Çocukken onu kurtardıktan sonra dönüştüğüm adam.

"Kesin onu."

Maverick'in sesi beni Diana ile geçirdiğim geceyi yeniden yaşadığım andan kopardı.

Beni ata bağlayan ipler kesilmişti ama bineğimden çekilip yere düşürüldüğümde geriye kalan ipler kesilmemişti. Maverick'e göz kırptım.

"Merhaba, tavuk boku."

Maverick gülümsedi; dişleri eskisinden daha büyüktü. Ama beyaz değildi. Daha sarıydı. Sanki ona bağlı olan dev kurt onu tüketmeye başlamıştı.

"Beyin için bok. Zar zor dövüştüğünü mü söylediler? Gerçekten daha fazlasını yapmanı umuyordum, senin için özel bir sürprizimiz vardı."

Ucunda metal bir çatal olan uzun saplı ahşap bir silah çıkardı. Çiviye göğsüme doğru itti ve bir kilit açılmış gibi bir klik sesi duyuldu. Elektrik içimde sarsıldı, karanlık ve yıldızlar görüşümde patladı ve acı vücudumdaki tüm sinir uçlarını aydınlatırken dişlerim takırdayarak kapandı.

Nefes

alamıyordum.

Düşünemiyordum.

Çatallar geri çekildi. "Ona canlı ihtiyacımız var patron. En azından o sürtükler fidyeyi ödeyene kadar."

"Hayatta kalacak," diye mırıldandı Maverick. "Ve bu an için uzun zamandır bekliyordum. Onu burada, ayaklarımın dibinde görmek için. Ne kadar zayıf olduğunu görmek için. Tüm kan emicilerin ne kadar zayıf olduğunu."

Kalabalık homurdanarak kükredi ama beklediğim kadar yüksek değildi. Sayıları öncekinden daha azdı. Ama bu mantıklıydı. Birçoğu geri çekilmişti.

Elka geleceğin kraliçesi olduğunu ilan ettiğinde Maverick'ten. Kurtadamlar aptal değildi.

Kafam düşüncelerime yeniden bağlanmış olsa bile kaslarım elektrik çarpması yüzünden hâlâ kasılıyordu. Çenemi kapalı tutmalıydım. Onun eğlenmesine izin vermeliydim. Ama Maverick beni bir Noel ağacı gibi aydınlatacaksa, bunu hak etmeliydim.

Bir tarafa tükürdüm ve kısık bir inilti çıkardım. "Senin yerine onların suçu üstlenmesine izin mi vereceksin? Tıpkı Opal'ın gücünü çalmak için beklerken ölmesine izin verdiğin gibi mi?"

Çiviler tekrar içime girdi ve dişlerim birbirine sertçe çarptı. Bu sefer daha uzun. Kalbim göğsümün içinde tekleyip çarparken bu muameleden pek hoşlanmamıştı.

Bir kez daha karanlık, sonra nihayet aydınlık. Nefesim içime geri gelirken gözlerimi kırptım. Bunun beni öldüreceğini düşünmemiştim. Ama dürüst olmak gerekirse, elektrik ateşe bağlıydı... ısı ve güç. Belki de onları bu kadar kızdırmamalıydim. Burada olmam gerektiğini bilsem bile, muhtemelen kendimi tutmalıydim.

Teeter, Maverick'in yanına geldi. "Patron. Bırak öyle olsun. Her halükarda ölecek. Ama beklemelisin, yoksa pazarlık edecek bir şeyimiz kalmaz."

Teeter'a göz kırptım ve kelimelerim sanki içmişim gibi biraz bulanıktı. "Beni gizliden gizliye sevdiğini biliyordum. Ama ben tek kadınlı bir adamım."

Teeter bana doğru hırladı, çatalları yakaladı ve kendisi bana sapladı.

Kendimi tutmak için çok fazla.

Karanlık beni tamamen ele geçirmeden önce, aklımdan son bir düşünce geçti ve eşimle olan bağımı kopardı.

Sana sadece kalbimle değil, hayatımla da güveniyorum Diana.

BÖLÜM 25

Diana

T Kapının tıkırtısı beni uyandırmamıştı ama sabahın erken karanlığında kendimi yalnız bulduğumda şaşırmadım. Raven'ın Loch ve Dom ile buluşması gerekiyordu, böylece arazide bulduğumuz kanıtları kontrol edebileceklerdi.

Maverick ve takipçilerini duvara çivilemek gerekiyordu.

Ama yanımda Raven'ı göremeden uyanmama rağmen, belki de tüm hayatım boyunca uyumadığım kadar derin uyumuştum.

İkimizi de güvende ve hayatta tutmak için yapılan her şeyin bir gün buluşma şansımız olması için yapıldığını öğrenmek... kaderimizde varmışız ve sonunda ona olan hislerimi suçluluk duymadan kucaklayabilecekmişim. İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şekilde kalbimin ve ruhumun pürüzlü kenarlarını yatıştırmıştı.

Battaniyenin içine daha da gömüldüm, dostumun kokusunu içime çektim, uzaklarda bir yerde, sadece ikimizin olmasını diledim.

Ama öyle olmayacaktı, en azından şimdilik.

Benim de planlanmış bir toplantım vardı. Elka'ya kraliçelik tacını giydirme töreni yarındı ve o zamana kadar ona elimden geldiğince çok yardım ve bilgi vermek istiyordum. Çünkü dizginleri ona devrettiğimde geri adım atmalı ve aramıza biraz mesafe koymalıyım. Her ne kadar onunla birlikte olmak ve ihtiyaç duyduğu sürece ona rehberlik etmek istesem de, halkımız onu tam olarak destekleyecekse, bunu tek başına yapması gerekiyordu.

İç çekerek bacaklarımı yataktan çıkardım ve vücudum en zevkli şekilde ağrırken gerindim.

Hızlıca giyindim ve ne kadar çok şeyin değiştiğine hayret etmek için kısa bir an ayırdım.

Artık göğüslerimi bağlamak yok. Artık alfa erkeklerin egemen olduğu bir dünyaya uyum sağlamaya çalışmak yok. Sikerim öyle işi. Kurdumun kaybının yasını sonsuza dek tutacaktım ama artık bir vampirdim. Ve kim olduğumla gurur her santimime sahip çıkacaktım.

Raven ayrıldıktan en fazla otuz dakika sonra kapıdan çıkmış ve benimkinin bir üst katına, Elka'nın odasına yönelmişim. Güneş bir süre daha doğmayacaktı ama yine de ikimizin de bizi güneş ışınlarından koruyacak eşyaları vardı. Yarı insan, eski kurt adam kanımla orada yemek pişirebileceğimden tam olarak emin olmasam da, kaderi kışkırtmanın da bir anlamı yoktu.

Hemen kapıyı açtı, giyinmişti, saçları yüzünün bir tarafından arkaya doğru örülmüştü. Odanın içi aydınlanmış, sabahın erken saatlerinin karanlığı geri itilmişti.

"Diana." Başını eğdi ama reverans yapmamak için kendini tuttuğunu gördüm.

Başımı arkaya eğdim. Hâlâ kraliçeydim, bu yüzden reverans yapmam ya da eğilmem gerekmiyordu. Henüz değil.

"Günaydın, Elka. Bu sabahki törenin ve taç giydikten sonraki ilk birkaç günün nasıl geçeceğinin üzerinden geçebiliriz diye düşündüm."

"Elbette." Kapıyı daha geniş açtı ve ben de içeri girdim.

Onun ezberleri üzerinde çalışalı çok olmamıştı, bir saat bile olmamıştı ki biri kapıya sertçe vurdu.

"Diana!"

Ayağa fırladım ve kapıyı açtım. Lochlin orada durmuş zorlukla nefes alıyordu, yüzü pislik içindeydi, yanağından kan akıyordu. "Pusuya düşürüldük. Raven'ı aldılar."

Elime bir şey tutuşturdu ama o bunu yaparken bile ben Kuzgun'la olan bağıma uzanıyor, onun kuzeye, ormana doğru ilerlediğini hissediyordum. Korkmuyordu. Garip bir şekilde sakindi.

Panik beni pençesine aldı ama onu bastırdım. "Ne kadar sürecek?"

"Sis bombasının temizlenmesi on dakika sürdü. Çıkış yolunu bulamadık." Dominic, Lochlin'in arkasında durdu. "Diana. Sanırım... Raven bunun olacağını biliyordu ve buna izin verdi."

Elimde Loch'un bana verdiği rulo halindeki kâğıda baktım. Açınca Maverick'in karaladığı yazıyı tanıdım.

Elka benimle evlenecek ve birlikte yöneteceğiz, yoksa kan emicin ölür. Beni ilk bulduğun yerde buluşalım ki şartları görüşebilelim.

Yalnız gel.

Elka omzumun üzerinden okudu ve bir homurtu çıkardı. "Aklını mı kaçırmış bu herif? Onun aptal kıcıyla evlenmeyi kabul etsem bile Raven'ı sağ bırakacağına inanacağımızı mı sanıyor?"

Lochlin'in öfke dolu gözleri yanımdan geçip Elka'ya dikildi. "Prenses, o pislikle evlenmeyeceksin, hiçbir sebeple."

İkisiyle de aynı fikirde değildim. "Ben giderim. Lochlin, bana hançerlerden birini getir-"

"Onları aldılar," dedi. "Oda yağmalanmış, tüm hançerler, aslında vampirlere güneş konusunda yardım etmek için sahip olduğumuz tüm teknoloji parçaları gitmiş."

Hareket ediyordum, odama geri döndüm, planımı yeniden ayarladım. Gün ışığına ihtiyacım yoktu. Raven'ı hissedebiliyordum, onu bulabilirdim. "O zaman şimdi gideceğim. Güneş doğmadan önce zaman var-"

Dominic kolumu tuttu. "Belki bir saat, en iyi ihtimalle, Diana."

"O zaman kıcıyı kaldırsam iyi olacak," diyerek ondan uzaklaştım. "Beni durdurmaya çalışma Dominic. Bunu Sienna için yaparsın. Ve beni takip etme. Egon dışlanmayı kaldıramıyor diye onun hayatını riske atmayacağım."

Başını bana doğru eğdi ve teslim olmak için ellerini kaldırdı ve çok geçmeden odamdaydım, teçhizatımı karıştırıyordum. Birkaç parça deri zırh, sevdiğim bilezikler ve iki kısa kılıç giydim. Kalkanı boş ver, tam saldırıya geçiyordum.

Döndüğümde, kapı aralığında kardeşim ve Lochlin'le yüzleşirken dışlerimin düşmesine izin verdim.

"Eğer Raven'ı yakaladıklarını düşünüyorlarsa, onlara neyle karşı karşıya göstereceğim."

Lochlin yoldan çekildi, ama ben döndüm ve pencereye gittim. Daha hızlıydı.

"Bekle!" Elka bağırdı.

Döndüm ve bana bir şey fırlattı. Bir şişe kan. Ona baktım ve o da başını salladı. "Öldür onları, Diana. Arkanda bizi tekrar sikecek kimseyi bırakma."

Şişeyi göğüs cebime soktum. "Oldu bilin, Kraliçem."

Bununla birlikte pencereden atladım, hafifçe yere indim ve sonra yola koyuldum. Bir ata binebilirdim ama yaya olarak daha hızlıydım. Kaybedecek zamanım da yoktu.

Kafamda Raven'ın imzasına kilitlenirken, çok iyi bildiğim orman karanlık ve yeşilliklerden oluşan bir bulanıklıkla etrafımda dönüyordu. Yaklaşıyordum ve şimdi... acı onu parçaladı.

İlk dalga üzerimden geçerken tökezledim. Acıyı onun gibi hissettiğimden değil ama ne kadar kötü olduğunu hissedebiliyordum. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Ve ardından gelen öfke beni kör etti.

Raven'ın sesi fısıldadığında tekrar koşmaya başlamıştım.

Diana, beni kurtaracağın konusunda sana güveniyorum. Sana sadece kalbimle değil, hayatımla da güveniyorum.

Hızımı iki katına çıkardım. Yaralıydı, belki de ölüyordu. Güneş doğmak üzereydi ve ona ulaşmalıydım.

"Bu taraftan!" Fısıltılı bir ses sessiz ormanı yarıp geçti ve ben savrulur durdum.

Mary, Gavin'in dul eşi, arkasına saklandığı devrilmiş ağaçtan bana baktı. Yanakları ağlamış gibi kızarmıştı ve giysileri kirli ve yırtıktı.

Çömeldim. "Ne oldu?"

Bir hıçkırık yuttu ve yana döndü. "Bu korkunç, Majesteleri. O insan... Kocamın kurdunu aldığından beri güçten deliye döndü. Size karşı taraf tuttuğumu biliyorum ama-"

Raven'la aramdaki bağı koparan bir başka acı patlamasıyla kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken endişeyi elimin tersiyle ittim. "Bu geçmişte kaldı. Mav'ın yanında kaç adam var? Beni pusuya düşürmeyi mi planlıyor?"

"Ben ayrıldığımda sadece o vardı. Sanırım seninle yalnız yüzleşmek istiyor. Kan emiciye yaptığı şeyler..." Ürperdi. "Korkunç."

Lanet ettim, ilerlediğim yöne doğru geri adım attım. "Kaleye git."

Beni omzumdan yakaladı ve parmağını yana doğru salladı. "Bu taraftan gidersen arkasından geleceksin. Sana göstereceğim."

Başımı salladım. "Sadece açıkla. Çatışma çıktığında seni burada istemiyorum."

İtiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama başını salladı. "Anlıyorum. Şu kayaya ulaşana kadar ilerlemeye devam et, sonra sağa dön."

"Kaleye vardığınızda Loch'u sorun. O size zarar gelmemesini sağlayacaktır." Sonra da gösterdiği yöne doğru fırladım.

Onun iltica etmesini beklemiyordum ama bu çok mantıklı geldi. Mav buraya kadar karizma ve kurnazlıkla gelmişti ama şimdi bunları bir kenara bırakıp herkese gerçek yüzünü gösterecek kadar güçlü hissediyordu.

Bu karar onun çöküşüyle sonuçlanacaktı.

Bir acıya daha dayanabilmek için dişlerimi sıktım ve onun işaret ettiği kayaya yaklaşırken dikkatimi gizliliğe verdim. Biraz şansla onu hazırlıksız yakalayabilir ve Raven'ı bana karşı kullanmaya fırsat bulamadan onu yere indirebilirdim.

Raven bir kalp atışı sonra, otuz adım önümde, vücudu çökmüş bir halde belirdi.

Tuzağı görmemek için tek bahanem buydu.

Bir sonraki adımımı atarken bir tuzak beni yakaladı ve havaya kaldırdı. Diğer büyülü türlerle olan çatışmalarımızın çoğunda büyük bir etki yaratmak için kullandığımız aynı sarmal tuzak.

İpler vücudumun üst kısmına dolanarak kollarımı ve bacaklarımı sıkıca bağladı. "Gördünüz mü çocuklar? Tahmin edilebilir, tıpkı dediğim gibi."

Maverick ortaya çıktı

yere indirilirken. Onun yanında yer alan klan liderleri bir kenarda pusuya yatmışlardı ama benim odağım onun arkasından gelen iki kişiydi.

Tüm bunları başlatan o piç Teeter ve hayal kırıklığına uğramış görünen Mary. Bana başını salladı.

"Neden?" Kocasının kaderiyle ilgili gerçeği öğrenmiş miydi? Öğrendiyse bile onu suçlayamazdım. Nefsi müdafaa ya da değil, onun kanı benim ellerimdeydi.

"Bu şekilde olmak zorunda kaldığı için üzgünüm Diana. Hata senden çok buna bu kadar uzun süre göz yuman klanlarda. Bir kraliçe kocasının yardımcısı olmalıdır, kendi başına bir hükümdar değil. Ve bunun alt üst edilmesine izin verdiğimizde kaostan başka ne bekleyebiliriz ki?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kelimeleri bulamadım. Tüm bunlara gerçekten inanmış mıydı?

Mav sırtarak onu küçümser bir tavırla omzuna vurdu. "İyi iş çıkardın Mary. Kocan seninle gurur duyardı." Diğer tarafına bakarak Teeter'ı işaret etti.

Teeter ve klan reislerinden biri sanki vahşi bir hayvanmışım gibi boynuma uzun sııklı tuzaklar atarken boş yere debelendim. Kementler öyle bir sıkılmıştı ki zar zor yutkunabiliyordum. İçimdeki güç kuyusuna uzandım ama onu ulaşamayacağım bir yerde buldum.

Maverick öne doğru yürüdü ve dudağını kaldırmak için pis parmağını ağzıma soktu. "Gördün mü? Sana söylemişim! Bunlar dış, çocuklar. O artık bir kurt adam bile değil."

"Emin misin, patron?" Teeter biraz daha yaklaştı ama temkinli görünüyordu.

Öte yandan ben, hamlemi yapmazsam hem Raven'ın hem de benim boku yiyeceğimizi biliyordum.

Maverick homurdandı. "Yine de senin o küçük prensesinle evleneceğim. Klanları birleştirip burayı her zamankinden daha güçlü yapacağım. Senin yapabileceğinden çok daha iyi. Çünkü sen zayıfsın, duyguların tarafından yönetiliyorsun ve kukunun seni yoldan çıkarmasına izin veriyorsun."

Klan liderleri bir kahkaha krizine girdi.

Raven'ın kendine geldiğini hissedebiliyordum, bu yüzden süreci hızlandıracağı umuduyla ona doğru bir enerji gönderdim.

"Aşk zayıf değildir, Maverick." Sadece ilmiklerin arasından fısıldayabildim. "Sevgi bu dünyadaki en güçlü şeydir. Kan bağıyla onun kızı olmasam da babamın beni büyütmesine izin veren şey sevgidir. Kardeşlerime Edmund'u durdurma gücünü veren şey sevgidir. Sevgi, Maverick, senin hiç bilmediğin bir şey. Ve bu yüzden her zaman zayıf ve korkak olacaksın."

İlmekler gerilmedi, aksine gevşedi.

Maverick'in gözleri öfkeyle parladı ama gülüyormuş gibi yaptı. "Elbette bir kadın aşkın güçlü olduğunu düşünür."

"Güneş doğuyor," dedi Teeter. "Eğer gerçekten bir vampirse, onun yanında yanacaktır."

"Onu boktan sevgilisine yaklaştır." Maverick bana doğru yürürken sırtıttı.

Eğlenen Teeter beni yanlara doğru sürüklerken mücadele ettim ve kurdumun hâlâ yanımda olmasını her zamankinden daha çok diledim. Şu anki halimle bağlar çok sıkıydı. "Artık o kadar da kibirli değilsin, değil mi?" diye tükürdü ve beni Raven'ın yanına doğru çekti.

Mav kıkırdadı ve klan liderlerine doğru döndü. "Son kraliçeniz onlarla yatmakla daha çok ilgilense bile, *gerçek* bir alfa kan emicilerle böyle yapar."

"Şimdiden bizden biriymişsin gibi konuşmaya başladın mı?" Homurdandım, sahip olduğum her şeyle çekiştirirken ipler bileğimi yakıyordu.

"*Onlardan* biri."

Onu görmezden geldim, Raven'ın durumunun gerçekten ne kadar kötü olduğunu fark ettiğimde kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. Gömleği kan içindeydi ve kafası

yan yatmış, sersemlemiş gibi sallanıyordu.

"Raven? Bizi yakacaklar," diye tükürdüm ve boynumu uzatarak bileğimdeki bağları ısırmaaya çalıştım. Dişlerim eti bulduğunda demirin tadı dilime battı ama ipler çözülmedi.

Pek sayılmaz.

"Bu ikisinin ölmek üzere olması neredeyse romantik," diye düşündü Mav. "Biliyor musun, eğer uslu dursaydın seninle evlenirdim. Sanırım senin yerini almasını istediğin o küçük kaltakla yetinmek zorunda kalacağım."

Yan tarafa bakıp ufukta beliren ilk ışık kırıntılarını görünce lanet ettim. *Ya şimdi ya da asla.* Vücudumdaki tüm kasları sarmalayıp sıkarken ilmik boynuma battı, sonra kükreyerek hepsini birden serbest bıraktım.

Birçok yönden acınası bir gösteriydi bu, efor sarf etmeme rağmen beni Raven'a sadece birkaç santim yaklaştırmıştı. Ama ihtiyacım olan tek şey birkaç santimdi.

Elimi yukarı doğru uzatıp kanlı bileğimi Kuzgun'un ağzına bastırdığımda Mav ileri atıldı.

Raven'ın dişleri göz açıp kapayıncaya kadar ileri fırladı ve gözlerini açmasına neden olan uzun bir kan çekti. "Soğuk ısırığı mı?"

"Hareket etmeliyiz!" Mav çevremde dolanırken yüzümü buruşturarak bağırdım.

Kuzgun bir bulanıklık içinde yana doğru fırladı ve bir kükremeyele adamın göğsüne kafa üstü çarptı. Kolları hâlâ işe yaramaz bir şekilde yanında duruyordu ama sanki etleri ve kasları gözlerimin önünde yeniden örölüyormuş gibi kıvranıyor ve seğiriyorlardı.

Mav küfretti, geri savrulurken yüzü öfkeyle parlıyordu, bir saniyeden kısa bir süre içinde yer değiştirirken kelime bir kükremeye dönüştü. Raven beni bağlarımdan kurtaramadan kayarak durdu ve tam gaz hücumu geçti.

Siktir, siktir, siktir.

Klan liderleri teker teker yer değiştirerek ilerlerken sihrime uzandım. Eğer ele geçirilmiş Malach'la savaşırken sahip olduğum duruma erişebilirim, en azından bir savaş şansımız olurdu. Üzerime çöken suçluluk dalgasını bastırmaya çalışarak onları serbest bıraktığımı hayal ettim. Benim halkım olsalar bile, yaptıklarından dolayı bunu hak etmişlerdi, değil mi?

Ama beynim ona ne anlatmaya çalışırsa çalışsın, kalbimin kabul edemeyeceği bir gerçektir bu. Sihir dokunuşumdan geri çekildi, tutunmak çok zayıf ve ruhani.

Mav devasa çenesiyle ileri atıldı ama Raven son anda kurtuldu, yeni iyileşmiş yumruğunu kurdun böğrüne indirirken gömleği yırtıldı.

Devasa canavar bir hırıltı çıkardı ama gerçek bir hasar vermemişti. Mav'ın kurdu herhangi bir ayıdan daha büyüktü ve lanet bir tank gibi inşa edilmişti. Bırakın onu gerçekten dövmeyi, çıplak elleriyle bile ona nasıl *zarar verebilirdi* ki?

Dikkatim yaklaşan klan başkanlarına kaydı. "Erkeklerin yönetmesi gerektiğini söylüyorsun ama onun düellosunu bölecek kadar omurgasız mısın? Eğer önemli olan güç olduğu için Mav alfa ise, o zaman yalnız ve yaralı bir adam için senin yardımına ihtiyacı yoktur."

Öndeki bana hırladı ama yavaşlayarak durdu ve diğerleri de onun hemen arkasında aynısını yaptı. Teeter ve Mary daha da geriye çekildiler, kurt formlarına bile girmediler. Bakışlarımla karşılaştığında hırladım ve gözlerini indirdi.

Mav bir kez daha ileri atıldı ama alt çenesine bir tekme yedi. Devasa düşmandan geri çekilmek yerine, Raven ilerledi, her saldırının yanından sıyrıldı ve kendi yumruğuyla takip etti.

Mav öne atılıp öncekinden daha da hızlı hareket ederken dişleri kırıldı ve ağırlığını aniden yana atıp vampire omuz üstü çarpınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sırtını hemen arkasındaki bir ağaca çarpan Raven homurdandı ve Mav'ın takip eden hamlesinin altında eğilmek için zar zor toparlandı. Ağaç darbenin şiddetiyle bir dal gibi ikiye ayrıldı ve ormanın zeminine çakıldı ama Raven kaçmaktan fazlasını yapıyordu.

Kolu öne doğru fırlayıp canavarın göğsüne çarparken zafer dolu bir kükreme çıkardı.

Kalp krizi mi geçirecekti?

Mav'ın vücudu şekil değiştirmeye başladı ve Raven'ın eli kalbine çarpmadan bir saniye önce insan formuna geri döndüğünde çenem düştü. Mav'ın sahip olduğu büyü her neyse, *yılların* eğitimini atlatmasını sağlamıştı. Loch'un bile bunu bu kadar çabuk yapabileceğinden şüpheliydim.

Gerçi bunun ona pek bir faydası olmamıştı.

Kuzgun'un eli, artık insan olan Mav'ın omzunu mide bulandırıcı bir çığırıyla parçaladı ve bileğine kadar gömüldü. Kurdunu çağıramadan Mav'ın çenesine bir sol kroşe indirerek onu serbest bıraktı.

Mav bir kez daha beden değiştirmeye çalışırken derisinden tüyler fışkırarak geriye doğru çabaladı ama bunu yapamadan Kuzgun'un bacağı onu alnından yakaladı. Tekrar tekrar denedi ama Raven çok hızlıydı, Mav'ın üzerinde kaldı ve Mav'ı her beden değiştirmeye başladığında insan formuna geri döndürdü.

Yanağımdaki yakıcı bir acı dikkatimi başka yöne çekti ve gözlerim güneşe doğru kaydı. "Hanerler!" Eğer onları bir iki dakika içinde yakalayamazsak, bizi canlı canlı pişirecekti.

Raven'a dönüp baktığımda artık çok geçti. Mary yer değiştirmişi ve küçük, kırmızımsı kurdu harekete geçti, çeneleri açık bir şekilde havada sıçrayarak Raven'ın sırtına doğru ilerledi. Raven onu savuşturmak için tam zamanında döndü ama Mav'ın kurdu bir anlık boşlukta kükreyerek canlandı ve kocaman bir peneyle Raven'a diğer taraftan çarptı.

O geriye doğru fırlarken saf öfke her şeyi silip süpürdü ve ben bir çığlık attım. Parçanın gücü bir anda içime aktı ve ipler bir enerji patlamasıyla toza dönüştü. Ayağa kalkıp Raven'a bakarken zaman yavaşlıyor gibiydi. O hâlâ hayattaydı.

Ve bu sadece aramızdaki bağdan kaynaklanmıyordu, çünkü etrafımızdaki her kurt adamı da hissedebiliyordum. Atan kalplerine ve vücutlarına pompalanan kana kadar. Ve daha da önemlisi, ruhlarını. Zehirli siyah enerjiden oluşan küçük toplar gibi, her biri özünde hain ve nefret doluydu, Mav'inki ise ilerinde en karanlık olanıydı. Meryem'e geçip onun ruhunu da diğerleri gibi bozulmuş bulduğumda pişmanlıkla başımı salladım.

Mav ilerine tohumları ektiğine göre, son nefeslerine kadar Elka'nın yönetimine karşı çıkacaklardı, bundan emindim. Dişlerimi sıktım, kendimi elikleştirdim. Yumuşak kalpli olmak için bir zaman vardı, ama bu o zaman değildi. Babamın sözleri zihnimde tekrarlandı. *Bir kraliçe tüm halkının iyiliğini düşünerek hareket etmelidir.*

Her bir küçük enerji girdabına odaklanırken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Hepiniz bir zamanlar d nyalıydınız. Ona geri d n n." G le değil, öfkeyle değil, tamamen kederle konuştum. Onlar bir zamanlar benim bakımım altındaydı, benim korumam altındaydı.

G  benden akarak her birini sardı. Vücutları enerjiyle aydınlandı, kemikleri sanki onları elektrikleşdirmişim gibi derilerinden parlıyordu. Maverick kükreyerek bana doğru hücum etti ama Raven bir kez daha oradaydı ve onu durdurdu.

Diğer kurtadamlar toza dönüştü, kalıntıları toprağa düştü ve toprağa gömüldü.

Gitti.

Sanki hiç gibi. Ama Mav

değil.

Ona yaptığım sihir bir anda bana geri döndü ve arkama bile bakmadan koşarak uzaklaştığını görmek için döndüm. Kürkü fena halde yanmıştı ve belirgin bir topallıkla koşuyordu ama bir şekilde en kötüsünden kaçmayı başarmıştı.

"Büyüyü ona yeterince odaklayamadım. Suya doğru gidiyor." Bir adım attım ve Raven elini uzatarak beni durdurdu, kollarına çekti. Vücudu titriyordu, Maverick'in ona yaşattıklarından dolayı kasları hâlâ kasılıyordu.

"Hayır. Diana. Bırak gitsin."

Ağzından çıkacağını düşündüğüm onca şey arasında bu değildi. "Ne?"

"Onun... onun da bu olayda oynaması gereken bir rol var. Ne olduğunu bilmiyorum ama şimdilik yaşamalı."

Arkamızda güneş ağaçların arasından görünmeye başlamıştı. Raven yüzümü avuçladı ve gözlerimin içine baktı. "Ayrıca. Eğer öleceksek, bunu o ödleğin sıksa kışına bakarak yapmayalım."

Dudaklarım titredi. "Öleceğimizi mi düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Hayır. Sanırım Calvary üç, iki, bir- içinde ortaya çıkacak."

Güneş ufukta tepeye ulaştığında toynak ve ayak sesleri bize ulaştı ve bunun güneşin sıcaklığını gerçekten hissettiğim son an olacağını biliyordum.

Ama gördüğüm son şey bu değildi.

Hayır, gördüğüm son şey Lochlin'in başımıza ağır bir battaniye geçirip bizi yere yatırmasıydı.

BÖLÜM 26

Diana

Tören tüm hızıyla devam ediyordu ve Elka hepimizi gururlandıran sözleri okuyarak halkımızın yeni kraliçesi olacağına dair söz vermişti.

Gelenek olduğu üzere, tacını kalede değil, kara söğütler vadisinde taktı. Geçmişteki ve şimdiki halkımızın onu görebileceği ve sözlerini duyabileceği bir yerde. Gece ne yağmur ne de rüzgâr vardı ve Elka'nın tuttuğu tek meşale dışında karanlık mutlaklı.

Başında tacıyla kalabalığa döndüğünde tek meşalesini havaya kaldırdı. "Bilgelğin ve umudun ışığı, karşılaştığımız her zorlukta daha iyi, daha güçlü ve daha dirençli olmamız için bize rehberlik etmeye devam etsin."

Açıklığın etrafındaki meşalelerin hepsi alev aldı ve kalabalık soluk soluğa kaldı. Theo'nun Myrr'a yakın durduğunu ve ellerini birbirine sürttüğünü gördüm. Öneriyi o yapmıştı ve kabul etmeliydim ki güzel bir eklentiydi. Elka'nın yetenekli olduğunu düşünmediğimden değil, ama ona yardım etmek için ne kadar çok şey yapabilirsek... o kadar iyi.

Ve teknoloji odaklı insanlarımız için küçük bir sihir gösterisi uzun bir yol kat edecektir.

Raven diğerleriyle birlikte ayağa kalktı. Yüzünde boğucu bir gülümseme belirdi ve bana yavaşça göz kırptı.

İçimi bir sıcaklık kapladı ve ben de ona göz kırptım.

Gülümsemesi genişledi ve bir dirseğini yan tarafıma sapladı. "Bu kadar yeter, siz ikiniz."

Myrr sallanarak geçti. "Hâlâ inanmayanlar var Diana. Bazılarının gösterilmesi gerekiyor."

Ağızına bir kurabiye tıktırırken gözlerimi kırptım. O hangi cehennemde-Cebinden ikinci bir kurabiye çıkarırken bana göz kırptı.

İç çekerek kendimi kalabalığa bakmaya zorladım. Yüzlerinde hâlâ belirsizlik olanları, başlarını hafifçe sallayanları görmek için. Tören bitmişti. O kraliçeydi ama halkımız çok incinmiş, çok ihanete uğramıştı... hatta bazen benim tarafımdan bile.

"Bir şey söylemek istiyorum."

Elka dönüp bana baktı, herkes yaptığı işi bıraktı. "Diana?"

"Bir veda hediyesi," diye mırıldandım, Maverick'e bağlanan tüm kurtadamları nasıl hissedebildiğimi düşündüm. Yine yapabilirdim, emindim ve eğer bunu yapabilirsem ve hepsini tamamen birbirine bağlayabilirsem....

"Ben sizin kraliçenizdim ve babam da benden önce kraldı, dolayısıyla siz her zaman benim ailem olacaksınız. Ama belki de sizi koruma çabalarımın bir yerinde yeterince dürüst olamadım. Güveninizi kaybettim. Daha fazlasını paylaşmalıydım ve şimdi bunu yapmayı hedefliyorum."

Kaş çatmalar, mırıltıların dalgalanmaları.

Kalbimde toplayabildiğim kadar sükûnet ve sevgiyle kendimi parçaya açtım.

Güç bir kez daha içimden aktı, ancak bu sefer nazik olması için yalvardım, hepsine benim için ne kadar önemli olduklarını göstermek için. Hayatlarının bir parçası olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu.

"Sevgi güçtür Diana ve sen halkına karşı büyük bir sevgi besliyorsun. Bırak olsun," diye fısıldadı parça içimden.

Ilık bir yağmur gibi, güç üzerlerine aktı. Kalbimdeki gerçeği görmelerini sağladı. Onlar için nasıl savaştığımı, onlar için nasıl endişelendiğimi ve çalıştığımı, kendi isteklerime ya da arzularıma mal olsa bile onlar için her zaman en iyisini yapmaya çalıştığımı. Kurdumu kaybetmenin bana pahalıya mal olduğunu.

Onu bir daha asla göremeyeceğimi bilsem bile hala onun için acı çektiğimi.

Kadınlar ve hatta bazı erkekler açıkça ağlıyordu, çünkü kalbim herkesin görebileceği şekilde ortaya serilmişti.

"Kurdumu kaybetmiş olsam da, artık lideriniz olmasam da, hepinizi her zaman seveceğim. Ve size en büyük hediyeği bırakıyorum.

Seni en az benim kadar seven bir kraliçe olabilir." Parçanın gücü kolumdan aşağı aktı ve Elka'nın yanağına hafifçe dokundum.

Küçük bir yıldız belirdi, beyaz, keskin çizgiler dışa doğru uzanıyordu. Ve sonra Elka'nın kalbi halkına açıldı.

Ve onlar da benim gördüğümü gördüler. Hepsi için en iyisini isteme konusunda ne kadar şiddetli olduğunu, onları koruma ve yüceltme arzusunu ve her şeyin ötesinde, her birine duyduğu derin ve kalıcı sevgiyi. Kendisine haksızlık edenleri bile affedişini.

Parçanın gücünü geri çektim ve yere yığıldım.

Raven beni yakaladı, böylece yere düşmedim. "İyi iş çıkardın, Frostbite." Sesi duygu yüklüydü. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel güç gösterisiydi."

Ayağa kalkmama yardım etti ve halkımı görmek için döndüm - Hayır, *Elka'nın* halkını

-Gelenekleri hiçe sayarak yeni kraliçelerine doğru koşarlar.

Onu kollarına bastırarak.

Kendilerini ona yeniden adıyorlar.

Parça zaten anladığım bir şeyi fısıldadı. *Her zamankinden daha fazla birleşmişler. İki kraliçenin kalplerini görmek yeniden inanmalarını sağladı.*

Raven kolunu belime doladı. "Nereye, Kraliçem?"

"Bana artık böyle hitap edemezsin." Yüzümü ona döndüğümde başımı salladım.

"Sen her zaman benim kraliçem olacaksın ve ben de her zaman senin emrine amade olacağım." Ağzını kulağımın altındaki kıvrıma bastırdı. "Peşinden gitmeyeceğim hiçbir yer yok."

Omzumun üzerinden geçmişime bir kez daha bakmak istedim. Ama Raven önümdeydi ve o benim geleceğimdi.

"Küçük bir hazine avına ne dersiniz?"

Kaşları havaya kalktı. "İşin içinde koca kışlı örümcekler olmadığı sürece ben varım. Özellikle düşündüğün bir şey var mı?"

Yine parçanın çekimini hissettim, beni tam olarak anlamadığım bir şeye doğru yönlendiriyordu. Ama anlamama *gerek yoktu*. Sadece güvenmem gerekiyordu. Ve yeni gücümün halkıma neler vermeme sağladığını gördükten sonra, güvenmek kolaydı.

"Evet. Çalınan bir kitap var. Sanırım... Sanırım gerçek sahibine iade edilmesi gerekiyor."

Epilogue

Diana

T grimoire omzuma astığım çantada bir ağırlıktı, iblis öldürme kılıcı da yanındaki kılıfta duruyordu. Kurtadam Bölgesi'nden uzaklaştıkça çanta daha da .

Tuhaf. Kitabı ilk elime aldığımda, nehir kenarındaki saklandığı yerden kaldırmak için tüm gücümü harcamıştım.

"Lanet olası Maverick," diye homurdandım nefesimin altında. Başından beri bir şeylerle uğraştığını, kaderi kışkırttığını, bir lanet taşıdığını... ve benim onun hayatıma girmesine izin verdiğimi düşünmek.

Tanrım, şimdi bile kendimi aptal gibi hissediyordum. Maverick tarafından bu kadar çok kez kandırılabilirdim için utanç hâlâ içimi yakıyordu. Onun hain doğasına karşı kör olduğum için.

Daha da kötüsü, klanlar savaşından sonra bizden kaçmış olmasıydı. Sorumlu tutulamadan kaçıp gitmesi. Öfke ve utanç içimde savaştı ve bu ölümcül kombinasyonun ötesinde nefes almak için mücadele ettim.

Raven ile aramızdaki bağ sayesinde, onun sakinliğinin bana doğru uzandığını hissettim. O kadar güçlü ve sağlam bir sevgi akışı vardı ki fiziksel olarak ona yaslanabilirdim. Utanç biraz azaldı ve öfke uzaklaştı. "Teşekkür ederim, aşkım."

Maverick konusunda kendimi ne kadar hırpaladığımı biliyordu. Ne söylerse söylesin, bunun benim hatam olmadığını bana nasıl göstermeye çalışırsa çalışsın, Maverick'in her şeyi alaşağı etmek için neden olduğu tüm ölümlerin suçunu üstlenmekten kendimi alamıyordum.

Bir nefes verdim ve etrafımdaki dünyaya odaklanmaya çalıştım. Ormanın bu kısmı birkaç sınırı çevreliyordu. Bölgemiz boyunca uzanan nehir doğal bir sınır görevi görüyordu.

Kurtların ormanı yerini ruhani bitkilere, pırıltılı yapraklara ve öyle güzel ötücü kuşlara bıraktı ki yürümeye devam etmek için her şeyimi verdim.

Nehre yakın durduğum sürece Fae'ler beni rahatsız etmeyecekti. Ya da en azından Cleona'nın sözünü tutacağını umuyordum. Yalancı olduğundan değil ama... Fae kraliçesine tam olarak güvenmiyordum. Onun kararsız doğasına asla güvenebileceğimden emin değildim.

Nehir yanımda güneye doğru akmaya devam ediyordu.

Bir adım attım ve çantamdaki ağırlık aniden iki katına çıktı.

"Lanet olsun." Nehri geçmek için dönmeyi denedim ve aynı ağırlık . Sadece bir deney olarak, kurt adam bölgesine doğru geri adım attım. Aynı ağırlık artışı. Sola döndüm ve ağırlık azaldı.

Benim için yeterince iyi.

Bir tür tarafsız bölgede olduğumu bilerek ilerlemeye devam ettim. Kıtada orada burada tarafsızlığın garip küçük cepleri vardı. Myrr'ın kulübesi gibi. Harabeler. Ve görünüşe göre, bu cadı sığınağı.

Orman burada yine farklıydı. Daha karanlık, ağaçların dalları daha seyrek, uzun sarkan yosunlarla ve çürümeyle noktalı. Havayı kokladım. Çürüme ve büyü. İkisi de buradaki topraklara ağır geliyordu.

Raven dışında kimse burada olduğumu bilmiyordu. Artık nereye gittiğimin bir önemi yoktu, artık kraliçe değildim. Nereden bakarsam bakayım, düşman topraklarında bir vampirdim.

Başımı salladım. Hayır, düşman müttefik bölgesi değil. de buydu zaten. Lilis'le yüzleşmek için toplayabileceğimiz tüm müttefiklere ihtiyacımız vardı. Eğer bu cadı Maverick'in söylediği kadar güçlüyse, onun gibi birinin yanımda olmasından zarar gelmezdi.

Kardeşlerim buraya geleceğimi bilselerdi çok fena sıçarlardı. Hepimiz cadıların ülkeyi kasıp kavurduğu, çocukları çaldığı ve ekinleri yok ettiği hikâyeleriyle büyümüştük. Yine de... Bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum. Maverick'in anılarına bakılırsa, hiç de öyle görünmüyordu. En kötü ihtimalle makul görünüyordu ve en iyi ihtimalle de gerçekten yardım etmek istiyor gibiydi. Tek umudum bunun onda değişmemiş olması, Maverick'in ve onu son gördüğünden bu yana geçen yılların onu katılaştırmamış olmasıydı.

Küçük bir açıklığa doğru birkaç adım atarken parça içimde ısınıyor gibiydi. Burası boşluktu. Toprak ayaklarımın altında yumuşacıktı, yosun ve balçık her adımında batıyordu.

Çantayı çevirdim ve havaya kaldırdım. "Ormanın hanımı, size ait olan bir şey getirdim. Maverick adında bir piç yıllar önce onu aldı ve ben onu size geri vereceğim."

Etrafımdaki orman durgunlaşmıştı. Kuş sesleri azalmıştı. Işık parladı ve altımdaki zemin değişti. Yerden bir baca ve çatı fırlayıp yukarı doğru yükselirken geriye doğru tökezledim, ardından koyu yeşil sarmaşıklarla sarılmış, ağır damlacıklar gibi sarkan daha da koyu kırmızı yakut çiçekleri olan ahşap ve kırısteden bir kulübe geldi.

Kapı pat diye açıldı ve bir kadın dışarı çıktı. Teni Evangeline'inki kadar koyuydu ama gözleri gümüş rengindeydi ve altınla çevriliydi.

Tek kelimeyle, güzelliğiyle büyüleyiciydi. Ama beni hazırlıksız yakalayan gülümsemesiydi.

"Diana. Dişi avcı. Vampir. Kurtadam. Kraliçe." Başını eğdi. "Duvağı iyi taşıyorsun, genç adam."

Genç mi?

İçimden bir ürperti geçti. "Sen benim adımın biliyorsun ama ben seninkini bilmiyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Evet, evet, sanırım size adımın verebilirim. Khalida."

Adı yankılandı, güçle dalgalandı. Başımı eğdim. "Seninle tanışmak bir onur, Khalida."

Eliyle evine girmemi işaret etti ve gülümseme sırası bana geldi. "Evinizi ve ocağınızı cömertçe sunduğunuz için teşekkür ederim, ama ben sadece bunu iade etmek için geldim."

O kadar yakındık ki, çantayı ona uzattığımda, uzun, sivri tırnakları takırdatarak çantayı alabildi. "Grimoire'ımı bulmuşsun."

"Maverick onu sakladı, onunla karşılaştığım nehirde. Sanırım o noktada çok ağırlaştı ve daha fazla taşıyamadı." Yüzümü buruşturdum. "O bir pislik."

Khalida başını kaldırdı ve güldü. "Öyle, değil mi? Ama neden bu kadar... üzgün görünüyorsun?"

Garip bir şekilde kendimi gerçeği söylerken buldum. "Beni birçok kez kandırdı. Pek çok ölüme sebep oldu. Yıllar önce o iblisin onu nehirde yakalamasına izin vermeliydim!"

Grimoire'unu çevirip açarken ofladı. "Pişmanlık tuhaf bir şeydir." "Ona bıçağı verdiğin için pişman mısın?" Çantayı işaret ettim. "Geri verdim onu da."

"Hayır. Onun ödendi. O sadece kitabı çaldı." Çantayı bana geri verdi. "Bıçak artık senin prenses."

Gözlerimi kırptım. "Prenses mi?"

"Sen vampir kralın çocuğu değil misin? Artık kraliçe olmayabilirsin ama hâlâ bir prensessin." Başını bir yana eğdi. "Grimoire karşılığında ne istiyorsun?"

Neredeyse onu müttefik olarak istediğimizi söyleyecektim. Karanlık tanrıçayla yüzleşmek için.

Ama yapamadım.

"Sizden davamız için bir müttefik olmanızı isteyecektim ama... Elini zorla tutan bir müttefikim olsun istemiyorum. Onlara güvenemezsin. Kitabı bir nimet olarak kabul et. Maverick'in sebep olduğu en azından bir yanlışın düzeltilmesi." Bir adım geri çekildim.

Kapı aralığındaki hareketlilik gözlerimi aldı. Kapı aralığında ikinci bir kadın duruyordu. Annesinin yapısına sahipti ama teni daha açıktı, sanki şafak yaklaşırken gece gökyüzünü yakalamışım gibi. Saçları da daha açık renkliydi, uzun bukleler arasında altın ve bakır tonları vardı. Ama asıl çeken gözlerinin ve ağzının şekliydi. Olamazdı... *Ona* benziyordu. Maverick.

"Evet. Bu onun kızı. Ve onu öldürmememin tek sebebi. Bir çocuğun hediye edilmesi bizim dünyamızda küçük bir şey değildir Diana. Bunu biliyorsun." Khalida sevgiyle gülümsedi. "Belki bir gün sen de onun adını öğreneceksin ama bugün o gün değil."

Kızı doğruldu. "Ben artık bir çocuk değilim anne. O buradayken, işaretler aynı hizaya geldi."

Khalida içini çekti, gülümsemesi kayboldu. "Sen bir çocuk değilsin, aşkım."

Aralarında ne olup bittiğini tam olarak anlamamıştım ama gerilimin yükseldiğini hissediyordum.

"Vakit geldi anne. Kaderin benden talep ettiği şeye adım atmaya hazırım. Onun gelişinin bir işaret olduğunu biliyorsun. Kayıp kraliçe çalınanı geri getirdiğinde, yıldızlar kaderimle yüzleşmem için beni bekler."

Khalida ellerini kitabın üzerinde göğsünde birleştirdi. "Evet, bu senin doğumunda söylendiği gibi."

Kızı kapı aralığından çıktı; gülümsemesi annesininkinden daha sertti. "O zaman ben gidiyorum ve giderken yanımda şu bilgiyi de götürüyorum

annem beni seviyor. Ve dünyanın, olmam gereken cadı olmam için bana ihtiyacı var."

Havada şimşek gibi bir çatırtı oldu ve Khalida'nın kızı gitmişti.

Cadının omuzları çöktü. "Dik başlı biri. Ama kalbi iyi, Diana. Lütfen bunu unutma."

"Yolunun benimle kesişeceğini mi düşünüyorsun?"

Khalida'nın gülümsemesi titredi. "Yapacak, bundan eminim. Ama henüz değil. Henüz değil."

İçinden bir ürperti geçti ve sanki tek çocuğu gözlerimizin önünde kaybolmamış gibi bana baktı. "Hayvanların senden bahsettiğini duyuyorum Diana, kaybindan."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, yön değişikliği dengemi bozmuştu. "Babam mı?"

"Bu kayıp ne kadar yıkıcı olsa da, bir ebeveyni kaybetmek her şeyin doğasında var. Bu ondan daha derin..." Hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. "Senin kurdun."

Acı içime işledi. "Evet. Bu belki de hayatımın en büyük kaybı. Devam edemeyeceğimi düşündüğüm zamanlarda o benim gücümdü. Bana yeniden cesur olmayı, doğru yolda olduğumu bildiğimde güçlü olmayı öğretti." Sözlerimi dengede tutmak ve gözyaşlarımı tutabilmek için mücadele ettim. Kurdumu özlemediğim tek bir gün bile geçmeyecekti. Onun gücünü. Sevgisini. Dostluğunu. Bu bir evcil hayvan sevgisi ya da cehennem köpeği Kevin için hissettiklerim gibi değildi. Bir bütünün yarısını kaybetmek gibiydi. İki kalbimi.

Khalida geri adım attı. "Müttefikten müttefike bir hediye o zaman." Bileğini döndürdü ve kıvılcımlar aramızda havada dans etti, gümüşü beyaz ve mavi. Havada asılı kaldılar ve sonra düştüler ve yukarı baktığımda Khalida da evi gibi gitmişti.

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım. "Sana ve kızına iyi şanslar Khalida."

Arkamdan gelen bir dal çatırtısı beni gerdi. Bir iblisin bu tarafa gelmiş olabileceği kadar yakındım ve Gabe'in bizimle aynı hizada olduğu şu anda bile benimle savaşacaklarını düşünürsek... önce öldürüp sonra soru sormamak onların doğasında vardı.

Çömeldim ve parlayan bıçağı kınından çıkardım. "Göster kendini."

Bir başka dal çatırdaması. Gölge bir figür ağaçların arasında hayalet gibi dolaşıyor.

Ayağa kalktım, içimi bir ürperti kapladı. Bu olamazdı. Kılıcı neredeyse düşürüyordum, kılıfına geri sokmak için debeleniyordum.

Beyaz kürk, yüksek siyah çoraplar, siyah uçlu kulaklar, siyah uçlu kuyruk. Bu o olamazdı ve yine de... onun renginde başka kimse yoktu.

Hiç yüksek sesle söylemediğim bir isim, kendime bile zor izin verdiğim bir isim.

dudaklarımdan döküldüğünü . "Eira?"

Kurt durdu ve döndü, buzlu mavi gözleri ruhuma bakıyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm; bir şeyler gördüğümünden emindim. Bu ya hilelerin en acımasızı ya da hediyelerin en büyüğüydü.

Eira bana doğru yürüdü, kulakları dikilmiş, gözleri benimkilerdeydi. Benden birkaç santim ötede durdu, sıcak nefesi yüzümü yıkadı ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı ısıttı.

Elimi ona doğru kaldırırken titriyordum, boşluktan başka bir şeyle karşılaşmayacağımdan emindim, bir şeyler gördüğümünden emindim. Yine de umut... göğsümde filizlenen umut tutunabildiğim tek şeydi.

Yavaşça elimi ağzının kenarına bastırdım, parmak uçlarımda altındaki sıcaklığı *hissettim*, kürkün sert baskısı tenimi gıdıkladı.

"Eira."

Ben öne doğru yığıldım, o da aynı anda bana doğru hamle yaptı ve beni sert omzuyla yarı yarıya yakaladı. Ruhumun diğer yarısına hıçkırıklar bedenimi sarstı ve o zaman her şeyin mümkün olduğunu anladım.

Tanrıçaların en karanlığıyla yüzleşirken bizi rahatsız eden şüphe ve korkular ne olursa olsun, belki de, sadece belki de, sevgi bizi bunu atlatmak için gerçekten yeterliydi.

Umut yeterliydi. Birbirimize olan inancımız yeterliydi.

Lycan'ın varlığını görmekten çok hissettim, sanki eli omzumdaydı. Bizi terk edenler bile diğer taraftan bize yardım etmek için savaşılmaya devam ediyorlardı.

Topuklarımda üzerinde geriye doğru otururken gözyaşlarımı kırptırdım, ellerim Eira'nın boynundaki kırıxıklığın derinliklerine gömülmüştü. Gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor, enerjiyle ve aramızda her zaman var olan bağla parlıyordu.

Yumuşak bir nefes verdi ve ben de sanki hâlâ benim bir parçammış gibi ne istediğini bilerek sııttım. "Evet. Hadi koşalım. Sonra da gidip bir sonraki anahtarımızı bulalım. Durdurmamız gereken bir tanrıça var, Eira. Hazır mısın?"

Dudakları dişlerinin üzerinde dalgalandı ve başını geriye doğru eğdi. Ve dünyaya meydan okuyarak uludu.

* * *

Daha fazla Alfa Bölgesi mi istiyorsunuz? İşte size özel [ücretsiz Bonus!](#)bir

**DOWNLOAD
A FREE STORY**

Never Miss A Release!

* * *

[HABER BÜLTENİME KATILIN](#)

her zaman bültenlerimden haberdar

olmak için. (Kendi kişisel Oracle'ınıza sahip
olmak gibi.)

Connect With Me

BanaShannon@shannonmayer.com adresinden e-posta gönderin veya beni sosyal medyada bulun.

[FACEBOOK OKUYUCU GRUBU](#)

[INSTAGRAM](#)

[TIKTOK](#)

Gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler, sahne arkası bilgileri ve özel içerikler için haber [bültenime](#) katılın.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

